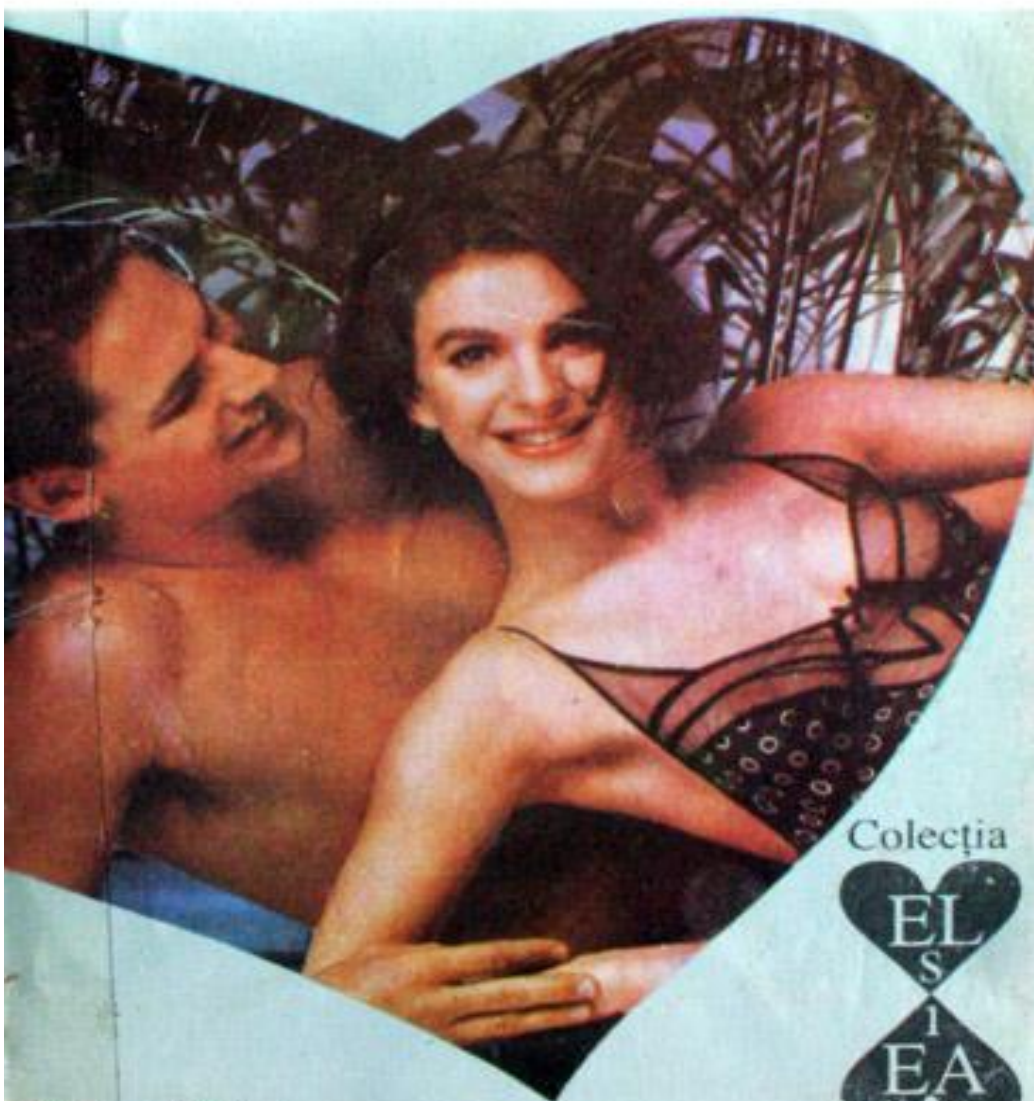

Stephanie James

În brațele unui necunoscut

Colecția

Editura CONI

Stephanie James

***În brațele unui
necunoscut***

Body Guard

În românește de: Luli Filipescu

Colecția „*EL și EA*”

– 33 –

CAPITOLUL I

Aparent, Jack Devlin nu avea deloc aspectul unui body-guard.

Intrigată, Sabrina McAllaster verifică din nou adresa mâzgălită pe dosul unei vechi cărți de vizită. Se înșelase oare? Nu, nu era vorba de nicio greșeală!

Privirea ochilor castanii se fixă din nou asupra băbatului așezat turcește, care trona în mijlocul unui grup numeros de copii așezați ordonat pe saltele de gimnastică, într-o sală separată de hol prin geamuri mari. După spusele unei doamne pe care tocmai o întrebase, era vorba chiar de Jake Devlin

În fața lui, vreo doisprezece copii de șase-șapte ani, îmbrăcați în alb ca niște judokani, îl mâncau literalmente din ochi. După anunțurile afișate la poartă, micii drăcușori practicau sub conducerea lui Jake Devlin un sport cu nume bizar de care Sabrina nu auzise niciodată. Totuși, meseria de documentaristă și neobosita ei curiozitate o împinseseră să se intereseze de subiectele cele mai diverse și câteodată chiar năstrușnice.

— De necrezut! E prima oară în săptămâna asta când micuțul meu Blake e cuminte. De obicei, ai jura că e un pachet de nervi! Of! dacă aș cunoaște metoda acestui Jake Devlin, șopti una din mămicile care o înconjurau pe Sabrina.

Amuzată, Sabrina îi aruncă o privire întrebătoare fermecătoarei femei care, ca și ea, aștepta răbdătoare în hol.

— Copiii par foarte atenți! Spuse ea încet.

— Oh! Poate vreți să spuneți că-i sorb cuvintele de pe buze. Nu-mi cred ochilor! Dacă și-ar asculta așa părinții și profesorii, ar fi o adevărată minune.

— Dar ce-i învață... exact? întrebă Sabrina.

— Habar n-am! Blake mi-a mărturisit că Jake Devlin îi învață să-și stăpânească forțele fizice și spirituale. Mă îndoiesc că Blake e capabil

să-mi furnizeze niște explicații mai precise, dar ce contează! Rezultatul este cel pe care-l vedeți, aceste lecții sunt deci folositoare.

— Nu vă temeți că va profita de forța lui ca să-i ia la bătaie pe colegii de clasă?

La această remarcă, mama lui Blake surâse și exclamă:

— Oh! Nu! Cel puțin așa sper și... până în prezent nimeni nu mi-a dat încă telefon să se plângă de băiatul meu. Și apoi am convingerea că Blake va ști să aleagă partea bună a acestui curs.

O altă tânără femeie interveni în discuție, aruncând chiar o poantă.

— Fiica mea urmează și ea aceste lecții, iar fiul meu John aparține grupei de avansați, dar n-a avut niciodată nici cea mai mică problemă. John știe acum că poate ține piept tuturor băieților de la el din școală și, sigur de asta, nu încearcă să se fâlească demonstrând-o!

Descumpănită, Sabrina studie plină de interes pe frumoasa roșcată care se băgase în vorbă. În mod evident, exprima opinia tuturor mamelor prezente, căci fiecare din ele părea că-i împărtășește punctul de vedere.

— Nu-mi imaginam că domnul Devlin se ocupă și de copii, remarcă Sabrina cu o voce timidă.

Faptul că un body-guard profesionist putea fi înconjurat de copii și adolescenți îi părea bizar și chiar nepotrivit.

— De ce nu? De altfel, refuză adulții.

— Eu aș înnebuni dacă mi-aș petrece toată ziua cu drăcușorii ăștia. Probabil că posedă un magnetism deosebit! exclamă cea de-a patra mamică.

— Cel mai extraordinar lucru e faptul că nu ridică niciodată tonul! adăugă cineva. Jonathan vine aici de trei luni și nu l-am auzit niciodată pe Jake Devlin certând pe cineva. În timpul cursurilor domnește totuși o disciplină exemplară.

Ca pentru a sublinia justețea celor spuse, toate femeile aprobară tăcute din cap. Perplexă, Sabrina îndrăzni să lanseze o nouă sugestie.

— Poate se tem de el?

Un hohot de râs general constitui răspunsul.

— Oh! Nu! Așteptați sfârșitul orei și vă veți convinge singură!

Exact în acel moment, Jake Devlin bătu din palme și douăsprezece siluete subțirele se ridicară la unison. Fascinată, Sabrina văzu cum

grupul de copii își salută respectuos profesorul care le răspunse cu politețe.

Apoi se răspândiră într-o înghesuială de nedescris și Sabrina nu-și putu împiedica un zâmbet în fața acestei veselii zgomotoase a elevilor. Câțiva fugiră spre mamele lor, în timp ce alții nu-l părăseau pe Jake Devlin. Unul îi povestea aventurile unui greiere verde pe care-l găsisese în ajun pe marginea unui iaz, un altul se agăța de mâna lui ca un înecat, iar un al treilea dansa frenetic în jurul lui. Fiecăruia, Jake Devlin îi acorda aceeași atenție și amabilitate.

Jake aborda o ținută simplă niște blugi prespalați și o cămașă neagră care lăsau să se ghicească un corp suplu cu mușchii lungi și puternici.

Sabrina îl observa cu atenție pe acest bărbat surprinzător pe care mama ei i-l impusese. Părea cam de treizeci și cinci de ani și, în mod vizibil, nu avea nimic comun cu acei body-guards cu umeri de luptător care înconjoară în mod obișnuit pe mai marii lumii. Sabrina se simțea în mod cert ușurată că nu are de a face cu una din aceste gorile, dar cum nu avea nici un fel de experiență în domeniu, se întreba neliniștită dacă ar fi avut de câștigat angajându-l. Fără îndoială, un tip numai bicepși și înarmat până în dinți n-ar fi fost o companie agreabilă, dar, cel puțin, un asemenea individ ar fi fost ușor de manevrat! În timp ce, cu Jake Devlin nu era deloc sigură de asta...

...Avea niște ochi... mari și cenușii care o priveau cu o răceală de gheață, ca și cum Jake Devlin încerca să răspundă cu ostilitate interesului pe care i-l purta Sabrina; ochii mari, cenușii cu profunzimi nebănuite... În mod categoric Jake Devlin nu era o ființă simplă.

Inteligent, prudent și... poate periculos, gândi ea fulgerată de o idee Doamne! În ce viespar se aventura? De ce mama ei o împingea într-o asemenea cursă?

Ca și cum îi ghicea gândurile și spaimele, Jake Devlin își opri privirile asupra ei. Mult timp o ținu sub focul ochilor cenușii și severi, examinând-o cu atenție, fără urmă de îngăduință. Din fericire, asemenea unui pisoi care se lingușește pe lângă un leu, un puști îi atrase atenția.

Imediat expresia înghețată se șterse ca prin farmec. Înmărmurită, Sabrina remarcă licărul de tandrețe amuzată care-i lumina ochii, surâsul indulgent care-i îndulcea linia fină a buzelor pline și senzuale.

Se aplecă spre copil și o undă de lumină aurie îl învălui, subliniind reflexele părului castaniu, tăiat scurt.

Totuși, când își îndreptă privirea spre mamele care așteptau răbdătoare la intrare, orice urmă de familiaritate dispăru de pe chipul lui. Jake Devlin nu cauta nici prietenie nici altfel de legături, gândi Sabrina, privindu-l cum se întreține cu câteva din persoanele prezente.

În sfârșit, când toată lumea plecase, Jake Devlin catadicsi să-i adreseze și Sabrinei cuvântul.

— N-a mai rămas nici un copil. Presupun că pe mine mă așteptați. Mă înșel oare? spuse el cu o voce caldă și puțin răgușită, cu inflexiuni ciudat de tulburătoare.

— Mă numesc Sabrina McAllaster. Cred că vizita mea v-a fost anunțată, răspunse ea întinzându-i mâna.

Deloc surprins, el aprobă și-i cuprinse degetele fine, spre marea uimire a Sabrinei, care avu impresia că un pumn de fier îi strivise mâna.

Se degajă și-i aruncă furioasă:

— Nu vă cerusem o demonstrație a talentelor dumneavoastră, domnule Devlin.

Remarca Sabrinei nu păru să-l mire.

— Depart de mine un asemenea gând, domnișoară McAllaster. Doream doar să mă port curtenitor. V-am făcut vreun rău? se interesă el pe un ton inocent.

— Nu vă neliniștiți, am o cremă bună și o s-o folosesc imediat ce ajung acasă.

— V-ați supărat?

— Să zicem că nu apreciez acest gen de politețe! Știți bine ce putere aveți! V-am văzut lucrând cu copiii; nici unul dintre ei n-a părut să sufere când i-ați strâns mâna replică ea.

Zărind un fotoliu, Sabrina se așază și Jake Devlin se instalează imediat în fața ei.

— Ei mă iubesc; în schimb, am sentimentul că nu încercați nici cea mai mică simpatie la adresa mea.

Surprinsă de această remarcă directă, Sabrina îl privi o clipă. Unde naiba vroia să ajungă?

— Sunt dezolată dacă credeți că nu vă admir la fel ca elevii dumneavoastră, dar e prima oară când am de a face un body-guard. Vă rog să mă scuzați dacă n-am respectat eticheta. Acum, aș prefera să revenim la subiect, domnule Devlin; sunt cam grăbită.

— Dacă v-am făcut vreun rău, regret nespus, răspunse el, examinându-i mâna.

— Chiar așa?

În mod curios, Sabrina nu mai simțea nici o durere și avea impresia agasantă că Jake Devlin știa asta.

— Da, sincer. De obicei nu fac asemenea copilării, dar păreați atât de contrariată de întâlnirea noastră încât n-am putut rezista tentației de a vă arăta cât de nesuferit pot fi uneori. Nu se va mai întâmpla. Vă asigur.

— Sper. Și acum să trecem la afaceri, vă rog, răspunse ea sec.

Jake Devlin zâmbi, părea că vrea să câștige timp. Faimoasa lui privire cenușie și impenetrabilă întârzie pe chipul, pe surâsul ei, cercetând-o.

Puțin enervată, se făcu că nu bagă de seamă insistența ochilor inchizitorialii. Manifestând o severitate excesivă în privința propriului său fizic, Sabrina avea tendința să-și găsească mai multe defecte decât calități, de aceea interesul domnului Devlin o deranja.

Era nemulțumită mai ales de faptul că era mică de statură, ceea ce îi dădea o aparență de fragilitate în timp ce se simțea în mod invariabil atrasă de bărbății înalți.

Totuși era armonios proporționată și ținuta clasică îi sublinia de minune formele perfecte. Într-un acces de bravadă îmbrăcase niște blugi negri, mulați pe trup și strânși pe glezne, care se potriveau perfect cu cizmulile din piele moale; o vestă neagră, răscroită, puneă în valoare o adorabilă bluză albă. Totuși severitatea acestei toalete era dezmințită în mod ciudat de bogăția părului castaniu cu reflexe roșiatice, pe care încercase în zadar să-l strângă pe ceafă într-un coc bătrânesc.

Ici și colo, buclele mătăsoase și rebele scăpaseră din strânsoare și încadrau chipul fermecător, cu linii pure, luminat de ochii de culoarea

alunei. Gura senzuală dădea o notă de dulceață trăsăturilor pline de inteligență și vioiciune.

Sabrina își sărbătorise cea de-a douăzeci și opta aniversare cu șase luni în urmă și, cu excepția acestei ridicole afaceri care o obliga astăzi să apeleze la serviciile unui body-guard, putea să se laude că-și dirijase perfect existența. Perfect... sau pe aproape, gândi ea. Căci, dacă meseria și celelalte activități o satisfăceau pe deplin, nu același lucru se întâmpla cu viața ei sentimentală.

Sabrina se grăbi să alunge aceste gânduri supărătoare și lansă pe un ton agresiv:

— Ei bine? Mă acceptați clientă?

— La drept vorbind, am nevoie de bani. Nu-mi pot deci permite să mă las rugat.

— Este și cazul meu: n-am timp să alerg prin tot orașul Portland în căutarea unui body-guard ideal, care să corespundă tuturor exigențelor mamei mele.

— Suntem deci condamnați să ne înțelegem; o să mă suportați numai pentru a vă conforma dorințelor ei? replică el pe un ton ironic.

— Da, prefer s-o știu liniștită în privința mea. Are o muncă grea și nu vreau să-și mai facă probleme și pentru mine. Domnul Teague, body-guardul ei personal, v-a explicat situația?

— Puțin. Mi-a spus că specialiștii de la Farsight, întreprinderea unde lucrează mama dumneavoastră, au fost ținta unor grave amenințări și că direcția a hotărât să acorde o protecție specială personalului său până se va realiza acel faimos contract.

— Exact! Totuși, societatea Farsight nu se însărcinează și cu paza copiilor care au părăsit deja casa părinților. Astfel, câțiva dintre directori au preferat să pună răul în față și s-au adresat unor body-guards particulari. Aceasta soluție a încântat-o și pe mama mea; mie personal, totul mi se pare de-a dreptul absurd!

— Nu vă împărtășesc părerea. După opinia lui Teague, aceste amenințări provin de la niște profesioniști periculoși, dornici să facă să eșueze cu maximă publicitate proiectul firmei Farsight.

— Este ridicol! Nici guvernul, nici marile societăți nu-și vor abandona cercetările datorită unui pretext atât de nesperios!

— Nu, bineînțeles, dar dacă acești indivizi se vor hotărî să facă o demonstrație de forță, nimeni nu va scăpa nevătămat.

— Plec mâine în Hawaii. Cine mă va căuta la mii de kilometri de Portland? În aceste condiții, a mă proteja mi se pare o pierdere de timp și bani.

— Nu și pentru mine. Elevii mei vor avea două săptămâni de vacanță și mama dumneavoastră mă plătește regește. Ce mi-aș putea dori mai mult?

— Sigur. Cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Sunt încântată că măcar cineva este avantajat de situație.

— Toate astea vă enervează, nu? De ce? Planurile dumneavoastră au suferit din cauza asta?

— Ideea de a-mi petrece concediul în compania unui pistolar n-are nimic atrăgător!

În mod spontan, Jake Devlin își ridică mâinile cu o tristețe prefăcută.

— Domnișoară, nu voi fi înarmat și vă promit că nu mă voi identifica cu eroii din filmele cu gangsteri.

— Da? Atunci preferați kung-fu în maniera lui Bruce Lee? replică perfid.

El îi ignoră ironia și răspunde cu gravitate:

— Cu puțin noroc, vom evita scenele violente. Credeți-mă, am oroare de ele.

Derutată de această, confidență, Sabrina reflectă un moment. Ce-ar fi trebuit să spună? Nu era obișnuită să aibă de a face cu body-guards și cu atât mai mult să fie impuși. În sfârșit, după câteva secunde de gândire, îl întreabă:

— Cu atât mai bine, dar sunteți într-adevăr calificat pentru acest gen de activitate?

— Nu văd de ce vă interesează asta, dacă tot sunteți convinsă că nu se va întâmpla nimic?

— Ca să știu cu cine am de-a face! De ce v-a recomandat domnul Teague tocmai pe dumneavoastră? De unde vă cunoaște?

— Ne-am întâlnit pentru prima oară acum foarte mult timp. O persoană foarte amabilă, care m-a contactat imediat ce mama dumneavoastră i-a cerut părerea în aceasta problemă.

— Asta nu-mi spune totuși mare lucru despre dumneavoastră, remarcă Sabrina.

— Dezolat, dar nu mi-am pregătit autobiografia, domnișoară McAllaster. Trebuie să vă mulțumiți cu recomandările domnului Teague și să aveți încredere în mine.

— Nu sunt deloc obligată, domnule Devlin. Mai am timp încă să găsesc pe cineva în Portland care să-mi ofere garanții fără să facă atâtea mofturi, și să-i cer apoi să mă însoțească în Hawai în locul dumneavoastră.

Aceasta eventualitate părea să-l lase rece.

— Prea târziu! Mama dumneavoastră mi-a dat deja azi dimineață un avans din suma cuvenită. Atribuțiile mele încep din această seară de la ora șase, imediat după terminarea cursurilor.

— Sunteți foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Devlin.

— Când am acceptat propunerea, Teague mi-a afirmat în telefon că acest contract este irevocabil și că, în mod aparent, mama dumneavoastră pare satisfăcută de aranjamentul respectiv.

— Totuși ea va fi obligată să vă suporte timp de cincisprezece zile! Și nici n-ați răspuns la întrebarea mea: sunteți competent?

— Doriți să știți dacă vă voi servi drept pavază, în calea vreunui glonț?

Cu ochii măriți de groază, Sabrina strigă:

— Ce idee! E ultimul lucru la care m-aș fi gândit!

— Da? Atunci la ce servesc banii mamei dumneavoastră?

— Nu fiți ridicol!

— În fond ce așteptați de la un body-guard, domnișoară McAllaster?

Enervată, Sabrina ridică din umeri.

— Nu știu. Îmi închipui că-i miroșiți imediat pe suspecți!

— În ochii unui profesionist, toată lumea este suspectă.

— Atunci veți fi foarte ocupat! Văd că acest gen de conversație nu duce la nimic. Nu știu ce fel de întrebări să vă pun și, chiar dacă le-aș ști, tot ar fi inutil. Teague a convins-o pe mama că sunteți candidatul ideal. Ma tem că nu am de ales! făcu ea ridicându-se.

Devlin o imită imediat și, însoțind-o spre ieșire, remarcă cu un surâs ironic:

— Sunt foarte mișcat de părerea nemaipomenită, pe care v-ați făcut-o despre mine. Credeți-mă că o să fac imposibilul ca să fiu la înălțimea speranțelor pe care vi le-ați pus în mine.

— Adevărat? Sunt totuși puțin cam vagi pentru gustul meu și nici dumneavoastră nu prea păreți lămurit de cerințele acestei activități. Ați mai făcut vreodată așa ceva?

— Deloc! Prefer să-i învăț pe copii autoapărarea, răspunse el fără a-și pierde calmul.

— Văd, dar probabil găsiți că meseria de body-guard este mai rentabilă?

— Nici nu suferă comparație!

— Și precis aveți nevoie de acești bani! Vom fi deci obligați să ne suportăm reciproc, nu-i așa, domnule Devlin?

— Curaj! Sunt sigur că veți petrece un minunat sejur în Hawaii, în ciuda prezenței mele. De altfel ar fi de preferat să-mi spuneți Jake, dacă tot vom deveni intimi.

La acest cuvânt, Sabrina se crispă. De ce folosisse un termen, al cărui sens părea să nu-l cunoască? Jake Devlin avea prieteni? Totuși, fără voia ei, îl aprobă:

— Ne-am înțeles, Jake! Presupun că va trebui să telefoniez în Hawaii pentru a-ți rezerva o cameră?

— Nu. Teague s-a ocupat de asta.

— Câtă eficacitate! Ei bine... pe mai târziu, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Da, la ora șase.

Năucită, Sabrina își ridică capul și-l privi fără să înțeleagă. Expresia lui de siguranță, întregită de vorbele rostite, o făceau să nu se simtă în largul ei. În ochii ei, majoritatea bărbaților erau prea înalți, prea impozanți, dar Jake Devlin îi întrecea pe toți și asta o tulbura și mai mult. Impresia asta se datora puterii care părea că emană din întreaga lui ființă? Sabrina n-ar fi știut să spună. Totuși, instinctul ei n-o înșela. Acest bărbat o deruta și o intriga totodată.

— La ora șase, repetă ea. De ce?

— Conform termenilor contractului meu, la acea oră îmi preiau atribuțiile, amintește-ți!

— Oh! Fii fără grijă! Ne întâlnim mâine dimineată la aeroport: va fi arhisuficient. Și nu-ți uita costumul de baie! N-o să ai mare lucru de făcut, deci poți să profiți din plin. Știi să înoți?

— Mă descurc. Sabrina, se pare că refuzi să-mi iei rolul în serios. Sunt angajat să veghez asupra ta douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și asta începând de azi de la terminarea cursurilor, îi explică el liniștit.

— N-ai de ce să te temi. Domnul Teague nu va ști nimic de micul nostru aranjament și salariul tău va merge.

La aceste cuvinte, Jake Devlin o privi uimit, ca și cum ar fi avut de-a face cu o aiurită, și repetă rar fiecare cuvânt:

— La ora șase, Sabrina, cunosc adresa ta.

Tânăra simți că-i sare muștarul.

— Jake, sunt invitată la o recepție și o să ajung acasă foarte târziu. Dacă într-adevăr asta dorești, o să-ți dau telefon ca să te liniștesc. Voi petrece seara cu niște prieteni, așa că n-ai motive să te îngrijorezi. Cred că e timpul să-ți precizez că tu lucrezi pentru mine și nu invers. Doresc să mă arăt cooperantă, dar refuz să-mi dau viața peste cap, numai pentru a risipi absurdele temeri ale mamei mele.

Ca pentru a sublinia greutatea cuvintele ei, tânăra deschise ușa cu un gest brusc, apoi se întorse spre Jake Devlin pentru a-și lua rămas bun. Ca o adevărată reîncarnare a lui Robin Hood, Sabrina îl provoacă din priviri.

Totuși Devlin nu păru să nu fie în nici un fel impresionat.

— Presupun că domnul Teague s-a ocupat și de biletul tău de avion? continuă ea.

— Exact.

— Inutil deci de a ne revedea până mâine dimineată, Jake, sunt dezolată de toate aceste complicații, dar mai bine să pun lucrurile la punct de la început. Nu vreau ca această poveste să-mi strice vacanța, mai ales că nu mă paște nici o primejdie. Și sunt sigură că, dacă vom da dovadă de puțină bunăvoință, o să petrecem două săptămâni foarte plăcute împreună. Nu uita totuși că eu sunt cea care hotărăște.

— Se pare că nu te încurci cu amănuntele! ripostă el cu o voce dulce, prea dulce chiar.

— Nu, dar o să vezi că totul va merge bine. În principiu voi fi foarte ocupată, căci îmi combin vacanța cu un seminar asupra cavalerilor medievali și în special asupra legendei regelui Arthur. Te vei bucura deci de o mare libertate și, dacă ne vom ține mai la distanță unul de celălalt, lucrurile vor merge bine.

— Soluția nu ți se pare irealizabilă? Cum o să te pot proteja de la distanță?

— Găsim noi un mijloc. Discutăm despre asta în avion.

La aceste cuvinte Sabrina îi întoarse spatele și se îndepărtă cu demnitate.

Totuși, simțea că fierbe. Vacanța ei începea sub auspicii proaste și, din vina ei în parte, prima întrevvedere se arătase dezastruoasă.

Cu un suspin, își promise să fie nespus de răbdătoare în timpul zborului spre Hawaii, pentru a aranja astfel lucrurile, nedorind să-și rateze cele două săptămâni de vacanță, plănuite de atâta timp.

Fără îndoială mama ei nu suferea prea multe din cauza acestor penibile constrângeri. Joan McAllaster era pasionată de munca ei și-și petrecea cam șaisprezece ore la birou. Ce-o interesa pe ea că un body-guard era postat în fața ușii? Îl remarcase măcar?

Pentru Sabrina, din contra, acest aranjament era departe de a fi mulțumitor. N-avea nici un chef să nu mai scoată nasul în lume, doar pentru că un nebun amenința societatea Farsight.

Totuși Sabrina ținea la liniștea mamei ei, o afecțiune sinceră le unea pe cele două femei, deși nu mai locuiau de mult timp împreună, păstrase o vie admirație față de Joan McAllaster, care reușise să urce singură treptele unei prestigioase cariere, după ce fusese abandonată în mod nemilos de soțul ei, când Sabrina nu avea decât zece ani. Dragostea și respectul constituiau deci cele motive majore pentru care Sabrina se supunea dorințelor mamei ei. Totuși, hotărârea ei era luată. Va acționa după bunul ei plac! Și Jake Devlin va trebui să înțeleagă asta.

Încruntată, Sabrina se instalează la volanul micului MG roșu și demară cu toata viteza.

De la fereastra celui de al treilea etaj al clădirii, Jake privea la plecarea bolidului. La prima vedere, Sabrina părea că ignoră regulile elementare ale codului rutier.

De altfel, Jake Devlin avea impresia că ea își duce viața în același ritm de o sută pe oră! Ca și cum, își plasase existența sub semnul energiei, entuziasmului, vitalității debordante.

Să protejeze o asemenea persoană nu va fi deloc simplu! Ca și cum ar urmări un fluture, gândi Jake Devlin. Plictisitor era însă faptul că fluturile credea că-i poate dicta vânătorului regulile jocului!

Mult timp, Jake Devlin contemplă siluetele zvelte ale zgârie-norilor din Portland, care se decupau în zare. Niciodată, Jake nu încercase să prindă un fluture în plasă, dar pentru liniștea sufletului său, era mai bine s-o facă imediat pe noua lui clientă să-i dea importanța cuvenită.

Noaptea va fi lungă, gândi Jake, dar nu așa i se întâmpla mereu în ultima vreme?

În această seară, cel puțin va avea un motiv serios ca să rămână treaz: avea o misiune de îndeplinit!

CAPITOLUL II

Rick Shepherd se arăta cam prea grăbit! Exasperată, Sabrina îi aruncă o privire neagră, încercând să-l facă să înțeleagă că trebuie să înceteze cu familiaritățile. Tânărul își trecuse un braț posesiv în jurul taliei tinerei femei în timp ce admirau feericele lumini ale orașului Portland, așternut la picioarele lor. În depărtări, podurile care uneau malurile fluviului Willamette păreau niște giuvaere multicolore aruncate peste un brâu de mătase albastră. Dar... orele trecuseră repede și era momentul ca Sabrina să renunțe la acest fermecător spectacol și să plece acasă.

— Ce mult o să-mi lipsești, Sabrina! Mi-ar place grozav să te însoțesc! îi șopti Rick la ureche, cu o voce mângâietoare.

— Te-ai plictisi de moarte, Rick! Nu suporti colocviile.

— Sabrina, clar nu poți să-ți iei și tu niciodată o vacanță adevărată? La ultimul Crăciun n-ai suportat un curs despre Shakespeare în timpul unei croaziere în Caraibe?

— Vai, ce călătorie minunată! Am aflat o mulțime de lucruri pasionante!

— Eu personal aș prefera un program mai puțin cultural! Uite, de exemplu, week-endul pe care l-ai petrecut în California la un seminar despre vin. Eu apreciez fructele viței de vie, dar de la asta până la a mă închide undeva pentru a reflecta asupra acestui subiect...

— Poate, dar asta nu mă oprește ca, de acum înainte, să nu mă mai arăt niciodată nepricepută într-un restaurant. Hai, Rick, agenții de bursă nu urmează niciodată stagii de perfecționare?

— Dacă mi se garantează clienți noi și vânzări suplimentare, da! Ghicești unde mi-am petrecut Crăciunul anul aceasta? În Mexic, întins pe o plajă din Acapulco, cu un pahar de Margarita în mine!

— Eu m-aș mulțumi cu un „mai tai” în Hawai.

— Un mai tai?

— E o băutură delicioasă din fructe exotice, cu uşoare urme de vodcă.

— Dacă aş fi lângă tine, te-aş face să guşti din alte delicii, îi murmură Rick la ureche aruncându-i o privire languroasă.

— Da, dar voi fi singură. Inutil deci să vinzi pielea ursului din pădure! Acum, scuza-mă te rog, trebuie să plec acasă ca să-mi fac bagajele, îi răspuse ea sec.

— Sabrina! Ce se întâmplă? Credeam că îţi plac puţin.

Seducătorul tânăr cu ochi de catifea părea extrem de dezumflat. Frumoasa îi dăduse papucii.

— Hai, Rick, e doar momentul să mă eclipsiez discret. La revedere!

Iute ca fulgerul, Sabrina se întoarce şi-şi croi drum prin mulţimea adunată în salonul imens. Nemişcat, Rick rămase să urmărească silueta elegantă îmbrăcată într-un ansamblu turcoaz care se îndrepta cu vioiciune spre stăpâna casei.

— Sabrina! Ce rău îmi pare ca ne părăseşti atât de repede! strigă Maggie Compton. Îţi urez un agreabil sejur în Hawaii. Care este subiectul seminarului, de data asta? Orhideele de la tropice? adăugă ea, râzând cu subînţeles.

— Nu. Despre cavalerii medievale şi legenda regelui Arthur. Nici nu-ţi imaginezi câte cărţi a trebuit să-mi cumpăr! Duc cu mine o valiză plină.

— Sabrina, nu uita să te şi odihneşti. Eşti totuşi în vacanţă!

— Dacă aşa mă simt eu bine!

Bătrâna doamnă mişcă neîncrezătoare din cap.

— Ai o curiozitate de savant bătrân, copila mea! Îmi vine şi greu să te urmăresc! Gîndeşte-te totuşi să-ţi observi şi colegii de curs! Poate vei descoperi printre ei pe cavalerul visurilor tale? Ar fi exact decorul potrivit.

— Maggie! Ştii la fel de bine ca şi mine că un asemenea fenomen este de o raritate legendară. Totuşi, dacă tu îi la asta, îţi promit că o să-ţi raportezi cu lux de amănunte sejurul meu hawaian.

— Oh, nu! Te rog, gusturile mele sunt mai simple! Sabrina, la ce ţi-ar folosi atâtea cunoştinţe?

— Pentru meseria mea de documentaristă, ele constituie un ajutor prețios. Și apoi îmi permit să fac impresie în societate! Noapte bună, Maggie, o să-ți trimit o ilustrată din Hawaii.

Dupa această ultimă glumă, Sabrina se îndreptă spre ușa de intrare a acestei fermecătoare locuințe așezată pe panta uneia din colinele care înconjurau orașul.

Serata i se păruse deosebit de agreabilă, dacă nu ținea seama de asiduitățile insuportabile ale lui Rick Shepherd. Propriu-zis, după divorțul ei care avusese loc acum doi ani, Sabrina se ferea ca de ciumă de lingușelile bărbaților, ascunzându-se în spatele unei carapace de rezervă și neîncredere.

Eliberată de orice grijă, existența devenise atât de simplă, gândi ea îndreptându-se spre mașinuța roșie. Nu-și ducea ea viața după bunul ei plac, fără să dea nimănui socoteală despre faptele ei? Excepție făcând această stupidă poveste cu body-guardul, bineînțeles! Oh! În fond, cincisprezece zile vor trece repede și poate Jake Devlin va găsi mijlocul să-și arate talentele în fața unor puști de pe plajă?

Acest gând îi smulse un surâs și nu auzi pașii care se apropiau cu repeziciune, din spatele ei, la adăpostul întunericului. Brusc, avu conștiința unei prezențe tăcute.

Instinctiv vru să urle, dar o mână de fier îi astupă gura înainte să scoată vreun sunet.

În panică, Sabrina se zbatu cu o putere dată de disperarea unui animal prins în cursă. Dar agresorul ei o stăpânea cu o ușurință deosebită. Deși nu o lovea, totuși peste câteva secunde, se găsi în întregime la dispoziția lui, cu mâinile legate la spate și un fular strâns legat peste ochi.

Fără a pronunța vreun cuvânt, o ridică de la pământ și o instală pe locul pasagerului.

Tremurând de furie și de frică, Sabrina încercă să sară din mașină, dar necunoscutul încuie cu grijă portiera pentru a pune capăt veleităților ei de fugă.

La ce bun să mai lupte? Își spuse ea. Mai bine să aștepte. Poate va avea norocul să scape din această oribilă cursă?

Și de ce banditul ăsta o băgase în mașină? se întrebă ea înspăimântată.

Nu trebui însă să aștepte prea mult răspunsul căci, imediat, răpitorul ei se strecurase pe locul șoferului și demarase fără nicio problemă. Un val de groază o străbătu.

„Liniștește-te, își repeta ea. Nu e momentul să faci o criză de isterie! Doamne! Mama avea dreptate, acel Jake Devlin la fel!”

Jake... unde era el acum când ar fi putut fi folositor?

Paralizată de frică, Sabrina se ghemui în scaunul ei și încercă să rămână calmă, în timp ce, sub mâna expertă a banditului, mașina cobora spre oraș, luând cu dibăcie fiecare curbă în vârful de ac ca și cum ar fi fost vorba de o simplă plimbare.

Mereu la pândă, Sabrina încercă să ghicească drumul urmat, dar brusc, mașina se opri într-o fundătură, urmă un zgomot sec de chei răsucite, apoi nimic. Motorul se oprise.

Sabrina simți că i se taie respirația. Un fior de gheață îi trecu pe șira spinării. N-avea nici un rost să facă o haltă în acest loc, decât dacă...

La gândul ăsta, inima începu să-i bată nebunește.

Imposibil, își spuse ea. Cine mi-ar dori moartea? Doar un nebun! Dar individul care amenințase Farsight era oare în toate mințile?

Înnebunită, Sabrina tocmai trecea în revistă cele mai nebunești posibilități ca să scape din această cursă, când mâinile agresorului ei i se așezară pe față.

Calm, oribilul personaj deznodă fularul care-i acoperea ochii.

— Vezi ce ușor ar fi, Sabrina, remarcă Jake Devlin îndepărtând și călușul care o împiedica să vorbească.

— Devlin! Jake Devlin!

Siderată, îi repeta numele ca și cum ar fi rostit un blestem, fără ca el să manifeste nici cea mai mică emoție. În lumina opalescentă a lunii, trăsăturile lui rămâneau imposibile.

— Sunt dezolat, Sabrina, dar sincer, această punere în scenă era necesară. Trebuia să-ți dau o lecție, spuse el desfăcând ultimele legături care o făceau prizonieră.

— Ce lecție?

— Încăpățânarea ta de adineauri a sfârșit prin a mă face să mă hotărâsc. Pentru că refuzai să ieși situația în serios, m-am gândit că era presant să-ți amintesc cruda realitate; nimeni nu este invulnerabil.

— Deci nu e vorba de o răpire, ci de un simplu scenariu imaginat de tine?

Dorind să se facă bine înțeleasă, Sabrina insistase, apăsând asupra fiecărui cuvânt.

— Vroiam să te fac să înțelegi ce ușor i-ar fi unui bandit să-și aducă la îndeplinire amenințările, dacă nu te-ai afla sub protecția unui body-guard.

De data asta, depășise orice limită! Sabrina, ofuscată, se răsti la el mâniașă.

— Ești concediat!

— Imposibil, răspuse el cu un calm imperturbabil.

— De ce? Ți-ai și semnat demisia?

— Nu! Dezolat să te dezamănesc. Mi-am încasat deja salariul. M-am angajat să veghez asupra ta, Sabrina, și intenționez să-mi onorez contractul. Totuși, m-am gândit că ar fi bine să stabilim de pe acum un modus vivendi.

— Eu sunt clientul! și nu trebuie să-ți dau socoteală de nimic, strigă ea nebună de furie.

— Hai, Sabrina! Viața pe care o duci te expune la multe pericole. Și ți-am dovedit-o chiar în această seară: oricine te-ar fi putut răpi. Nu-ți iei nici cea mai mică precauție. De ce nu te-a însoțit nimeni?

— Deoarece cavalerul meu mă exasperase, ca și tine, de altfel, și dacă crezi că o să te iau în Hawai după acest ridicol incident, te înșeli amarnic!

Drept unic răspuns, Jake Devlin se mulțumi să pornească motorul pentru a ajunge la Portland.

— Nu glumesc deloc, domnule Devlin! De ce...

— Să punem capăt discuției, Sabrina. E timpul să te duc acasă.

— Domnule Devlin! Vorbesc serios. Dacă nu ma iei în serios, o s-o chem pe mama și se va ocupa ea de toate.

— Mai are nevoie și de această grijă în plus? Deja este roasă de neliniște în privința ta! Numai asta i-ar mai lipsi!

Această remarcă o descumpăni pe tânăra femeie. Are dreptate, gândi ea, mișcată și totodată exasperată. Timp de o clipă, căută o replică mușcătoare, dar în van. Fără voia ei, era prinsă în cursă.

— Stratagema ta a fost inadmisibilă, domnule Devlin, făcu ea în sfârșit, cu ochii fixați asupra șirului de mașini care rula în fața lor.

— Sabrina, nu ești deloc conștientă de vulnerabilitatea ta, spuse el liniștit.

— Am rămas mută de admirație văzând cât ești de conștiincios.

Îi provocase în mod voit căci îi atinse o coardă sensibilă. Ani de-a rândul Sabrina suferise de un sentimentalism excesiv. Abandonată de un tată iresponsabil, trădată de un soț egoist și frivol, tână femeie, rănită de viață, cunoscuse multe zile negre.

Totuși, niciodată până acum, nu încercase această îngrozitoare senzație de frică, primitivă, pur fizică, și pentru prima oară în existența ei, descoperise că barierele psihologice construite cu grijă în jurul ei de-a lungul anilor nu puteau s-o protejeze împotriva unui inamic periculos, sau... a body-guardului ei!

— Și de tine cine mă va apăra? strigă ea formulând cu glas tare ceea ce o preocupa mai mult.

— Nu trebuie să te temi de mine, Sabrina!

— Îți bați joc de mine!

— Hai, lasă, ești încă speriată. Răbdare! În câteva minute vei fi în patul tau și totul va fi în regulă.

— Și tu? Unde îți vei petrece noaptea? În picioare în fața ușii mele?

— Cam așa.

— Ah, nu, Jake Delvin! Exagerezi. Doar n-o să faci curse toată noaptea, pe culoarele imobilului. Ce-ar zice vecinii?

— Crezi că-mi pasă de asta?

— Ce-o să faci?

— Ai o canapea?

— Cum? Crezi că o să-ți ofer o canapea? strigă ea, la capătul răbdării.

— Sabrina, nu te purta ca un copil încăpățânat! Mama ta mă plătește să te apăr. Trebuie să fiu permanent în preajma ta. În seara asta o să mă instalez în camera de oaspeți, dacă ai așa ceva.

— Nu am.

— Atunci, nu-mi rămâne decât canapeaua.

Nici o clipă Jake Devlin nu-și părăsise aerul serios. Sabrina, care se aștepta la o glumă de prost gust, trebui să recunoască că se purta ca un adevărat profesionist.

— Ești sigur că trebuie să procedezi astfel? Întrebă ea împlânzită, păstrând totuși un rest de neîncredere.

— Este singurul mod rezonabil.

— Aceste două săptămâni voi fi cele mai lungi din viața mea. suspină ea.

— O să încerc să nu-ți stric sejurul.

Fără să știe prea bine de ce, Sabrina resimți nevoia indirectă de a-și justifica atitudinea și de a-i prezenta scuze.

— În privința celor petrecute în această seară...

— Da?

— O să mă răzbun. Mai devreme sau mai târziu, o să mă răzbun.

Îi lansa această remarcă pe un ton ambiguu, lasându-l să ghicească dacă era vorba sau nu de o glumă.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit! Voi fi în gardă!

Zarurile fuseseră aruncate. Va pleca în Hawai în compania lui, fie că-i plăcea, fie că nu. Își dăduse seama că faptul de a continua ostilitățile nu va da loc decât la noi incidente plictisitoare sau neplăcute și, pe de altă parte, nici nu vroia să-și neliniștească mama. Se găsea deci la dispoziția acestui bărbat diabolic.

În timp ce ea rămânea pe gânduri, Jake Devlin intrase în parcare a imobilului ei și tânăra femeie văzu astfel că îi cunoștea și adresa. Categorie, Teague și Devlin aveau un deosebit simț de organizare și dovedeau o eficacitate de temut.

Totuși, Sabrina evită orice comentarii. Presimțea că Jake Devlin nu se va lăsa impresionat de o manifestare a proastei dispoziții.

Într-o tăcere apăsătoare, intrară în ascensor care îi duse până la etajul unsprezece unde, politicos, Jake Devlin îi luă cheile din mână. Fără a da vreo explicație, o luă înainte și inspectă cu grijă locurile, apoi, printr-o mișcare a capului, îi făcu semn să avanseze. Enervată, Sabrina își ridică ochii spre tavan. Trebuia să suporte această comedie ridicolă timp de două săptămâni. Ce aberație!

Apartamentul era mobilat după gustul Sabrinei, în pas cu moda. Salonul era în culori de bej, roz și verde pal emanând un farmec și o

prospețime deosebite. Pe o măsuță joasă plasată între o canapea și fotoliile de catifea, trona un enorm buchet de gladiole lângă care era așezat un teanc de cărți de istorie medievală.

Ele îi aduseră aminte Sabrinei de niște preocupări prezente.

— Trebuie să-mi termin bagajele. Tu ce ai de gând?

Nepăsător, Jake ridică din umeri.

— O să-mi iau lucrurile mâine, în drum spre aeroport.

— Unde ți-ai lăsat mașina?

— În parcare a casei mele, când am aflat unde are loc recepția, am sărit într-un taxi ca să te regăsesc.

— Văd... Ei bine! Instalează-te. O să-mi văd de ale mele.

Și așa și făcu... Își aranjă metodic prețioasele lucruri într-o valiză, iar îmbrăcămintea în alta; nicio clipă, Jake, cufundat în lectură, nu-și ridică ochii. Comportarea lui serioasă o impresionează puternic pe tânăra femeie. În mod evident, Jake Devlin nu avea simțul umorului. Totuși, în timp, această atitudine va fi poate mai ușor de suportat.

— Bine, am terminat. Acum mă duc la culcare. O să stingi luminile dacă vrei? Oh!... Nu uita zăvorul de la ușa de la intrare! exclamă ea cu o undă de ironie.

El îi ignoră aluzia și se mulțumi să răspundă:

— O să încerc să-mi amintesc. Noapte bună, Sabrina și...

— Da?

— ...sunt dezolat pentru adineauri.

— Este inutil; nu-ți faci decât meseria, nu-i așa? declară ea îndepărtându-se.

Din camera ei îl auzi vag mișcându-se prin salon, apoi întunericul se instalează în toată casa și adormi.

Totuși, două ore mai târziu, Sabrina se trezi speriată, și remarcă lumina care se filtra discret pe sub ușă.

Mult timp rămase lungită, fără să se miște, dar, în cele din urmă se ridică și se îmbracă în halat, înainte de a se uita la ceas, era ora două dimineața!

De ce Jake Devlin nu dormea? Un drum lung îi aștepta, totuși. Nu trebuiau se odihnească și unul și celalalt?

În picioarele goale, ajunse până în salon și strigă:

— Jake?

Îl zări atunci în celălalt capăt al încăperii. Puțin jenată, se opri. Jake nu era îmbrăcat decât în blugi și, în lumina dulce a lampadarului, umerii largi aruncau reflexe arămii. Dintr-o privire Sabrina înregistrează părul fin și creș care-i acoperea pieptul, desenând un triunghi întunecat.

Fără îndoială Jake îi ghici încurcătura căci, cu o voce amabila, îi spuse:

— E în regulă, Sabrina, îmi pare rău că te-am deranjat.

— Ceva suspect?

— Nu, nimic.

— Ce... ce faci? insistă ea intrigată.

Cu pleoapele pe jumătate închise, cu sulurile mătăsoase de păr care-i înconjurau chipul de un oval perfect, ea îl privea cu un aer întrebător, așteptând o explicație.

— Du-te la culcare, Sabrina, nu-mi gălesc somnul!

— De ce? Două ore de odihnă îți ajung? Sau așa ți-o cere meseria?

Înaintă spre mijlocul salonului și abia atunci remarcă geamul dinspre balcon larg deschis!

— Doamne! Dar e un frig îngrozitor aici! Ce ți s-a întâmplat?

— Aveam nevoie să mă răcoresc. Dezolat, spuse el cu o voce nerăbdătoare.

Ceva din comportamentul lui îi atrase atenția Sabrinei.

— Jake... ce este?

— Nimic.

— Suferi de insomnie?

— Nu.

Răspunsul pornise răstit, plin de exasperare.

— Cu atât mai bine.

Sabrina scoase un suspin de ușurare și plecă spre bucătărie cu un pas hotărât.

— Un coșmar?

— Poftim?

El o urmă și, văzând că se apucă de treabă, o întrebă:

— Ce faci acolo?

— Îți prepar un remediu de pe vremea bunicii, răspunse ea turnând laptele într-un vas.

— Sabrina, nu te deranja. Eram pur și simplu enervat. Mi se întâmplă uneori...

— Hai, fără atâtea mofturi! Cunosc prea bine ce înseamnă coșmarurile! declară ea adăugând un gălbenuș.

— Adevărat?

— Ah! da! La zece ani, aveam câte unul în fiecare noapte. Ce oroare! Eram atât de speriată că nu puteam adormi fără lumina aprinsă, dar mama mi-a ajutat să rezolv această problemă.

Umplu două cești cu preparatul respectiv și adăugă:

— Hai, vino, acum vom trece la etapa televizorului.

Ca un somnambul o urmări, irezistibil atras de halatul vaporos, de un galben pal, care se unduia în ritmul mersului ei, apoi se așeză lângă ea pe canapeaua de catifea.

— Pentru început și conform prescripțiilor corpului medical, vom căuta un film vechi și bun și o să adormi înainte să-ți dai seama! Hai! Destinde-te și bea asta!

— Sabrina, eu... eforturile tale mă mișcă... nu trebuie să...

Pentru a pune capăt protestelor lui, ea îi puse mâna pe braț... dar tresări. Cu toate că era încă somnoroasă, simțea o curioasă emoție.

— Jake, sprijină-te de spătarul canapelei și privește această comedie muzicală; va face minuni!

— Văd, spuse el cu un ton amuzat luând o înghițitură din cană. Puah!

— Gândește-te că e vorba de un medicament!

— Asta luai tu când aveai zece ani?

— Da, întotdeauna am detestat laptele, dar este un sedativ miraculos. După câte am citit, conține o enzimă care produce acest efect.

— De ce aveai coșmaruri?

— Avusesem o perioadă dificilă.

— O decepție în dragoste?

— Oarecum! Tatăl meu ne părăsise pe mama și pe mine.

— Oh, iartă-mă, Sabrina. Nu vroiam să te rănesc.

— Apartine de acum trecutului. De altfel, imediat ce am acceptat situația, viața și-a reluat cursul normal.

Jake păstra tăcerea și, timp de câteva minute, cunoscuse o agreabilă intimitate, aproape amicală. Sabrina simți că i se îngreunează pleoapele și o cuprinde lenea.

— Te simți mai bine acum? îl întreabă ea politicos.

— Da, mulțumesc.

— Sunt fericită. Mai stau puțin și mă duc să mă culc.

O voce interioară îi sufla să plece mai repede în camera ei, dar ardea de dorința să mai petreacă un moment lângă el. Dintr-o dată, Jake îi părea atât de cald și apropiat. Scenariul lui machiavelic nu mai era decât o îndepărtată amintire; și apoi, în spatele măștii severe, slăbiciunile omenești îl făceau o ființă mult mai accesibilă. Da, Jake Devlin avea alura unui bărbat puternic în care se putea încrede. Și la acest gând pleoapele i se închiseră liniștite.

Jake își termină laptele și se aplecă spre tânăra femeie răpusă de oboseală. Cu un gest precaut îi luă ceașca din mâini apoi, înduișat, privi capșorul buclat care se sprijinea de umărul lui. Cam așa arăta un fluture adormit, gândi el, drăgălaș, fragil și nemaipomenit de atrăgător.

Uimit de propria lui reacție, se muștră singur. Era timpul s-o ducă la ea în pat, dar, fără voia lui, își trecu brațul în jurul umerilor ei și o strânse lângă el. Mașinal, opri filmul cu telecomanda și stinse lumina.

Încăperea rămăsese scăldată într-o dulce penumbră, și, în tăcerea nopții Jake simți că-și regăsește calmul. Sentimentul de confuzie care-l cuprindea noaptea când rămânea singur, îl părăsise. Ușurat, scoase un suspin de mulțumire și o strânse și mai puternic pe față lângă el.

Acum o s-o duc în camera ei, își propuse el din nou. Dar, dornic să mai profite de acest răgaz magic, Jake își mai acordă puțin timp. În fond, după atâția ani de zile, cunoștea un moment neașteptat de liniște, care nu se datora nici laptelui nici televizorului.

Sursa acestei stări miraculoase avea un alt nume: Sabrina

CAPITOLUL III

Zorile încercau să cuprindă cerul înnorat al orașului Portland, când Sabrina își dădu seama dintr-o dată de acel braț bărbătesc care-i sprijinea ceafa.

Somnoroasă, încercă să se degajeze, dar constată cu uimire că nu se putea mișca deloc.

Brusc, îi reveni memoria; ațipise pe canapeaua din salon alături de acel body-guard care nu rezistase nici el mai bine oboseli. Remediu ei miraculos făcuse minuni, doborându-i pe amândoi.

Încetișor, Sabrina încercă să se elibereze din această îmbrățișare care o ținea lipită de umărul lui Jake Devlin... dar degeaba! Totuși, când ridică capul, își dădu seama că, în spatele genelor dese, ochii lui o observau.

Sub această privire de culoarea ploii... se simți fără putere.

Căută un cuvânt, o glumă, o replică spirituală pentru a rupe extraordinara tensiune a acestei clipe și a-și ascunde emoția, dar acești ochi gri scânteind de înțelegere exprimau o dorință atât de puternică încât nimic demn de a fi spus nu-i veni în minte. Cum să glumești cu un bărbat care o privea așa? Mai bine ar lua-o la goană!

Ușor de spus – greu de făcut! Mână de fier în mânășă de catifea, Jake îi mângâia deja părul răsfirat pe umeri, gâtul delicat, apoi se aplecă spre ea și își lipi gura de buzele ei pline de culoarea rodiei coapte.

Fără să schițeze nici cel mai mic gest de rezistență, Sabrina se abandona în întregime acestei guri pasionate care o luase în stăpânire, și în lumina palidă a zorilor, tânăra femeie tremura pierdută, pradă unei emoții, nebănuite...

Jake nu juca rolul seducătorului, în care alți bărbați excelau. Atitudinea lui exprima o sinceritate deplină. Sabrina o ghicea după patima cu care o săruta, mâinile lui lacome coborâseră pe gât,

conturându-i rotunjimile voluptuoase ale sânilor, întârziind pe vârfurile lor întărite de dorință.

Fără voia ei, Sabrina fremăta sub mângâierile lui, simțind cum se naște în ea o dorință de nestăvilit. Totuși, când Jake îi prinse lobul urechii între dinți, încercă să-și revină și strigă cu o voce gătuită:

— Jake, Jake, ce-mi faci? Oprește-te, te rog!

Cuvintele ei erau lipsite de convingere, dar, din fericire, soarele invadase deja încăperea și lumina vie a zilei sfârși prin a aduce la realitate pe tânăra femeie.

Își adună tot curajul și îl împinse pe Jake care, la început, păru că nu-i înțelege gestul, apoi brusc, mormăi câteva cuvinte nedeslușite și se îndepărtă de ea. Părea furios, dar Sabrina avu impresia ca mânia era îndreptată împotriva lui.

Fără a mai rosti vreun cuvânt, Jake o privi îndelung. Cu ochii măriți de surpriză, Sabrina îl observă la rândul ei, pradă unui sentiment de nedefinit. Sigur acel sărut fusese tulburător. Dar Sabrina era uimită de propria ei reacție în fața acestui bărbat!

— Sabrina, iartă-mă. N-ar fi trebuit niciodată... Și eu care trebuie sa te protejez! Pe toți dracii!

Ezită, apoi puțin provocator, o întrebă:

— Și acum ce-o să faci? Un scandal? O să-mi repeți că nu se poate avea încredere în mine? O să-i telefonezi lui Teague sau mamei tale ca să obții concedierea mea?

— Spune-mi. Jake, pot?

— Ce anume?

— Să am încredere în tine?

Se exprima pe un ton tranșant, agresiv, decisă fiind să nu se încurce în fraze inutile și primejdioase. În realitate, nu prea știa ce să facă. Total dezarmată, Sabrina se simțea descumpănită căci, fără îndoială, universul ei liniștit fusese supus unui misterios atac.

Ar fi trebuit să asculte de sfaturile lui și s-o sune pe mama ei.

Totuși, la ideea de a nu-l mai revedea niciodată pe Jake Devlin, Sabrina simți o tristețe sfâșietoare, surprinzătoare, inexplicabilă. Oare ce mi se întâmplă? se întrebă ea cu mirare.

— Poți să ai încredere în mine, Sabrina.

Răspunsul o derută și mai mult. În spiritul ei înfierbântat, cuvântul încredere răsună mult timp. Emoționată, își mișcă buzele, ridică cu mândrie capul și răspunse repezit:

— Cum mi-ai mai spus-o, suntem condamnați să ne suportăm reciproc, nu-i așa? făcu ea ridicându-se.

Dar Jake o prinse de încheietură înainte să se poată îndepărta.

— Sabrina, așteaptă. Ți-e... frică de mine?

— Cum să te temi de un bărbat care adoarme după o cană de lapte?

Năucit, o privi câteva secunde, apoi un surâs îi luminează trăsăturile.

— Personal, voi păstra o amintire minunată despre aceste clipe. De mulți ani nu m-am mai odihnit atât de bine.

— Ai adesea coșmaruri?

— Propriu-zis nu e vorba de asta! Oh! E prea complicat să-ți explic și apoi... ce importanță are! Să știi oricum că-ți sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Cu toată dorința ei de a obține o explicație mai precisă, Sabrina nu mai adăugă nimic. Demnă, se întoarce pe călcâie și se îndreptă spre baie, întorcând situația pe toate fețele.

Curios, era dornică să-l încurajeze pe Jake. Niciodată nu mai întâlnise vreun bărbat capabil să suscite o asemenea reacție din partea ei! De ce trebuie să încerce ea un asemenea sentiment tocmai la adresa lui Jake Devlin, care reprezenta prin excelență forța bărbătească? Era de-a dreptul absurd.

Enervată de propria ei slăbiciune. Sabrina se opri și spuse:

— Jake, țin să-ți precizez că...

— Că un astfel de incident nu se va mai repeta niciodată. Mă înșel?

— Nu. Recunosc că eu sunt vinovată. N-ar fi trebuit să ațipesc aici. Totuși să știi că nu sunt în căutarea unei aventuri pentru vacanță.

— Am înțeles. Acum du-te și te pregătește, bombăni el supărat.

Mai nedumerită ca înainte, Sabrina se eclipsă la iuțeală.

Nu reușise să-și șteargă din minte amintirea acestei nopți ciudate, când, o jumătate de oră mai târziu, ieși de sub duș și-și îmbracă ținuta de călătorie – un pantalon de bumbac alb, o bluză de aceeași culoare, pe care n-o mai închise până sus, și o pereche de sandale asortate. La gât își puse un lăntișor delicat de aur. Își prinse părul într-un coc, apoi își luă geanta pe umăr. Aruncă o ultimă privire în oglindă și, cu un pas

hotărât, intră în salon care, ce surpriză, nu trăda nici cel mai mic semn de dezordine. Iar Jake se afla probabil în baie.

— La masă! Avem timp și pentru o gustare înainte să trecem pe la tine să luăm bagajele, în drum spre aeroport! strigă ea câteva minute mai târziu.

— Nemaipomenit! Mi-e o foame de lup! N-am mâncat nimic aseară, numai cu excepția laptelui cald. răspunse el punându-și cămașa de culoare închisă.

— Cum! Dar de ce? Sari des peste mese? îl întrebă ea pe un ton de reproș.

— Oh! nu! Postesc numai când sunt constrâns să fac asta. Dar închipuie-ți că o tânără persoană a făcut și imposibilul ca să-mi complice sarcina. Asta explică totul.

— Data viitoare mă voi ocupa și de confortul personalului meu! răspunse ea veselă. Acum așază-te și mănâncă.

Jake o ascultă imediat și înghiți cerealele ca și cum ar fi fost vorba de un corn proaspăt cu unt și o omletă aurie cu șuncă.

— Sunt dezolată, dar mi-am golit frigiderul în vederea plecării! se scuza ea.

Sabrina abia reușea să-și îngaiame scuzele. Era furioasă că trebuie să se justifice astfel, dar încerca un nesuferit sentiment de culpabilitate pe care dorea să-l combată, repetându-și: în fond dacă n-a mâncat aseară, înseamnă că așa a vrut el!

În fine, gata de plecare. Sabrina își înșfăcă poșeta pe care o puse cu un gest neglijent pe umăr. Dar, abia făcuse acest gest, când Jake îi aruncă o privire severă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, dar n-o să părăsești casa în ținuta asta.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Sabrina îl văzu apropiindu-se furios, cu niște pași de uriaș. El termină să-i încheie la gât bluza „indecentă” când Sabrina reuși să-și regăsească graiul.

— Jake! Oprește-te! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce te-a apucat?

— Nu țin deloc ca pasagerii avionului să-ți admire la discreție farmecele!

— NU știi nimic despre modă!

— Poate! Dar asta nu mă împiedică să am ideile mele în această privință. Și n-aș putea tolera așa ceva.

— Glumești! N-am nici măsurile, nici alura unei femei fatale!

— Nu, dar ai senzualitatea grațioasă și felină a unui pisoi. Și în acest caz, crede-mă, bărbații își pierd repede capul.

— Vorbești în cunoștință de cauză?

— Ia-o cum vrei! Și în valiza asta ce ai? strigă el ridicând unul din bagaje.

— Cărțile mele pentru seminar. E prea grea pentru tine? Cu o voce dulce, Sabrina îl necăjea. Și-o merita doar!

— Bine, dar nu te-ai gândit să-ți echilibrezi valizele?

— La ce bun? Având în vedere statura body-guard-ului meu! spuse ea închizând ușa de la intrare.

Puțin mai târziu, în garaj, se așează la volanul M.G. și cu o voce poruncitoare întrebă:

— Cheile mele, Jake?

— Sunt la mine, Sabrina și cum am intenția să conduc eu, o să ți le dau mai târziu. Să schimbăm locurile, dacă vrei.

O clipă ezită, apoi pe un ton acru remarcă:

— Devii din ce în ce mai autoritar!

— Te-am văzut deja de ce ești în stare.

— Și eu, Jake. Așază-te lângă mine, sau te las aici. Mai am un rând de chei în geantă.

— Sabrina.

— Nu glumesc.

— Văzând-o cât este de hotărâtă, nu mai făcu nici un comentariu și o ascultă.

Cu un mic surâs pe buze, Sabrina făcu contactul și M.G.-ul se lansă dezlănțuit.

Jake se mulțumi să-i dea adresa personală și nu făcu nici un comentariu de-a lungul traseului care păru mai curând aventura unui kamikaze decât un mers decent și, în primul rând, normal. Când în sfârșit Sabrina opri în fața unui imobil cu linii severe, ochii ei scânteiau ironici.

— Acum suntem chit? se interesă el politicos, coborând din mașină.

— Cum așa?

— N-ai vorbit ieri seară de o revanșă? Aș dori numai să știi dacă mă consideri destul de pedepsit.

— Oh, Doamne, nu! Întotdeauna conduc așa, Jake! răspunse ea pufnind în râs.

O veselie sinceră o anima încă, atunci când Jake împinse ușa apartamentului său și o invită să intre.

— Într-un minut sunt gata, îi explică el.

Sabrina profită pentru a examina locul. Salonul, de o sobrietate exemplară și de o curățenie remarcabilă, friza austeritatea. Imediat, Jake apărură eu o geanta mare de voiaj în mână.

— Gata? îl întrebă mieroasă tânăra femeie.

— Da, dar de data asta, iau eu volanul, Sabrina. M-ai pedepsit destul, declară el pe un ton fără replică.

Sabrina nu protestă.

* * *

În avionul ce se îndrepta spre Hawaii, Sabrina se scufundă în lectura pasionantă a „Morții regelui Arthur” scrisă de Sir Thomas Mallory, dar, foarte repede, își dădu seama că Jake Devlin citește peste umărul ei.

— Se va discuta despre legenda regelui Arthur?

— Da, dar vom aborda și tema iubirii cavalierești. Ca și a raporturilor dintre vasali și suverani în perioada Evului Mediu. E adevărat că idealul cavalerismului mă fascinează, spuse ea gânditoare, dar tu ce gândești despre asta?

— Ca fiecare, păstrez amintirea acestei epoci de odhinoară cântată de barzii care aparțin culturii noastre. Am fost foarte impresionat de legenda lui Graal și de aventurile cavalerilor.

— Și idila dintre Lancelot și Guenièvre, frumoasa soție a regelui Arthur? Îți amintești de dragostea lor sau nu te interesează decât succesele războinice ale cavalerilor Mesei Rotunde?

Înainte să-i răspundă, Jake îi arunca o privire stranie care o tulbură. Apoi reluă:

— Cum aș putea uita acest episod? După părerea mea, Arthur ar fi trebuit să se uite mai vigilent, căci, din cauza legăturii vinovate dintre Guenièvre și Lancelot, tot ce a realizat s-a spulberat.

— N-ai dreptate! protestă ea cu căldură. Este nedrept. Totul s-a terminat tragic, dar nu din cauza frumoasei doamne și a curajosului cavalier!

— Baliverne! Dacă Guenièvre ar fi fost fidelă regelui în loc să se zbenguiască cu Lancelot, Arthur și-ar fi păstrat tronul!

— Ce tot spui? Cei doi se iubeau cu o dragoste pură, în stilul epocii. Fiecare cavalier trebuia să-și servească doamna inimii sale. În regatul lui Arthur, Lancelot era cel mai viteaz și era deci normal s-o servească pe prima doamna a țării!

— Sigur, dar Guenièvre, soția seniorului, era precis doar prietena lui Lancelot? remarcă el tăios.

— Așa prevedea tradiția! Legăturile cădătoriei nu erau călcate, deoarece relațiile dintre amănți rămâneau platonice.

— Lancelot împărțea patul cu Guenièvre.

— Asta afirma trădătorul Mordred, care a profitat de fapt ca să-și însușească tronul lui Arthur.

— De unde și distrugerea curții regelui Arthur! Asta dovedește că ar fi făcut mai bine să vegheze asupra reginei sale!

— Nu poți să simplifici astfel o asemenea tragedie, mai ales că Lancelot și I amclni și Guenièvre nu erau amănți.

— Ba erau!

Sabrina îi aruncă o privire veninoasă.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— Cunosco bărbații. Ai uitat că aparțin acestei specii de temut? Nu suntem deloc niște spirite pure. Crede-mă, Lancelot și Guenièvre l-au înșelat mult și bine pe Arthur.

Sabrina răspunse cu o voce înțepată

— De unde atâta siguranță? Ai citit studiile scrise în domeniu? Ai făcut cercetări asupra Evului Mediu? Ce știi despre dragostea cavalească?

— Dorința nu se trage neapărat din marea dragoste, sunt de acord cu asta! Totuși, când un bărbat se simte emoționat în fața unei femei, când are nevoie de ea sau o respectă în mod deosebit, dorește să devină a lui.

Ofensată, Sabrina își închise brusc cartea.

— Ce discuție inutilă! Scuză-mă, o să fac un tur prin avion.

Pentru prima oară de mult timp, Sabrina fugea de o controversă. Știa asta, dar nu putea proceda altfel. Acest schimb de vorbe lua o turnură periculoasă mai ales că gândurile ei reveneau neîncetat la îmbrățișarea lor pasionată din zori. Moartă de rușine, Sabrina încerca cu disperare să-și alunge această amintire și, mai ales, să nu se mai gândească la propriile senzații încercate în brațele lui Jake, dar conversația lor o tulburase din nou.

Cum înainta pe aleea laterală dintre scaune, remarcă un bărbat brunet cu ochelari cu rama de baga, care citea cu atenție „Moartea regelui Arthur” a lui Sir Mallory. Aceasta nu putea fi o simplă coincidență, așa că Sabrina se apropie de el și îl întrebă pe un ton fermecător:

— Scuzați-mă, dar nu mergeți cumva în Hawai la un seminar despre cavalerii medievali?

Tânărul tresări, apoi, din obișnuință, își scoase ochelarii și-i șterse mașinal, înainte să-i răspundă, cu o voce subțirică:

— Da, De ce? Mergeți și dumneavoastră?

Fericită de această neașteptată întâmplare, Sabrina îi întinse mâna și se prezentă.

— Încântat, Sabrina îi răspunse el. Ma numesc Perry Dryden, adăugă el ridicându- se.

Imediat Sabrina încercă pentru el o vie simpatie. În primul rând Perry Dryden n-o depășea decât cu vreo câțiva centimetri! Ce plăcere să-i poți vorbi unui bărbat, fără a fi nevoită să-ți sucești gâtul ca să-l privești! gândi ea. Apoi, nici nu se simțea dominată de statura impozantă a interlocutorului ei.

— Văd că vă pregătiți! Și eu m-am pus în temă. Vacanța o să fie minunată, nu?

Politicos, puțin timid și vizibil dornic de a se împrieteni cu ea, Perry Dryden începu conversația cu un entuziasm debordant. Tocmai îi mărturisea că e aprod la Portland și că legenda regelui Arthur îl pasionează de mult timp, când o exclamație nerăbdătoare îl întrerupse.

— Ah, aici erai, Sabrina! Nu-mi venea să cred că ai putut dispărea într-un spațiu atât de restrâns!

— Și mie îmi vine greu să cred că ți s-a părut necesar să mă urmărești, când nu riscam nimic! Jake, dă-mi voie să ți-l prezint pe Perry Dryden care va participa de asemenea la seminar.

Deloc impresionat, Jake făcu un semn veg din cap și o luă de braț pe Sabrina.

— Să ne întoarcem la locurile noastre. Stewardesele încep să servească masa.

În mod vădit uimit și nemulțumit, Perry întrebă cu o voce îngroșată:

— Călătorești împreună cu Jake?

— Da. Hai, Sabrina, răspunse Jake tăios.

— Vin.

Îi răspunse pe un ton aspru, pe care-l îndulci ca să-i explice lui Perry.

— Nu te formaliza. Jake e un vechi prieten de familie și s-a hotărât să mă însoțească ca să se distreze puțin.

— Văd, făcu Perry cu un aer de câine pierdut.

— Au început să treacă cu băuturile, remarcă Jake.

Degetele lui strânsură brațul fetei, care se încordă dar îl urmă fără să mai riposteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-a durut?

— Nu tocmai, dar...

Îi aruncă o privire bănuitoare. Totuși durerea dispăruse deja. Poate nu era decât o întâmplare? Oricum, Sabrina presimțea că Jake ar nega, așa că la ce bun să mai protesteze?

— De ce te-ai arătat atât de dezagreabil cu Perry? Are un aer foarte amabil.

— Nu te-a învățat nimeni că nu trebuie să abordezi un necunoscut?

— Nu, am fost doar sfătuită să nu mă încred în bruneții înalți ca tine. Ființele de talia lui Perry Dryden nu prezintă nici un pericol

— Da? Întreabă-1 atunci pe regele Arthur! Se temea de Lancelot?

— Da, dar Lancelot măsură fără îndoială mai mult de un metru optzeci!

CAPITOLUL IV

Magnificul complex turistic fusese construit pe o imensă plajă de nisip auriu care se întindea cât vedeai cu ochii.

Somptuosul hotel strălucea în toată splendoarea lui sub razele fierbinți ale soarelui care apunea. Situat la mulți kilometri de orașul cel mai apropiat, oferea turiștilor un rai de pace și confort, fiind incomparabil cu alte stațiuni datorită izolării sale. Terenuri de golf și tenis, restaurante, piscina puteau să satisfacă pe cel mai exigent client. Aceste locuri idilice constituiau o lume aparte într-o insulă a paradisului.

— Ai avut probleme ca să obții o cameră la același etaj cu mine? îl întreabă Sabrina pe Jake în timp ce hamalul hotelului le deschidea ușa.

— Nu, cel mai greu a fost să-mi găsească camere care comunică.

— Cum?

Înmărmurită, Sabrina așteaptă să plece băiatul ca să-l ia pe Jake la întrebări.

— Chiar este necesar?

— Uiți că trebuie să știu ce faci în orice moment?

Se exprima laconic, examinând cu minuțiozitate camera.

— Sunt capabilă să urlu într-o manieră impresionantă, să știi! i-o trânti ea sec.

— Da? Închipuie-ți că n-am băgat deloc de seamă, aseară.

Și spunând asta, împinse ușa de la balcon. De la etajul al treilea, Jake și Sabrina se bucurau de o vedere superbă asupra palmierilor și vegetației luxuriante care acopereau insula. Totuși, Sabrina nu se dădea bătută.

— Bineînțeles! Mi-ai pus un căluș în gură.

Foarte adevărat! De unde și necesitatea de a mă afla tot timpul lângă tine! Acum scuza-mă te rog, dar trebuie să mă pregătesc pentru recepția de primire dată în onoarea tuturor invitaților. Din fericire, nu este obligatoriu smokingul. Detest să mă împopoțonez astfel!

— Jake, chiar nu ești înarmat? Mi-ai mai spus-o, dar totuși ca body-guard...

— Ssst! O să veghez asupra ta, Sabrina! Pregătește-te repede. Timpul ne presează, răspunse el fără a-i mai furniza vreo explicație.

Câteva minute mai târziu, coborâra spre piscină, la marginea căreia se instalase bufetul. Jake, îmbrăcat simplu în blugi de culoare deschisă și o cămașă kaki, degaja un aer irezistibil. Ținuta sa se potrivea admirabil atmosferei destinsă din Hawai și se modela perfect pe trupul lui suplu și mușchiulos.

Lângă el, Sabrina îmbrăcată într-o rochie de mătase de un colorit delicat, se simțea și mai fragilă ca de obicei. Totuși, tânăra femeie n-avu deloc timp să se piardă în reflecții întortocheate, deoarece deja zgomotul vocilor se amplifică în jurul lor pentru a sublinia sosirea profesorului.

În momentul când Jake îi întindea un pahar de punch, Sabrina o zări pe doamna doctor Larisa Waverley și spontan îi strigă însoțitorului ei:

— Ei bine! Jake, iată ce consider, eu o femeie provocatoare!

Tonul ei exagerat îi smulse un surâs lui Jake, care îi răspunse cu o ironie discretă:

— Ce vrei? Savanții s-au schimbat mult de când am terminat eu universitatea!

Înalta și de o frumusețe remarcabilă, Larissa Waverley își făcu intrarea cu o artă pe care Sabrina nu putu decât s-o admira.

O rochie extrem de strâmtă îi sublinia formele generoase. Ghirlanda de becuri luminoase care înconjura piscina accentua reflexele părului roșcat, care cădea în valuri pe umerii bronzăți. Înmărmurită, Sabrina contempla cu gura căscată pe profesoara care-și croia drum prin mulțimea de studenți entuziaști.

— Hai, Sabrina, poți fi provocatoare și în alte feluri.

— Jake, exagerezi! În sfârșit... îmi închipui ca Larissa Waverley n-o să aibă nici o problemă ca să capteze atenția studenților aparținând sexului tare.

Sabrina nu avu timp să mai adauge altceva, Larissa se apropia de ei, desfășurând comori de grație.

Odată prezentările terminate, tânăra femeie exclamă pe o voce răgușită și senzuală:

— Sunt încântată că te-ai hotărât să te alături micului nostru grup, Jake.

— Mulțumesc, răspunse el. Sunt sigur că aceste cursuri vor fi de-a dreptul pasionante.

Sabrina care urmărea schimbul de amabilități, simți o ușoară împunsătură în inimă. Larissa și Jake păreau un cuplu ideal...

— Te interesează de mult aceasta temă? adăugă Larissa.

La această întrebare, Jake aruncă Sabrinei o privire plină de înțelesuri.

— Nu. Trebuie să mărturisesc că Sabrina mi-a trezit interesul.

Sabrina interveni imediat:

— Nu-l crede! Jake are niște păreri foarte originale asupra legendei regelui Arthur!

— Adevărat? Abia aștept să-i cunosc punctul de vedere. Oh! Scuzaț-mă, trebuie să salut pe toată lumea. Pe mai târziu! strigă Larissa Waverley.

Imediat ce se îndepărtă, Jake se întoarse spre Sabrina.

— Ți-aș fi recunoscător să nu mă amesteci în discuțiile voastre savante. Doar siguranța ta justifică prezența mea la acele dezbateri. Nu țin să fac pe specialistul.

— Pardon! Credeam că nu ți-ar displace s-o impresionezi pe Larissa.

— De unde această idee?

— Ocheadele ei ademenitoare poate? remarcă ea perfid. Jake, fii te rog amabil și dă-mi un...

Nu reuși să-și termine vorba. Deja Terry Dryden îi întindea un pahar de punch.

— Scuzați-mă! Am remarcat că ți-ai terminat băutura și cum tocmai treceam pe lângă bar...

— Oh, mulțumesc. Ce drăguț ești! exclamă politico Sabrina.

Dar în realitate dorea o oranjada!

— E adevărat, dar un pahar ajungea. Acum mergem la masă. declară Jake pe un ton rece.

Foarte autoritar, puse paharul de punch pe o masă învecinată, sub ochii înmărmuriți ai unui Perry Dryden stacojiu de rușine, care bâlbâi:

— Da... da... bineînțeles.

Cu privirea plină de tandrețe, nenorocitul o fixa pe tânăra femeie pe care Jake o târa după el.

— Jake, te rog! Încetează cu aceste manevre! Acest biet Perry! Ce ți-a făcut? Sa știi că n-o să mai suport un asemenea comportament.

— Cred că scumpul tău Perry își imaginează ca e Lancelot! Eu personal nu voi comite eroarea regelui Arthur.

Cu răsuflarea tăiată, cu ochii măriți de furie, Sabrina îi spuse cu o voce șuierătoare:

— Ascultă-mă bine, Jake! Constat cu plăcere că ai învățat multe din conversația noastră de adineauri, dar îți cer să nu mai joci mult jocul comparațiilor și subînțelesurilor.

— Rolul meu constă în a te proteja, Sabrina.

— Nu de oameni ca Perry Dryden!

— De cine cred eu de cuviință! În acest domeniu hotărâsc singur, fie ăc-ți place, fie că nu.

Se instalase în fața majordomului pentru a pune capăt acestei altercații și Sabrina fu nevoită să tacă. Foarte amabil, acesta, îmbrăcat într-un smoking de culoare închisă, îi conduse la o masă situată cu fața la ocean și, după ce aleseră meniul, Sabrina nu mai avu curajul să revină asupra subiectului. De altfel, Jake se arăta de o încântătoare curtoazie. În fața chelnerului care prezenta vinurile, Jake, foarte galant, își abandona prerogativele și o lăsă pe ea să guste celebrul vin alb de California. Se simți mișcată de gestul lui.

— Jake, cu ce te ocupai înainte să te instalezi la Portland? îl întrebă ea între două înghițituri de pește.

— Guvernul mă trimitea în diverse misiuni în străinătate, răspunse el și își mai unse din belșug o tartină.

— Și în ce consta munca ta? Jake, nu mai pune atâta unt, atenție la colesterol!

— Oh!... Hârțogăria obișnuită și numeroase deplasări în diverse locuri. Sabrina, dar tu ești o adevărată enciclopedie, făcu el schimbând vorba.

Ea îi ignoră remarca lingușitoare și continuă, curioasă să știe mai multe.

— Și de ce nu mai lucrezi în domeniu?

— Vroiam să-mi schimb modul de viață. Și tu? Ai făcut mereu același lucru?

— Da. Meseria mea de documentaristă mă pasionează și e o scuză nemaipomenită pentru a te putea interesa de toate subiectele care-ți trezesc curiozitatea.

— Ah! iată cum se explică erudiția ta! Dar dacă Teague nu m-a mințit, ai fost măritată timp de un an, nu-i așa?

Sabrina tresări.

— După câte văd, prietenul tău ți-a făcut un raport foarte detaliat asupra mea?

— Nu, a menționat pur și simplu că ai fost pentru scurt timp căsătorită.

— Exact.

— Ce s-a întâmplat?

— Aș prefera să păstrez tăcerea asupra acestui subiect, dacă nu vezi în asta nici un inconvenient.

— Îți vine atât de greu? întrebă el cu amabilitate.

— Să zicem că am învățat o mulțime de lucruri, din care am tras învățămintele necesare.

— Întotdeauna auzi acest gen de comentariu de la cineva care a avut o experiență nefericită.

— Nu văd de ce te-ar interesa trecutul meu!

— Teague mi-a spus că mama ta bănuiește că fostul tău soț ar fi amestecat în această poveste cu amenințările la adresa societății Farsight.

— Imposibil!

De uimire Sabrinei îi scăpase furculița din mână.

— Pari foarte categorică!

— Bineînțeles! Doar îl cunosc destul de bine! Nu, nu s-ar fi amestecat într-o asemenea afacere.

— Cum poți să fii atât de sigură?

— Stan Northrup este un neserios, incapabil să se ralieze unei cauze revoluționare sau politice. Te asigur.

— Chiar așa?

— În focul discuției, Sabrina nu dădu atenție acestei mici ironii și continuă:

— Tatăl lui, David Northrup avea o mare societate la Seattle. Vroia ca Stan să se însoare înainte să-i încredințeze succesiunea la conducerea firmei. Stan își dorea asta nespun și era grăbit să pună mâna pe putere. A căutat deci o ființă slabă de înger, gata să-i cadă în plasă.

— Și ai fost fericita aleasă?

— L-am întâlnit pe Stan în cursul unei recepții oferite de niște prieteni comuni Foarte naivă încă în acel timp, am crezut într-o dragoste la prima vedere. Tatăl lui mă adora și totul a fost un vis până la moartea lui David.

— Stan Northrup n-a mai avut atunci nevoie de tine?

— Așa-i. Prefera să ducă o viața lipsită de orice constrângere. Într-o zi, întorcându-mă acasă, l-am surprins cu secretară. Tristă comedie! Și cam asta a fost tot. Sincer îți spun. Stan nu este deloc un bărbat interesant și n-are destul curaj sau caracter ca să ia parte la niște intrigă periculoase.

Timp de câteva clipe. Sabrina se gândi la căsătoria ei ratată, la speranțele ei năruite, dar foarte repede, firea ei veselă și dinamică învinse și tânăra femeie își alungă amintirile, lipsite în prezent de orice încărcătură emoțională.

— Nu înțeleg deloc cum mama s-a putut gândi vreo clipă că Stan ar putea...

Se întrerupse. Brusc, adevărul îi apărură orbitor. Furioasă, explodează:

— Am căzut într-o cursă! Vroiai să mă faci să vorbesc și ai inventat această poveste ca să-ți atingi scopul.

— Da.

— Nu-ți înțeleg nici motivul nici scopul.

— Adevărat?

Cu prețul unui efort teribil. Sabrina reuși să se stăpânească. Nu era cazul să se dea în spectacol în fața lui Jake Devlin! Refuza să se înfățișeze într-o postură ridicolă și să-i înlesnească o victorie atât de ușoară!

— Cred că m-am exprimat destul de limpede, Jake. Nu caut o aventură. Nu interpreta altfel acel nefericit episod de azi dimineață.

— Episod nefericit? repetă el. Eu n-aș califica așa tot ce s-a petrecut, Sabrina. Grație ție am cunoscut orele cele mai liniștite pe care le-am trăit de mult timp încoace.

— Și m-ai răsplătit cu un sărut de recunoștință? Așa s-ar zice, auzindu-te.

— Nu, e mult mai complicat decât asta.

— Nu mi-ai spus chiar tu că dorința nu se naște neapărat dintr-o mare dragoste? Mai bine hai să schimbăm subiectul, ce zici?

— Bine.

— Îți mulțumesc.

— O precizare, totuși. Dacă îți amintești, ți-am subliniat faptul că dragostea descrisă în legendele cavalești nu exclude plăcerea simțurilor!

— Altfel spus, nici o femeie nu va fi vreodată în stare să distingă o ființa sinceră de un ticălos. Deci cel mai bine e să eviți orice legătură. Și, așa cum nu încetezi să mi-o repeți... prudența înainte de toate!

Sabrina nu mai putea de bucurie. În sfârșit îi dăduse o lecție.

Imediat ce terminară masa, tânăra, fericită de această primă victorie, își reîncepu manevrele. Dar după ce o însoțise în salonul vecin foarte animat, Jake îi propuse să danseze. Cu un ton politicos, dar ferm, îl refuză.

— Sabrina, dar... mori de poftă să dansezi! De ce să te pedepsești singură? Doar ca să mă rănești?

Nu putu să-i răspundă la întrebare, căci Perry Dryden, înghețat de emoție și bâlbâindu-se, o invită la rândul lui.

Sabrina înțelese cât îl costase curajul unei asemenea invitații și, miloasă, exclamă pe un ton amabil:

— Îți mulțumesc mult, Perry.

Fără măcar să-i arunce vreo privire lui Jake, se lăsă antrenată spre ringul de dans aflat afară, în briza plăcută a serii.

În brațele cavalerului ei, Sabrina reuși să se destindă. Ce plăcere să dansezi cu un bărbat de înălțimea ta! Pașii lor se potriveau la perfecție și în curând, hohotele lor de râs se pierdură în mijlocul veseliei generale.

Când muzica se opri, Perry se întrecu pe el însuși. Cu o mișcare îndemânică, o învârti într-o piruetă pe Sabrina, apoi, cu o figură

încântată, o conduse până la masa unde aștepta Jake. Totuși, frumoasa lui siguranță se topi ca un fulg de nea la soare când Jake Devlin se ridică.

— Cred că mi-ai rezervat următorul dans, Sabrina. Noapte bună, Dryden, i se adresă nonșalant, luând-o de mână pe fată.

Prudent, Perry evită o confruntare și își luă politicos rămas bun.

— Mulțumesc, Perry, m-am simțit foarte bine.

— Și eu, răspunse el cu o emoție sinceră, înainte de a se pierde în mulțime.

— Hai, Sabrina.

— Sunt obosită.

Dar Jake o strângea deja în brațele lui puternice, fără să pară că i-a auzit spusele; atunci încercă o altă tactică în speranța că, de data asta, îl va răni în amorul propriu.

— Perry este un cavaler minunat! Pentru mine are înălțimea ideală.

— Închipuiește-ți că-mi spuneam același lucru gândindu-mă la tine, îi răspunse el la ureche.

Deci lovitura nu-și atinsese ținta, ba dimpotrivă! Odată în plus, sarcasmele i se întorseseră împotriva și... avantajul era de partea body-guard-ului ei!

Jake se mișca cu o grație felină și cu o suplețe surprinzătoare pentru un specialist în arte marțiale, gândi ea urmându-i pașii. Această uimitoare îmbinare dintre forța bărbătească și senzualitate trezi în Sabrina un involuntar fior de emoție.

Probabil că Jake își dăduse seama de asta căci o lipi și mai strâns de el și, cu un gest tandru, îi mângâie spatele. Copleșită de o minunată senzație de plăcere, Sabrina se lăsă în voia lui. Când reveniră la locurile lor, simțea încă cum i se învâртеște capul.

Se retraseră devreme în camerele lor, căci Sabrina se declarase obosită de voiaj și de această lungă zi.

Din pragul camerei sale, Jake se i întoarse spre ea și o privi cu o expresie tulburată.

— Noapte bună, murmură el.

Dintr-o străfulgerare, Sabrina înțelese; acest bărbat, angajat cu singurul scop de a o proteja, o dorea cu pasiune.

Cu bărbia ridicată, cu ochii severi, se îndreptă spre ușa de comunicare dintre camere și o închise cu un gest hotărât.

— Să n-o încui, Sabrina.

— Nu. Noapte bună, Jake.

Liniștită de această barieră simbolică care se ridica între ei, Sabrina se băgă repede în pat și suspină de mulțumire când simți că o cuprinde somnul.

Totuși, doua ore mai târziu, o senzație ciudată o facu să se trezească.

Intrigată, deschise ochii. În jurul ei, încăperea era scăldată în lumina argintată a razelor de lună.

Oh! ce noapte minunată! gândi ea visătoare. O adevărată noapte la tropice care îi trezea minunate senzații.

Privirea ei se opri din întâmplare asupra ușii de comunicare... larg deschisă.

Uimită, se ridică și aruncă o privire spre camera lui Jake. Patul era desfăcut, dar gol. Puțin câte puțin, enervarea ei făcu loc neliniștii. Unde dispăruse oare? Poate avea din nou insomnie și era pe balcon? Fără să se gândească prea mult, Sabrina își luă repede un halat peste cămașa de noapte de culoarea piersicii.

Un coșmar! Nu putea fi decât asta! își spuse ea deodată, sigură că a găsit adevărata explicație.

După cum presimțise, Jake se găsea în balcon, sprijinit de balustradă, îmbrăcat doar în blugi, privea jocul vag al valurilor, iar lumina opalescentă, dădea trăsăturilor sale viguroase o expresie de însingurare.

— Jake! șopti ea.

— Nu te neliniști, Sabrina. Du-te și te culcă, îi răspunse el fără să se întoarcă.

— Un nou coșmar? insistă ea.

— Te rog. Nu e nici o problema

Încăpățânarea lui o determina să se apropie.

— Jake, un om care lupta singur nu avansează prea mult. Aruncă-ți pentru o clipă carapacea de bărbat atotputernic. Ai vorbit vreodată cuiva de aceste vise?

Fără să schițeze vreo mișcare, îi răspunse.

— Nu.

— Atunci, a venit timpul s-o faci. Te ascult.

— Sabrina... dar nu vreau. Este inutil. De altfel, faptul că te știu alături de mine, în cămașă de noapte, nu-mi ușurează deloc situația.

— Uită aceste amănunte, Jake. Spune-mi ce te împiedică să dormi. Vreau să știu ce anume te hărțuiește în așa hal încât îți gonește somnul. Și își așează mâna mângâietoare pe brațul lui crispat.

— Adevărat, micul meu fluturaș?

Fluturaș? Sabrina tresări, dar preferă să-i ignore remarca pentru a putea continua.

— Jake, povestește-mi...

Mult timp el rămase tăcut, apoi Sabrina ghici că a capitulat.

— Nu e vorba de un vis, Sabrina, ci de un sentiment apropiat de panică.

Ea desluși în vocea lui o nuanță de teamă amestecată cu o nesfârșită oboseală.

— Ai suferit vreodată de claustrofobie? o întrebă el liniștit.

— Presupun că fiecare are ascunsă în sufletul lui o spaimă anume. Nu este deloc neobișnuit ca cineva să se teamă într-un spațiu închis.

— Dar ce te faci când te confrunți cu o îngrozitoare realitate? Când universul se limitează la patru pereți dogoritori de căldură, iar picioarele ți se înfundă în pământul mocirlos?

— Jake! strigă ea îngrozită.

O privi și Sabrina tremură în fața acestor ochi gri, impenetrabili ca oceanul. Împinsă de instinct, îi cuprinse chipul în mâini pentru a-l mângâia cu acea inepuizabilă tandrețe al cărei secret doar femeile îl cunosc.

— Sabrina...

— Continuă, Jake. Trebuie.

Suspina sfâșietor.

— Am petrecut mai mult de șase luni într-o închisoare mizerabilă din Asia de Sud-Est. Șase luni de infern, în care am crezut că o să mor. Totuși, frica de moarte nu e nimic în comparație cu nebunia care pândește și împotriva căreia a trebuit să lupt din toate puterile.

— Doamne, Jake!

— Și am reușit să înving cu prețul unor eforturi supraomenești. Puțin câte puțin mi-am elaborat un sistem de autoapărare care se sprijinea atât pe forța spiritului cât și pe cea a mușchilor. Numai așa am putut să supraviețuiesc.

Tulburată de aceste mărturisiri, Sabrina îl privea cu o infinită duioșie.

— De multe ori cădeam însă în paniciă. Din fericire, într-o zi am reușit să evaderez! N-au putut să mă prindă.

— S-a întâmplat în Vietnam?

— Nu. De altfel, asta nu mai are nici o importanță.

— Ce făceai în Asia?

— Lucram pentru guvern. Ți-am spus-o deja.

— Da. Dar mai era ceva. nu...?

— Ei bine! Eram însărcinat să furnizez aur mișcărilor de rezistență organizate în acea parte a globului. De acea dată, lucrurile au mers prost. Ne-am încrezut într-un om care...

— V-a trădat?

— Mi-a trebuit să înțeleg ce se punea la cale și, când am ajuns la întâlnire, dușmanii mă așteptau.

— Doamne! Bine că nu te-au omorât!

— Nu m-au ucis fiindcă vroiau să-mi aranjeze un proces exemplar în public. În această privință am avut noroc. Nu m-au maltratat, se gândeau la fotografii și la camerele de luat vederi. Sănătatea mea psihică îi interesa mai puțin. Asta e totul. Dar, câteodată, noaptea...

— Retrăiești senzația de sufocare?

— Da. În sfârșit... N-are nimic de-a face cu ceea ce am simțit atunci! Totuși, sunt încă obligat să mă scol, să deschid ferestrele pentru a respira aer curat. Nu mă înțeleg deloc. Sabrina. Am rezistat timp de șase luni, dar astăzi, această amintire mă obsedează fără încetare.

— Fără îndoială miza este diferită în prezent, nu? Când era vorba de o chestiune de viață și de moarte, n-aveai de ales. Dar acum, trecutul are drum liber să te hărțuiască...

— Asta ar însemna că nu mai dispun de același capital de energie de atunci? o întrebă el, ca și cum își punea această problemă pentru prima oară.

— Să nu-ți pierzi mințile în condițiile îngrozitoare în care ai fost închis și-a solicitat o deosebită forță morală. Poate spiritul tău refuză acum să se mai supună unui asemenea efort? Oh, Jake! Nu sunt specialistă în materie. Dar, din propria mea experiență, știu că, atunci când tatăl meu ne-a părăsit, nu puteam să fug de oribile coșmaruri care-mi bântuiau visele. A trebuit să fiu ajutată.

— Mama ta?

— Fără îndoială, atenția și dragostea unei ființe dragi sunt necesare.

— Încerci un sentiment matern la adresa mea? o întrebă el observând-o cu atenție.

Nu, deloc, dar înțeleg ce simți și sunt mișcată. Nu am uitat încă spaimile copilăriei mele.

Fără a mai adauga vreun cuvânt, îl luă de mână și îl conduse până la o banchetă primitoare instalată pe balcon. Se așează și-i făcu semn să ia loc lângă ea.

Dar când vru să-l mângâie ca pe un copil pe care vrei să-l liniștești, o opri cu un gest.

— Sabrina, nu caut la tine afecțiunea unei mame. În schimb am nevoie de tine, te doresc nebunește. Dacă mai rămâi mult timp pe balcon, nu mai răspund de mine.

— Jake, te rog, eu...

Nu mai știa ce să spună. Judecata o îndemna să plece cât mai repede în camera ei, dar mila și duioșia se amesteca cu senzația de necunoscută voluptate pe care o încercase mai devreme, pe pista de dans.

Sabrina ezită și își ridică capul spre Jake, ai cărui ochi gri străluceau în mii de reflexe. Încetișor, se aplecă spre ea și-și lipi buzele de gura ei...

CAPITOLUL V

Ca și în aceeași dimineață, dar la Portland, sărutul lui Jake exprima o sinceră emoție și o sete nepotolită... Și doar câteva ore se scurseseră de atunci! gândi tânăra femeie.

Totuși, această noapte este diferită... poate chiar periculoasă! În această noapte, trupul și sufletul ei sunt copleșite de duioșie și pasiune! Sabrina nu înțelegea nici cum, nici de ce sentimentele ei evoluaseră atât de repede. Totuși, trebuia să recunoască: toata ființa ei era mistuită de dorință!

Sub mângâierea senzuală a buzelor lui Jake simțea că se topește de plăcere. Mâinile lui puternice îi cuprinseseră umerii, simțind că a găsit femeia pe care o căutase întotdeauna.

— Sabrina! Am atâta nevoie de tine.

Tulburată de această mărturisire, îi șopti cu emoție numele. Nici un bărbat nu-i mai spusese vreodată asta! Nici tatăl, nici fostul ei soț! Iar pe alții, nici măcar nu-și dăduse osteneala să-i asculte, conștientă că majoritatea dintre ei ignorau până și sensul cuvântului dragoste.

Bineînțeles că această mărturisire nu însemna că Jake o iubește. Totuși, el nu se juca... era sigură de asta. Dorința lui era cu adevărat sinceră.

— Sabrina...

Fericit că o simțea lăsându-se în voia brațelor lui puternice, îi șoptea numele cu o voce răgușită care îi răsuna plăcut în urechi pe balconul expus brizei oceanului.

Jake întinse mâna spre halatul din mătase care o proteja încă, îi desfăcu cordonul cu niște degete nerăbdătoare și aruncă pe jos veșmântul ușor pentru a-i dezgoli sânii sidefii. Buzele lui se lipiră de pielea catifelată și fierbinte, acoperind-o cu sărutări nebunești.

— Oh! Jake! Jake! Nu înțeleg...

Incapabilă să se regăsească, se bâlbâia, simțea că-și pierde capul, purtată de un val de senzații minunate. Spaimele trecutului și rezerva ei naturală erau măturate de o pasiune atotstăpânitoare.

— Ai încredere în mine, Sabrina. O să veghez asupra ta, îi șopti el văzând-o cum tremură de dorința.

— Jake? îl întrebă ea văzându-l cum se ridică.

— Nu plec, fluturașul meu, răspunse el cu un surâs înduioșat.

În picioare, în fața ochilor ei întrebători, își scoase înect blugii pe care-i aruncă neglijent, jos pe mozaic, apoi se aplecă spre ea pentru a-i scoate cămașa de noapte.

Sabrina își ținu respirația. Sângele îi curgea mai repede prin vine. Aici, în noaptea tropicală, sub cerul înstelat, legănată de zgomotul înfundat al valurilor oceanului, destinul îi oferea clipe minunate și neașteptate de fericire.

Așezat lângă ea, Jake își plimba ușor mâna pe trupul ei mătăsos. Ochii lui mărturiseau duiosia, dorința și nerăbdarea.

— Fluturașul meu, vreau să fii a mea în această seară. Mă înțelegi, Sabrina? Vom zbura împreună în țara visurilor!

Ghici că el îi așteaptă răspunsul, dar se simțea incapabilă să gândească, să vorbească...

— N-am chef să vorbesc, Jake. Nu acum, îl imploră ea.

— Mâine dimineață o să stăm de vorbă.

— Da, răspunse ea dintr-o răsuflare, gata să consimtă la orice numai să se simtă odată în brațele lui.

Atunci el trăsă o dără de sărutări arzătoare de la gâtul delicat până la pânțele catifelat, în timp ce degetele lui experte alunecau de-a lungul picioarelor frumos modelate. Sabrina, transportată de plăcere, se arcuia și îl chema nerăbdătoare.

— Jake, acum! Oh! Vino, vino!

Își auzea vag ecoul propriilor vorbe și nu-i venea să creadă. Ea era cea care-l ruga pe Jake? Da, chiar ea îl implora din tot sufletul, strivită sub năvala dorințelor.

— Desfă-ți aripile, fluturașul meu.

Încântată de aceste cuvinte delicios de senzuale, Sabrina îl asculta. Cum i-ar fi putut rezista?

— Vino, scumpa mea! Să ne luam zborul împreună.

O strânse puternic în brațe. O clipă, lungă cât o eternitate, se priviră fără să schimbe vreun cuvânt. Ochii vorbeau pentru ei, cântau bucuria unei descoperiri împărtășite de amândoi; nici Sabrina nici Jake nu îndrăzneau să facă vreun gest. Savurau clipa prezentului ca și cum tot universul le aparținea pentru totdeauna. Apoi Jake o antrenează în ritmul pasiunii lui. Împreună, mână în mână, urcară mii de trepte magice cu un pas ușor. Timpul nu mai exista. Tulburată de senzațiile necunoscute, Sabrina se lipi și mai tare de Jake, murmurând cu o voce tremurătoare:

— Oh! Jake, eu... nu pot... ce-o să se întâmple?

— Fluturașul meu, strânge-mă cu putere și înconjoară-mă cu aripioarele tale.

Radiind de fericire, își înnodă picioarele în jurul trupului lui Jake și strigă:

— Oh! Doamne! Jake! Jake!

Lumina stelelor dădea o nouă strălucire chipului ei extaziat, în timp ce Jake își lipea buzele de ale ei pentru a-i înăbuși gemetele, alunecând amândoi în brațele unei plăceri nebănuite.

Mai târziu, Sabrina, cuprinsă de o lene plăcută, se cuibări în căldura brațelor lui pentru a se abandona unor vise dulci.

Jake o privi îndelung. Ochii lui parcurseră acel chip marcat de pasiune, se opriră pe genele lungi și întoarse care aruncau umbre deasupra obrazilor, pe pielea catifelată care strălucea în penumbră.

O idee îi trecu prin minte, o idee neașteptată, tulburătoare, minunată. Dacă nu-și pierduse mințile în acea oribilă închisoare din Asia de Sud-Est fusese doar ca s-o întâlnească pe Sabrina. Da, această femeie era scopul vieții lui. Un instinct adânc înrădăcinat îl avertizase că Sabrina așteaptă și că lupta lui are un sens.

Fascinat, contemplă acest minunat fluturaș, acest dar al cerurilor care se odihnea în brațele lui.

Mîna lui îi urmă cu deliciu curba șoldurilor, păstra în inimă gustul nemaipomenit al iubirii lor, emoția neîncrezătoare a Sabine. Privea cu seninătate viitorul, râdea în sinea lui de reacția independenței Sabine când îi va aduce la cunoștință, mâine dimineață, că-i va aparține numai lui.

Doar el va veghea asupra ei, nimeni altul nu va mai conta pentru ea. Nu avea nici o îndoială, tânăra femeie i se dăruise din tot sufletul.

Jake se lungi lângă ea. Un lung moment, privi desenul trupului armonios luminat de lună. Sabrina fusese făcută numai pentru el. Era mai mult decât o femeie. Zeiță fermecătoare a unei insule de vis...

Ce-i va spune ea mâine dimineața? La acest gând, surâsul i se șterse. La ce bun să se amăgească cu iluzii? Această pisică sălbatică se va răzgândi. În mod sigur. Independentă, inteligentă și bănuitoare, nu se va resemna prea ușor. Desigur, el încercase s-o avertizeze, dar ea nu vruse să-i dea crezare. Cu atât mai rău. Când își va da seama de legăturile subtile care se țesuseră între ei, pretențioasa Sabrina va fi deja prinsă în cursă.

Jake ridică din umeri. Inutil să se neliniștească dinainte! Pentru moment îi era somn, și ce plăcut era să adormi lângă femeia iubită.

* * *

O undă de panică specific feminină, amestecată cu neliniștile trecutului, o treziră brusc pe Sabrina din somn.

Încet deschise ochii și, în lumina răsăritului, își dădu seama că e pe jumătate prizonieră în brațele lui Jake. Erau întinși încă pe canapea, dar fără îndoială Jake se sculase noaptea, căci o pătură groasă îi ferea de răcoarea dimineții.

Timp de câteva secunde, Sabrina rămase nemișcată, pierdută în contemplarea oceanului care, în lumina palidă a zorilor, avea reflexe gri aidoma ochilor lui Jake.

Descumpănită, Sabrina își închise la loc pleoapele. Nu-i venea să creadă că iremediabilul se produsese. Iată că, pentru a doua oară se trezea în brațele lui Jake! Dar spre deosebire de ieri, nici o scuză, nici o justificare nu putea explica de ce căzuse pradă tentației.

Își pierduse oare capul? Se dăruise unui bărbat pe care abia îl cunoștea de două zile! Cum de făcuse o asemenea nebunie?

Spiritul ei tulburat re trăia filmul evenimentelor nopții. Desigur, un sentiment de milă o împinsese spre acest balcon nenorocit. Neliniștea chiar...

Totuși, în forul ei interior, Sabrina știa că acestea nu sunt decât niște biete pretexte.

Doar pasiunea o făcuse să rămână alături de Jake.

La acest gând, fu cuprinsă de un sentiment neplăcut și se grăbi să se desprindă din brațele lui Jake Devlin.

Conștientă de goliciunea ei, fugi cu pași furișați spre cameră. Din prag se opri și aruncă o ultimă privire spre silueta adormită. Lungit pe țesătura înflorată a canapelei, era doar pe jumătate acoperit de cuvertura care îi dezgolea torsul și umerii mușchiuși.

Repede își trase o pereche de blugi și o cămașă cu dungi viu colorate. Doarme, gândi eabrusc. Grație mie?

Oh!ce poveste! Își spuse ea furioasă de asemenea gânduri. Exasperată de propria ei slăbiciune, încălță o pereche de sandale și, fără să se gândească, coborî scara care ducea spre plajă.

Ca un animal înnebunit, alergă până la marginea apei, pierzându-și răsuflarea. Aici, în picioare, în bataia vântului care-i ciufulea părul despletit, privi o clipă valurile care se spărgeau la picioarele ei, respiră profund, apoi se îndreptă, mergând în paralel cu malul.

Ce-o să se facă acum? Cine știe ce ce-o să gândească Jake când s-o scula! Nu! Nu era deloc adevărat. Sabrina ghicea ce-o să-și imagineze. Se va felicita în mod sigur de această mică aventură agreabilă care-i va ușura sarcina de body-guard!

Un body-guard? Dar de el cine o va proteja? Întrebuse ea chiar din prima zi. Și nu se înșelase deloc! Cum de fusese atât de proastă?

„Dacă mai rămâi mult timp pe acest balcon, nu mai răspund de mine” îi spusese el în chip de avertisment. Jake îi dăduse o șansă și ea ce făcuse? Rămăsese lângă el.

Și precis el nu va uita acest amănunt!

— Doamne! Doamne! strigă ea strivind furioasă scoicile rămase pe nisipul fin.

În sfârșit! Întâi trebuia să se stăpânească, să se detașeze de această poveste ridicolă! Fie, petrecuse noaptea în brațele unui necunoscut! Țsta nu era un motiv ca să-și piardă capul în fața lui! Viața n-o învățase deci nimic despre bărbați?

Puteau fi amuzanți, o companie agreabilă, chiar interesantă, dar în nici un caz nu trebuie să ai încredere în ei când îți vorbesc despre dragoste.

În privința asta, Jake se arătase totuși de o discreție absolută. Cel puțin, nu o mințise, gândi ea cu amărăciune.

Niciodată nu își imaginase că va cădea cu atâta ușurință pradă farmecului unui bărbat.

Sabrina fierbea de furie. În disperare, se așează pe una din stâncile care străjuiau plaja. Mașinal, mătură cu privirea întinderea nisipoasă, căutând silueta luminoasă a elegantului hotel când, brusc, simți că se crispează.

Jake se îndrepta spre ea.

Timp de o clipă se măsurară cu o privire întunecată, apoi Sabrina își întoarse capul cu un aer hotărât. Nici vorbă să se lase impresionată! Totuși, în ciuda hotărârii ei, o emoție de nestăpânit o cuprinsese. Ca de fiecare dată...

Cu mâinile înfundate în buzunare, cu figura dură, Jake o certă fără menajamente:

— Sabrina, să nu mai faci asta niciodată. Niciodată, m-ai înțeles?

Înmărmurită, îl întrebă, fără a-i înțelege motivul furiei.

— Despre ce vorbești? se interesă pe un ton înțepat.

— De escapada ta nechibzuită! Ai fugit ca o puștoaică. Știi că am misiunea să te protejez. Să nu mai uiți asta!

Sabrina sări în picioare. Cum de îndrăznește? După tot ce se petrecuse astă-noapte între ei, iată că alegea acest motiv absurd ca să-i facă scandal! Exagera! Cine se credea?

— Nu te neliniști, Jake. Îmi amintesc foarte bine prevederile contractului pe baza căruia ai fost angajat, și, dacă memoria mea este bună, nimic nu te obliga să mă seduci! Ce body-guard ciudat! Contezi pe farmecul tău ca să mă faci să te ascult la un semn din deget?

O luminiță periculoasă străluci în ochii lui.

— Sabrina, ascultă-mă...

— Uite la ce m-a condus asta, aseară! Oricum, acest incident nu are nici o importanță! Într-o situație ca a noastră, mulți ar fi procedat la fel! Gândește-te! Două camere care comunică într-un hotel de pe o insulă tropicală! Ce decor ideal! Concluzia era inevitabilă!

— Adevărat?

— Oh! Poate că nu, dacă n-aș fi avut un body-guard fără somn care deschide ușa de comunicare în toiul nopții!

— Doream să te privesc dormind. Mă simt mai bine când te știu alături, mai ales noaptea

— Ce pretext ridicol!

— Nu trebuia să vii să mă cauți pe balcon! Și pe urma? De ce ai rămas lângă mine, Sabrina?

— De ce? repetă ea furioasă. Ca să stăm de vorbă! Ca să te ajut să lupți împotriva sentimentului tău de claustrofobie.

— Bine și pe urmă? Tot mila ți-a șoptit să te culci cu mine?

Ea ridică din umeri.

— Glumești, Jake! Să mă dăruiesc din milă, eu? Nu! Mai pot eu acum să cred că nu ești în stare să-ți porți singur de grijă? Stăpânești la perfecție arta autoapărării și te folosești cu abilitate de farmecele tale ca să seduci o femeie care nu mai reușește, în acel moment să judece corect! Cum aș putea să te plâng?

— Văd, îi răspunse el pe un ton liniștit.

Supărată, Sabrina își dădu seama că ratase singurul pretext care ar fi putut justifica în ochii lui Jake Devlin comportamentul nebunesc. Citi pe chipul lui o ușurare vădită, văzu umbra unui surâs pe buzele lui.

Câtă imprudență!

— Prea târziu, Sabrina! remarcă Jake ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Și îi adresă un zâmbet voios care îi merse drept la inimă.

— Mulțumesc, Sabrina. Iată un lucru pe care mi-ar fi fost greu să-l suport în această dimineață.

Enervată, descumpănită, încercă să-l rănească.

— În orice caz, Jake, să nu te umfli în pene că m-ai sedus atât de ușor. Ca toată lumea, am și eu clipele mele de slăbiciune, dar aventurile nu mă interesează. Să nu crezi că vom trai o poveste de dragoste! Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se va mai repeta niciodată!

În mod spontan, Jake îi puse mâinile pe umeri și o atrase spre el.

— Sabrina! Nu cred un cuvânt din tot ce mi-ai spus. Câte contradicții! Am impresia că, până în această noapte, nici nu știai ce înseamnă adevărata fericire.

— Cum? Ai o imaginație... și ești un încrezut!

Jake clătină din cap cu un aer drăgăstos.

— Scumpa mea, să nu-ți fie frică de mine.

— Hm... Ce idee!

Își compuse o mină de regină ofensată și smulgându-se din îmbrățișarea lui, adăugă:

— Vreau să risipesc orice neînțelegere. A fost vorba doar de un accident asta-i tot!

— Vrei să spui că ai comis o greșeală?

— Da, dar voi ști să trag învățămintele necesare. N-o să fac de două ori aceeași greșeală, zise ea, îndreptându-se spre hotel.

— Sper atunci că n-o vei repeta pe cea de azi dimineață.

— L-a ce te referi?

— La felul cum ai dispărut fără să-mi spui unde te duci.

— Te rog! Aceste reproșuri mi se par de prisos.

— După cum nu încetezi să mi-o amintești, că sunt angajatul tău, Sahrina. Și co e indispensabil să nu te pierd din ochi!

— Oh! Ce...

Incapabilă să-și găsească cuvintele, Sabrina se întrerupse.

— Cu atât mai rău. De altfel, cum mi-aș putea închipui că un bărbat ar putea înțelege ceea ce simt? adaugă ea printre dinți.

Apoi pe un ton hotărât, strigă.

— Grăbește-te, Jake! Trebuie să luam repede micul dejun ca să ajungem la seminar Vrei să-ți notezi orarul ca să poți cunoaște exact programul meu?

— Inutil. O să te însoțesc peste tot, replică el, foarte calm.

CAPITOLUL VI

Sahrina nu încercă să-l ignore, nici în sala de mese, nici în vastul subsol al hotelului transformat acum într-un veritabil amfiteatru. La ce bun? Nu exista nici un mijloc să scape de Jake! Trebuia numai să vegheze să nu cadă din nou pradă farmecului său. Las' pe mine, de acum o să fiu în gardă, gândi ea, când îl văzu instalându-se alături.

Imediat, vreo șazeci de persoane invadară sala în care fusese instalată o estradă echipată cu o aparatură audio video ultramodernă. Prin mulțimea de specialiști în istoria Evului Mediu, Sabrina îl remarcă pe Perry Dryden care îi adresează un salut visător. Părea atât de gentil, de inofensiv, încât tânăra femeie îi întoarse surâsul cu o cordialitate care îl zăpăci. O ușoară roșeață îi acoperi obraji.

— Atenție! murmură Jake.

— La ce?

— Nu-l încuraja pe Dryden. O să-ți faci mai multe probleme decât îți dorești sau îți imaginezi.

— Pentru ca tot fluturi lista interdicțiilor și a restricțiilor, uite ce vreau să-ți spun: nu mă amenința! răspunse Sabrina în momentul când Larissa Waverley își făcea o intrare spectaculoasă.

Jake nu mai avu posibilitatea să-i riposteze căci Larissa luase deja cuvântul și-și captiva în mod magistral auditoriul nu numai prin frumusețea ei deosebită, ci mai ales prin cunoașterea perfectă a subiectului și pasiunea cu care îl exprima.

— Succesul legendei regelui Arthur nu se bazează doar pe faptele mărețe ale Cavalerilor Mesei Rotunde, începu ea. În toate timpurile războiul a fost înfățișat în scrieri. Dar aventurile cavalerilor regelui Arthur nu ar fi avut niciodată un asemenea ecou dacă nu ar fi fost însoțite de ideea dragostei cavalierești. Amintiți-vă că, în acea epocă, căsătoria constituia o alianță între familii sau un aranjament financiar de unde sentimentele erau excluse. Mesajul trubadurilor din sudul Franței a transformat în mod definitiv mitul războinicului neînfricat

închis într-o armură strălucitoare, într-o luptă mai subtilă și mai rafinată, aceea a inimilor...

Sabrina simți cum Jake îi face semn cu cotul.

— Asta nu prea a fost o reușită, dacă vrei părerea mea, îi șopti el.

— Nu ți-a cerut-o nimeni, îi răspunse ea cât mai discret posibil.

Totuși, pe parcursul întregii expuneri, Jake se încăpățână să lanseze o mulțime de comentarii perfide și ironice, încât Larissa Waverley sfârși prin a-i remarca manevrele.

— Da, domnule Devlin? Doriți să aduceți o precizare?

— Oh! Doamne! exclamă Sabrina îngrozită.

Jake nu păru însă deloc jenat.

— Nu mă îndoiesc că legenda regelui Arthur a putut servi altora drept învățătură. Totuși natura umană dă dovadă de multe slăbiciuni și eu nu cred în povestea „sălbaticului bun”. Din contra, sunt convins că valoroșii noștri cavaleri au știut să tragă folos de pe urma reputației lor grozave și au profitat să-și acumuleze averi și privilegii, în numele onoarei, bineînțeles.

Exasperată, Sabrina interveni fără să lase Larisei Waverley timp să plaseze vreun cuvânt:

— Domnul Devlin are un punct de vedere extrem de limitat în privința cavalerismului. Ca om cu un bogat simț practic, consideră fără valoare stările sufletești! Dacă cineva dorește un lucru este de ajuns să facă tot ce trebuie ca să-l obțină, și asta-i tot! Această teză este valabilă și în ceea ce privește femeile din ziua de azi nu-i așa domnule Devlin? De ce nu vă exprimați părerea și asupra amorului cavaleresc?

— Da, domnule Devlin, împărtășiți-ne opiniile dumneavoastră, strigă și Larissa, aparent interesată.

Cu ochii fixați pe chipul furios al Sabrinei, Jake răspunse cu amabilitate la ce i se ceruse.

— Sincer vorbind, sunt convins ca totul e numai o amăgire și că nici un cavaler n-a crezut vreodată în așa ceva. Bărbatul e în așa fel făcut ca nu se mulțumește cu sentimente platonice și doar legendele au curajul să ne înfățișeze eroi atât de puțin realiști ca bunul rege Arthur!

Abia își terminase fraza că întreaga clasă se dezlănțui.

Fiecare dorea să-și exprime părerile personale. Urmă un fornadabil vacarm. De pe estradă, Larissa Waverley, încântată, reuși să conducă discuțiile și cursul se termină într-o atmosferă foarte animată.

Cu capul sus Sabrina se îndreaptă spre restaurant cu Jake pe urmele ei, ca de obicei. Imediat ce fură instalați în jurul unei măsuțe pe lângă fereastră, Sabrina aruncă o privire plină de mânie. Jake îi susținu privirea fără să clipească.

Se înfruntară astfel o vreme, apoi simțul umorului învinse și Sabrina îi declară:

— Fără îndoială ai darul de a anima o dezbatere! remarcă ea.

— M-ai provocat! replică el.

— A cui e vina?

— Știi prea bine! Ce comanzi? Salată de ananas și papaia?

— Nu! Capul tău pe un platou de argint!

Jake surâse fermecător.

— Oh, Sabrina! În realitate, nu prea corespund tipului clasic de body-guard, nu-i așa?

— Adevărat! Totuși, cred că am găsit un mijloc de a te utiliza mai cu folos!

— Sunt măgulit.

— Răbdare! Așteaptă să vezi ce ți-am rezervat!

Imediat după dejun, își pune în aplicare amenințarea și, plină de autoritate, îi puse în brațe o umbrelă voluminoasă, un teanc de prosoape de baie, o serie de produse cosmetice anti solare ca și câteva cărți despre istoria Evului Mediu! Jake nu protestă însă deloc și o urmă docil până la plaja unde, după un moment de gândire, Sabrina găsi locul ideal.

Intrigat, Jake îi observă preparativele minuțioase, apoi remarcă:

— Nu înțeleg. De ce te instalezi la umbră și te mai și ungi din belșug cu cremă? Nu vrei să te bronzezi?

— Soarele este periculos. Medicii au început deja să recomande multă prudență. Am citit asta într-o revistă pe care o primim la bibliotecă.

— Și ai hotărât să petreci doua săptămâni în Hawai fără să prinzi un pic de culoare? N-ai fi făcut mai bine să alegi un alt loc pentru vacanță?

— Iubesc marea, îi răspunse ea scoțându-și rochia de bumbac.

Ochii lui Jake se măriră de uimire când descoperi minusculul bikini galben care-i dezvăluia formele încântătoare.

— Pe naiba, Sabrina! Într-una din aceste zile, va trebui să-ți inspectez mai îndeaproape garderoba! Hmm... pentru cineva care nu vrea să se expună fierbințelii razelor de soare, îți asumi cam multe riscuri! Spune-mi, numești asta costum de baie?

— Am impresia că în materie de modă, ești cam înapoiat! făcu ea lungindu-se pe salteaua de plajă.

În sinea ei, Sabrina jubila. Parcă împinsă de un drăcușor, ardea de dorința de a-l șoca, de a-l ofensa. De altfel, n-o merita?

— Să zicem că nu doresc ca clienții mei să se dea în spectacol, i-o întoarse el scoțându-și blugii.

Purta un slip negru, a cărui simplitate accentua forța suplă a trupului și, brusc, Sabrina își dădu seama că nu-și putea dezlipi ochii de la acest corp athletic. Jenată, se întoarse și-și băgă nasul în prima carte care-i căzuse în mână.

— Și eu doresc același lucru în privința personalului meu. Pentru a evita repetarea unui incident asemănător celui care a avut loc în amfiteatru, în această dimineață, o să-ți citesc câteva lucruri elementare privindu-i pe cavaleri.

— Înainte de a începe lecția zilei, cred că ar trebui să discutăm despre noaptea trecută, acum că te-ai mai calmat puțin.

Și se instalează imediat alături de Sabrina. Tânăra păli... nu reușise să scape.

— N-am chef să vorbesc, Jake. Cred că am comis amândoi o greșeală pe care nu am intenția s-o repet.

— Și dacă se va mai întâmpla?

— Dacă aș simți cel mai mic pericol, mi-aș caută un alt body-guard! Dar acest incident aparține trecutului, nu-i așa Jake? Noi suntem niște adulți respectabili!

O privi și Sabrina descifra în fundul ochilor lui o asemenea emoție, încât se înfioră. Timp de o clipă simți că nu se mai poate controla, prinsă în capcana propriilor ei sentimente confuze. Fluturaș? Nu o numise el astfel în ajun? Instinctiv, respinse imaginea frumuseții fragile întruchipată de acest cuvânt.

— Nu, Jake, murmură ea, deși el nu scoase nici o vorbă. Nu.

Jake nu avu posibilitatea să-i răspundă, căci în aceeași clipă, un băiețel îi întrerupse.

Înarmat cu o lopată și o greblă roșie din plastic, îi observa cu multa curiozitate.

— Vrei să mă ajuți să construiesc un castel? îl întrebă el pe Jake. Ceilalți sunt ocupați.

În mod clar, Sabrina nu-i părea demnă de vreun interes.

Jake îl privi pe băiețel cu un aer serios.

— Un castel? repetă el. Ce ciudat! Ai auzit vorbindu-se de legenda regelui Arthur și de dragostea curtenitoare a cavalerilor?

Copilul reflectă câteva secunde.

— Deloc, răspunse el.

Imediat Jake se ridică cu o mișcare suplă și îi adresă un surâs vesel.

— În acest caz voi fi fericit să te ajut, dar o să-l construim chiar aici, fiindcă trebuie să veghez asupra acestei doamne.

Puștiul aruncă o privire Sabrinei și aprobă, convins că ea nu le va crea probleme deosebite.

— De acord.

Și, cu un pas hotărât, se îndreptă spre o zonă de nisip întărit, situată doar la câțiva metri de umbrelă. Jake îl urmă.

Pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată, Sabrina îi observă plină de curiozitate. În mod vizibil, băiețelul îi acordase deja toată încrederea noului său prieten. Nu exista nici o îndoială... Jake știa să se poarte cu copiii! Ce om surprinzător.

Sabrina îl văzu cum îngenunchează pe nisip pentru a prepara terenul apoi, cu un surâs îngăduitor pe buze, tânăra se scufundă în lectură.

Când ridică din nou capul, descoperi cu uimire că toată puștimea din jur se strânsese în jurul fortificațiilor impresionante. În mijlocul acestei trupe pline de zel, Jake dirija operațiunile cu măiestria unui șef de orchestră. Aici o echipă lucra la metereze, dincolo, o alta sculpta turnurile în stil gotic, în timp ce o a treia meșterea un pod de o impresionantă alură. Cei prevăzuți cu sarcini ingrate, transportau gălețile umplute cu nisip moale, indispensabil construirii edificiului. Din timp în timp, câte unul mai priceput venea să-l consulte pe șef

într-o problemă gravă, cum ar fi stabilitatea întregului ansamblu. Iar niște gură-cască, uimiți, contemplau acest nou Versailles, schimbând comentarii admirative.

În fața acestui spectacol Sabrina pufni în râs și fără indoială Jake o auzi, căci aruncă o privire în direcția ei, iar privirile li se încrucișară. Ca pentru a-și arăta neputința în fața tiraniei destinului, ridică din umeri cu un gest resemnat înainte de a-și relua treaba.

Este într-adevăr nemaipomenit cu copiii! gândi fermecată Sabrina. Puțini oameni se puteau lăuda că reușesc să stabilească raporturi atât de spontane cu ei. De altfel, el știa să le impună o disciplină remarcabilă fără măcar să ridice tonul. Fiecare îi cerea sfatul și îi urma instrucțiunile cu o sinceră bucurie; în timp ce castelul continua să ia amploare.

Cum trecătorii se opreau pentru a-l întreba pe Jake despre scopul unor lucrări atât de ample. Sabrina remarcă diferența comportamentului pe care-l adopta față de adulți. Jake se arăta bineînțeles politicos, dar păstra o distanță netă, în schimb simpla prezență a unui puști îi lumina întreaga față.

Dintr-o dată Sabrina își dădu seama de un lucru, care aproape îi tăie răsuflarea: cu ea Jake păstra aceeași atitudine deschisă și încrezătoare pe care o avea față de copii. Din acea noapte când îi preparase puțin lapte cald pentru a-l liniști, bariera pe care o ridicase în jurul persoanei lui se prabușise în fața ei.

Iar el profitase de asta ca să o seduca...I

La această idee Sabrina se crispă. Panica ei aparent nemotivată, din zori, se explica în sfârșit! Jake își atinsese scopul.

Totuși, în vreme ce ea se revolta în fața perspectivei de a se încrede într-un bărbat. Sabrina își reaminti simplitatea cu care el îi mărturisise temerile și slăbiciunile lui, ca și de satisfacția pe care o încercase când văzuse că îl poate ajuta.

Oare pentru acest motiv nu sărise în primul avion spre Portland și rămăsese lângă el?

Pâna în prezent nu se putuse niciodată încrede într-un bărbat. Îi găsea superficiali și ușuratici și nu i se părea deloc greu să reziste avansurilor lor. Totuși i se dăruise lui Jake Devlin pe care abia îl cunoștea.

Pe de o parte fusese sedusă de vulnerabilitatea lui, dar pe de altă parte, în mod straniu, de curajul lui. Nu-și luase el riscul de a-i mărturisi coșmarurile... ei, unei străine? Atitudinea lui sinceră trăda o ființă demnă, însuflețită de nobile trăiri interioare.

Acest gând îi smulse Sabrinei un lung suspin de emoție. De altfel există pericole și pericole, își spuse, ea culcându-se la loc pe saltea. Propria ei reacție pasionată, în brațele lui Jake, era o probă zdrobitoare! Cine și-ar fi putut imagina vreodată...?

— Scuză-mă, dar nu suferi deloc de căldură? M-am gândit să-ți aduc o pina colada, se auzi dintr-o dată glasul lui Perry Dryden care se aplecă în fața ei într-un mod deosebit de caraghios.

Sabrina își reveni din surpriză și acceptă cu plăcere paharul pe care i-l întinsese.

— Oh, mulțumesc, Perry. Cât ești de atent!

Nu trebui mai mult ca să-l facă pe acesta să se trântescă pe nisip alături de ea.

Purta o pereche de ochelari închiși la culoare, care nu reușeau totuși să-i ascundă expresia încântată a feței și mașinal, Sabrina se întrebă dacă într-adevăr era vorba de lentile pentru vedere.

— Este pentru prima oară când te găsesc singură de când am sosit în Hawai! spuse el cu o voce pițigăiată.

Și, în timp ce vorbea, își scoase ochelarii aruncând o otheadă semnificativă în direcția castelului de nisip.

Sabrina îi urmări privirea și observă că Jake se uita la ei cu un aer amenințător. Nu-i trebuise mult timp ca să-l repereze pe Perry Dryden. Parcă poseda un al șaselea simț, gândi ea.

În același moment însă, își dădu seama că nu avea nici un chef să răspundă întrebării indirecte a lui Perry, sau să-i povestească, indiferent ce, în privința lui Jake. Cu un gest deliberat gustă din băutura preparată dintr-un amestec de suc de ananas, de nucă de cocos și rom, și schimbă subiectul.

— Ce părere ți-ai făcut despre primul curs? Larissa Waverley este cu adevărat remarcabilă, nu-i așa?

— Extraordinară! Dar spune-mi, prietenul tău Jake chiar este interesat de ciclul arthurian?

— Oh! Bineînțeles, chiar dacă pare să aibă păreri cu totul diferite asupra dragostei curtenitoare a cavalerilor!

— Este un prieten vechi?

— Oarecum. Oh! Perry, ești de acord cu Larissa în privința drepturilor și datoriilor cavalerilor?

Om bine crescut, Perry Dryden nu încercă să mai afle ceva în plus despre Jake și cei doi tineri se lansară într-o discuție animată despre tema seminarului lor. Sabrina aproape că-și terminase pina colada când Jake declară încheiate lucrările castelului și dădu liber echipei de constructori în pantaloni scurți.

Văzându-l pe Jake că se îndreaptă spre ei, Perry se sculă dintr-un salt.

— Sunt încântat că am putut sta de vorbă, Sabrina, Hmmm... pe mâine dimineață, în amfiteatru, mai îngăimă el în mare grabă.

Cu un gest brusc, își puse ochelarii în timp ce Sabrina îi aruncă un surâs îngăduitor.

— Încă o dată îți mulțumesc pentru pina colada. Perry!

Dar panica îl făcuse deja s-o ia la picior.

— Îl sperii! îi declară ea lui Jake, imediat ce acesta se așeză lângă ea.

— Cu atât mai bine! Ce vroia?

— Am mai reluat cele discutate azi dimineață și mi-a oferit o băutură.

— Văd! Ți-era sete?

— Nu, dar a fost drăguț din partea lui.

Jake avu un surâs șiret.

— Sabrina, scumpa mea, nu încerca să mă faci gelos, îți pierzi timpul.

— Deci eforturile mele ar fi zadarnice, nu-i așa? întrebă ea, surprinsă că simte o ciudată împunsătură în inimă.

— Oh, nu. Dar sunt deja.

— Adevărat?

Sinceritatea lui o făcuse praf.

— Ca un tigrul! Mă găsesc într-o situație dificilă, Dryden este mai scund, mai tânăr și mai puțin puternic decât mine. Dacă mă pun cu el, aş face impresia unui căpcăun!

— Chiar așa!

— Nu mai face mutra asta îngrozită! N-aș face rău nici unei muște, cu condiția să nu mă împingi la asta!

— Jake! Ce tot spui?

— Vreau să te fac să înțelegi că e de preferat să-l eviți pe Dryden.

— Cum îndrăznești? strigă ea enervată.

Jake nu dădu nici cea mni mică atenție privirii ei furioase. Se ridică, îi adresează un surâs irezistibil și o trase de mâini în sus.

— Hai, scumpo! E timpul să facem o baie Temperatura asta ridicată îți face rău.

— Jake, dă-mi drumul imediat!

Îi trebuiră câteva minute pentru a o duce până la mal și a o scufunda încetișor în apele călduțe ale oceanului. Sabrina, care tremura încă amintindu-și de îmbrățișările lui, profită de asta ca să se îndepărteze înotând viguros. Dorea să fie singură ca să se gândească la motivele tulburării ei. Dar degeaba...

Jake înota la fel de bine și o urmărea îndeaproape. Descurajată, Sabrina renunță și-și sprijini picioarele pe fundul nisipos. Jake se opri și el, se apropie de ea și-i cuprinse fața între mâini.

— Sunt gelos, dar nu neliniștit, Sabrina. Și știi de ce?

La aceste cuvinte, tânăra femeie se crispă. Se simțea atât de fragilă și vulnerabilă! Așteptă în tăcere.

— Dryden nu mă deranjează, fiindcă sunt convins că nu vei proceda ca Guenièvre, înșelându-mă cu un alt bărbat. Ești tulburată de ceea ce ni s-a întâmplat astă-noapte, dar știi că, de acum înainte, îmi aparții.

— Jake! Nu...

El se aplecă spre ea și-și lipi buzele de gura ei cu gust sărat, în timp ce mâinile lui alunecau de-a lungul trupului mângâiat de valuri.

Tremurând, Sabrina ar fi vrut să strige că nu era a lui, că nu mai vroia să știe de el, dar răsuflarea lui caldă și flacăra de dorință care îi strălucea în ochi parcă o hipnotiză. Degetele lui îndemânatică îi alunecară de-a lungul spatelui și înainte să poată protesta, Jake îi deschise deja sutienul.

— Jake!

— Ssstt! Nimeni nu te va vedea fluturașule, în afară de mine; ochii mei vor să descopere la lumina soarelui ceea ce luna mi-a dezvăluit abia. Amintirea îmbrățișării tale pasionate m-a urmărit toata ziua, scumpa mea.

O lumină neliniștită trecu prin ochii de culoarea alunei ai Sabrinei, care încerca să dea înapoi în fața privirii înfierbântate a lui Jake. Dar el o reținu cu un gest tandru, pentru a-i putea admira în voie frumusețea. Mii de picături argintii scânteiau pe pieptul cu rotunjimi ispititoare.

În ochii lui Jake, Sabrina ghici o dorință atât de puternică încât simți că i se taie răsuflarea. Înțelese că nu avea puterea să reziste acestui bărbat.

Apoi îi cuprinse vârfurile sânilor între degetele lui cu puteri magice și i le mângâie până când tânăra femeie începu să geamă de plăcere și se lipi gâfâind pe pieptul puternic, bărbătesc.

— Scumpo, nu-ți fie frică, ai încredere în mine, îi șopti el.

— Jake, nu vreau să mă angajez într-o legătură! strigă ea dintr-odată.

— Prea târziu, inimioara mea. Ai pătruns în viața mea. Nu suntem condamnați să fim împreună și să ne înțelegem? Amintește-ți!

Îi înțelese gluma și făcu gestul să se îndepărteze. Imediat el îi închise la loc sutienul, în timp ce ea îl privea total descumpănită. Pe chipul ei tulburat, Jake descifra valul de emoții contradictorii care o sfâșiau și, cu un surâs, declară pe un ton indulgent:

— Hai, fluturașul meu. Sa mergem la mal.

— Jake? Jake, să nu crezi că acest sărut înseamnă că... o să accept...

— ...să petreci noaptea cu mine? Fii fără grijă, dulce Sabrina! O să-ți dau tot timpul de gândire pe care îl dorești. Acum că îmi aparții îmi pot permite să aștept.

— Ce vrei să spui? îi aruncă ea, nervoasă de siguranța lui.

O privi fără să clipească.

— Cunosce ce înseamnă răbdarea. Viața m-a învățat asta. Desfășoară-ți aripile și zboară, dulcea mea, dacă asta te neliniștește, dar în realitate ești a mea din noaptea trecută.

CAPITOLUL VII

În acea noapte Sabrina nu-și găsi deloc somnul. Lungită pe pat, căuta cu disperare să se liniștească... dar vai! o insuportabilă nervozitate o făcea să nu-și găsească locul. La fiecare mișcare ochii i se fixau, fără voia ei, pe ușa de comunicare întredeschisă.

Sabrina nu zărea nimic. Domnea un întuneric deplin. Oare Jake dormea?

Abia se gândise la asta, că se simți îngrozitor de supărată pe ea însăși.

Ce căuta? Probleme? La ce se expunea? La urma urmei Jake e destul de mare ca să-și poarte singur de grijă...

Agasată de aceste preocupări absurde, Sabrina trecu în revistă toate evenimentele acestei zile petrecute cu Jake. Se arătase atent, politicos, vigilent. Si răbdător mai ales... Jake Devlin cunoștea bine arta de a aștepta. Își cunoștea puterea și aștepta de acum ca Sabrina să se supună. Intuiția îi șoptea Sabrinei că, în această confruntare, Jake era probabil mai tare decât ea și că nu-și făcea probleme asupra rezultatului.

Sigur de el, aștepta.

Încetișor, lumina difuză a lunii alunecă pe pat prin fereastra deschisă. Sabrina auzea zgomotul plăcut al valurilor, de o monotonie liniștitoare. De ce nu reușea atunci să adoarmă?

Seara, după cină, Jake o invitase să danseze, dar nu schițase nici un gest ambiguu. Totuși, aceste clipe petrecute în brațele lui nu-i subliniau oare toată puterea pe care o câpătase asupra ei? Își spuse ea cu un surâs palid. Fără îndoială Jake acționase în mod deliberat. Era hotărât să-și țină promisiunea pe care i-o făcuse pe plajă. Aștepta!

Sabrina închise ochii în așteptarea unui zgomot, a unei mișcări care i-ar putea parveni din camera vecină; în van însă. Jake dormea? Evenimentele nopții precedente îl vindecaseră de insomnii? Gândindu-se la suferințele pe care le îndurase în acea oribilă

închisoare, Sabrina simți că i se face rău și dori din tot sufletul să-l poată proteja. Ce senzație curioasă... nouă și, totodată, periculoasă.

Incapabilă să mai suporte mult timp această tensiune. Sabrina aruncă cuvertura de pe ea și se sculă. Doar să arunc o privire ca să mă conving că a adormit! își jură ea.

Ca o hoată, se apropie de ușa de comunicare în vârful picioarelor, apoi își băgă prudentă capul pe ușă.

Cu capul întors spre fereastră, cu ochii închiși, Jake dormea pe patul mare, cu un cearșaf înfășurat în jurul mijlocului. Sabrina respiră ușurată.

Putea să rămână deci ascunsă în umbra deasă a nopții și să-l observe după pofta inimii. Îl mai surprinsese o dată dormind azi dimineață! Dar atunci, mintea ei speriată nu se gândea decât la fugă. Acum, când putra să-l privească fără teamă, Sabrina se vedea obligată să recunoască că Jake o tulbura nespus. La amintirea senzațiilor pe care le încercase în brațele lui, simți că o trec fiorii.

Totuși, neîncrederea ei instinctivă îi aminti un adevăr elementar: spre deosebire de bărbat, femeia nu se mulțumea doar cu plăcerea simțurilor. La ea, voluptatea înflorea numai pe cărările dragostei...

Tulburată, Sabrina își mușcă buzele. Era momentul să se întoarcă în patul ei dacă nu vroia să cadă pradă dorinței nebunești, absurde, de a străbate distanța care îi mai separa încă.

Bătea în retragere când o voce sfâșie liniștea nopții:

— Noapte bună, fluturaș!

Dintr-un salt, Sabrina se refugie în camera ei.

Nici o clipă Jake nu se lăsase păcălit! Un adevărat vrăjitor!

* * *

Ziua următoare se desfășură fără incidente. Spre marea ușurare a Sabine, Jake se abținu de la orice comentariu în timpul seminarului. Când îl felicită pentru asta, avu un surâs enigmatic și declară că i se pare foarte natural, deoarece nu l-a provocat cu nimic.

Iar noaptea, Sabrina rezistă în mod eroic dorinței de a arunca o privire în camera lui.

În fine, în după-amiaza zilei următoare, ea îi anunță o schimbare în program.

— Cum așa? Abia mă obișnuisem cu rolul de hamal! făcu el pe un ton ironic.

— Nisipul mă enervează!

— Credeam că adori plaja din Hawaii!

— Jake, ai putea să-mi mulțumești că ai scăpat azi de rolul tău de inginer șef constructor. Știi bine că, de cum apari pe plajă, toată puștimea se adună în jurul nostru!

— Oh! Dar nu mă deranjează deloc. Tot vorbind, aranjă două sezlonguri confortabile la adăpostul unei umbrele viu colorate. Sabrina optase în cele din urmă pentru piscina paradisiacă a hotelului. Un arhitect cu o imaginație bogată reconstruise un decor hollywoodian în mijlocul unei vegetații luxuriante care oferea, pe marginea bazinului în forma de inimă, numeroase locuri retrase, la adăpostul privirilor indiscrete.

Remarca lui Jake, făcută cu o falsă nepăsare, îi smulse un surâs Sabine:

— Când ți-ai dat seama de această adevărată complicitate cu copiii? Îl întrebă ea.

— Cam acum un an și jumătate.

— După evadare? Nu lucrei și înainte cu ei?

— Nu, preferam gloria și aventura, în închisoare, am avut tot timpul să mă gândesc la o eventuală schimbare și să meditez asupra talentelor mele ascunse!

— Nu mai glumi!

— Nu. De fapt e prima oară când vorbesc despre asta cu ironie. Ah! Ai un adevărat talent să mă liniștești, să mă faci să uit, fluturașule! Chiar dacă mă faci să aștept!

Sub privirea pasionată a lui Jake, Sabrina se înroși violent.

— Taci! Nu mai vreau să aud nimic despre acest subiect. Mai bine hai să vedem tema dezbaterilor de mâine, făcu ea luând din poșetă o carte.

— Hai, Sabrina! Nu-l obliga să lucreze din zori și până-n noapte! Strigă o voce veselă de deasupra capetelor lor.

Amenințându-i în glumă cu degetul, Larissa Waverley, abia aco-perită de un minuscul bikini, apăruse în preajma lor cu o grație felină și se instalează lângă ei fără să lase din mână paharul cu răcoritoare.

— Nu te teme, Jake. No să fie vorba de nici o teză la sfârșitul seminarului. Aceste cursuri sunt doar destinate oamenilor care vor să profite mai bine de vacanță, îi mărturisi ea lui Jake pe un ton vesel.

— Conduceți adesea asemenea colocvii? întrebă Sabrina.

— O dată sau de două ori pe an. Și tu Jake, ce profesie ai? Știu ca Sabrina este documentaristă?

— Sunt profesor.

— Adevărat? La ce liceu?

— Mă ocup de copiii mici.

— De copii? repetă Larissa uimită. N-aș fi ghicit niciodată!

— Jake e deosebit de dotat pentru asta, exclamă Sabrina cu multă convingere.

Jake o privi amuzat, dar înainte ca cineva să mai poată adăuga vreun cuvânt, Perry Dryden aparent încurajat de prezența Larissei, se alătură micului lor grup.

Jake, cu un dispreț suveran, îl ignoră pe amărâțul rival. Sabrina, jenată, făcu tot posibilul ca Perry să poată participa la conversație. Și reuși fără prea multă greutate, căci Larissa, veselă ca un cintezo, le povesti o groază de anecdote amuzante legate de seminariile precedente.

În sfârșit, după o poveste deosebit de caraghioasă, frumoasa Larissa se sculă declarând:

— Mor de dorința de a face baie. Cine vrea să mă însoțească?

În mod vădit, spera un răspuns din partea lui Jake, dar acesta se făcu că nu înțelege și atunci Perry se oferă galant.

— Ce idee buna! spuse el scoțându-și cămașa de model hawaian, recent achiziționată

În acel moment Sabrina remarcă pentru prima oară că Perry Dryden era departe de a fi atât de fragil și firav cum ar fi crezut. Precis că practica vreun sport!

În timp ce-și scotea ochelarii pentru a-i lăsa lângă șezlongul Sabine, surprinse privirea tinerei femei.

— Vii cu noi, Sabrina?

— Nu, nu imediat, îți mulțumesc de întrebare.

Conștientă de dezaprobarea mută a lui Jake, Sabrina respinsese în mod spontan sugestia lui Perry. La ce bun? Consințământul ei ar fi

provocat imediat niște remarci dezagreabile. Nu merita! Totuși, o altă explicație, parcă mai realistă, îi veni imediat în minte: nu se supunea ea acum, de bunăvoie, pretențiilor lui Jake?

Întorcând în minte situația pe toate fețele, Sabrina îl urmărea din priviri pe Perry Dryden care se îndepărta cu un pas ferm în compania Larissei. Ia te uită, fără ochelari, nu mai părea deloc timid! Își zise ea mașinal.

— Credeam că n-o să mai plece niciodată! exclamă Jake. Vrei să bei ceva?

— O idee bună! Da, un ceai cu gheața, te rog.

— Bine, îți aduc imediat.

Un timp îl urmări pe Jake care ajunsese la bar cu mersul lui felin, apoi fără a se gândi la ceva anume, privirea îi căzu pe lucrurile lui Perry, care rămăseseră la picioarele ei. Împinsă de un impuls neașteptat, Sabrina se aplecă și desfăcu cămașa în care el își strânsese totul. Un viu sentiment de rușine și vinovăție o cuprinse, dar nu putu rezista dorinței ei de a verifica un detaliu ciudat... Cu un gest furiș, luă faimoșii ochelari ai lui Perry. îi puse pe nas și... își înăbuși o exclamație de surpriză. Nu erau lentile de vedere!

Înmărmurită, Sabrina se grăbi să-i rearanjeze lucrurile cât putu de bine, și suspină.

Amărâțul își închipuia probabil că acest artificiu îi dădea un plus de autoritate!

Ce păcat!

În fond, fără ochelari, Perry părea mult mai... puternic? impresionant? energic? Sabrina căuta un calificativ adecvat, dar fără succes. În final, ridică din umeri și renunță. Dacă Perry dorea să se împopoțoneze astfel, era treaba lui!

Și în acel moment, Jake reveni cu răcoritoarele, urmat îndeaproape de Larissa și Perry. Cei patru mai sporovăiră veseli câteva clipe, apoi Sabrina hotărî să pună capăt acestui tete-à-tete. Larissa era prea seducătoare... și era dificil să reziste farmecului ei. Sigur, Jake nu părea sensibil la avansurile ei, dar...

— Jake, aș dori să cumpăr un muumuu pentru recepția din seara asta. Vino cu mine, te rog.

Dacă Perry și Larissa fură în vreun fel surprinși de atitudinea ascultătoare a lui Jake, nici unul nici celălalt n-o arată.

În schimb Jake nu-și ascunde enervarea:

— Am impresia că știi să joci perfect rolul eroinelor din Evul Mediu! Câteodată ai o comportare care amintește perfect pe cea a doamnelor de la curte desper care vorbim la seminar! remarcă el pe un ton sec, îndreptându-se către hotel.

— Ce vrei de la mine? În epoca noastră o femeie nu prea are ocazia să dispună de un bărbat care a jurat s-o servească și s-o asculte! replică ea ironică.

— Scumpă Sabrina, nu confunda amabilitatea cu servilismul.

— Ți-e teamă că o să te duc de nas?

— Iată o expresie care de obicei se aplică soților! deci nu mă privește câtuși de puțin!

La aceste cuvinte, Sabrina se emoționează și își mușcă buzele. Inutil să mai continue pe acest teren alunecos!

Din fericire ajunseră în fața magazinului de la hotel, o veritabilă peșteră a lui Ali Baba, plină de muumuu-uri colorate, cămăși pestrițe, țesături vaporose și o mulțime de alte minunății.

— Jake, așteaptă-mă un minut cât încerc astea! strigă Sabrina care alesese vreo jumătate de duzină de veșminte tradiționale hawaiene!

— Da, doamnă!

Surprinsă de reacția lui, îi aruncă o privire bănuitoare pe care o susținu fără să clipească. Încurcată, Sabrina se închise în cabina de probă.

Era la al treilea când scoase un suspin profund de exasperare.

— Este exact ce m-am temut! remarcă ea cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat, Sabrina? întrebă Jake.

— Sunt mult prea lungi pentru mine! Mereu am aceeași problemă!

— Să vă dau o talie mai mică? sugerează vânzatoarea.

— Oh! nu. Acelea mi-ar fi prea strâns peste piept.

În acel moment Jake interveni din nou:

— Arată-mi cum îți vine asta.

Cu o mină posomorâtă, Sabrina ascultă. Era îmbrăcată acum cu o rochie în stil hawaian, în tonuri roșii și arămii, ce corespundea unei versiuni moderne a unui muumuu clasic și care, deși prea lung, se

mula la perfecție pe trupul ei. Spre marea ei surpriză, Sabrina remarcă o sclipire admirativă în ochii lui Jake.

— Este fermecătoare! strigă el. Ce părere ai?

Fără a-i înțelege aluzia, Sabrina răspunse încrezătoare.

— Da, și mie îmi place, în afară de lungime. Dac-aș avea timp și o trusă de lucru...

Vânzătoarea se băgă în vorbă:

— Dacă puteți aștepta până mâine, o pot scurta.

— Nu. Mulțumesc. O vreau pentru deseară. Trebuia să mă gândesc de ieri. Nu mi-a intrat încă în cap că moda nu se interesează de femeile minione, bombăni ea necăjită.

— La naiba! Barometrul oscilează în după amiaza asta între buna și proasta dispoziție! făcu Jake surâzând

Apoi se întoarse spre vânzătoare și o întrebă:

— Nu există posibilitatea să obținem un serviciu de urgență?

Realistă, aceasta studie în primul rând aspectul financiar al chestiunii. Nu-i trebui mult timp să găsească o soluție și, înainte chiar ca Sabrina să poată protesta, târgul era făcut și Jake plătea splendidul muumuu și retușul.

— Jake, te rog! Nici nu poate fi vorba de așa ceva!

— Sabrina, doream să-ți ofer un cadou. Acum grăbește-te. Această doamna dorește să-ți facă de urgență tivul.

Și o împinse spre cabină ca să curme discuția fără alte comentarii.

* * *

O jumătate de oră înainte de recepție, un adolescent cu ochi aprinși sosi cu faimosul muumuu. Sabrina se grăbi să-l îmbrace iar Jake aplaudă să-și rupă mâinile când o văzu ieșind din sala de baie, apoi îi oferî galant brațul.

Petrecerea se ținea în grădinile hotelului și, printre invitații prezenți în jurul bufetului, Sabrina își recunoscuse mai mulți dintre colegii de curs care, ca și ea, ezitau în fața felurilor exotice oferite privirilor și lăcomiei lor, purcei de lapte auriu pe jar, lomilomi pe bază de somon proaspăt, ceapă tocată amestecată cu roșii tăiate felii și, bineînțeles, tradiționalele poi, niște legume specifice zonei și taro, care ocupau un loc de cinste pe masa de dimensiuni impresionante.

Sabrina tocmai termina să se servească, când Larissa Waverley apăsă lîngă ea.

— Bună, Larissa. Gusta din această cremă de ananas cu nucă de cocos. Este delicioasă, o sfătui cu politețe Sabrina.

— Oh! Tu poți să-ți permiți, dar pentru mine, doamne, dacă nu sunt atentă, aceste două săptămâni s-ar transforma într-o veritabilă catastrofă. Cât te invidiez că ești așa de subțirică!

Sabrina roși la acest compliment. Interlocutoarea ei părea atât de sinceră!

— Și eu care visam să am dimensiunile tale! mărturisi ea.

Larissa îi adresă un surâs complice.

— Nimeni nu este niciodată mulțumit de ceea ce îi oferă viața, în afară de prietenul tău Jake!

— Poftim?

— Hai, Sabrina! N-are ochi decât pentru tine! Toată lumea a băgat de seamă asta. Numai tu ai fost în stare să găsești drumul până la inima lui. Noi celelalte umile muritoare n-avem dreptul decât la o vagă privire politicoasă, dar distantă.

— Larissa... nu înțeleg...

— Cred că glumești! Uite, de exemplu, când a intervenit în clasă...

— Cum asta?

— Nici o clipă Jake n-a dorit cu adevărat să se lanseze într-o discuție savantă și nici să se afirme în fața întregii grupe! Nu, el nu se gândea decât să te convingă pe tine! Ce ființă uimitoare!

— Da, e adevărat, recunosc Sabrina.

Totuși, tânăra încerca o curioasă senzație de indispoziție. Brusc, i se părea că tot universul se coalizase împotriva ei.

Când îl întâlnește pe Jake, câteva clipe mai târziu, îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vreo problemă? o chestionă el.

— Nu! De ce? făcu ea așezându-și tartina pe măsuta care le fusese rezervată.

— Așa mi-a făcut impresia. Mănânci banane prăjite?

— Nici nu mă gândesc.

— Cu atât mai bine, mie îmi plac la nebunie, spuse el înșfăcând fructul dorit cu furculița.

Puțin mai târziu, răsună un tam-tam, preludiul distracțiilor serii. Așezați în penumbra catifelată, Sabrina și Jake priviră cu plăcere evoluțiile dansatorilor de hula, cu mișcări senzuale de șolduri, apoi ascultară cântece din folclorul hawaian când, brusc, tânăra îl zări pe Perry Dryden.

— Ia te uită! Cum se face că nu l-am văzut mai de mult? se întrebă ea. Dar strigătele entuziaste îi atraseră atenția și uită imediat de el.

Dansatorii cereau voluntari din rândul spectatorilor ca să-i învețe hula.

— Oh, da! strigă ea ridicându-se dintr-un salt.

Jake rămase trăsnet și, cu o mână viguroasă, o obligă să se așeze.

— Doar n-o să te dai în spectacol, fluturaș.

Începuse să bombăne când o remarcă pe Larissa Waverley care se pregătea să urce pe scenă. Cu un suspin resemnat, Sabrina abandona partida. Doar nu era să-i dea lui Jake șansa de a o compara cu frumoasa Larissa!

Nu-i trebui totuși mult timp ca să-i mulțumească în secret pentru energica lui intervenție. Mulțimea dezlănțuită, exaltată de ambianța petrecerii, se întrecea în glume proaste și în comentarii dezagreabile la adresa participanților. Fără a scoate un cuvânt, Jake îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Inutil să te umfli în pene! N-o să fac o conferință de presă ca să recunosc în public că ai avut dreptate!

— Din moment ce știi asta, îmi ajunge. Vino. Sabrina! Să mergem în camerele noastre. Eu personal m-am săturat de această petrecere.

Avea dreptate și acum, admise fără voia ei. Totuși, îi părea rău să se retragă atât de devreme. Nu era nici miezul nopții.

— Dacă ne-am plimba puțin pe plajă? îl îmbie ea, când ieșiră din grădună.

— Prea imprudent!

— De ce? N-ai putea rezista dorinței de a mă săruta?

— Nu, dar am fi ținta ideală, singuri, pe plaja goală.

— Oh! Jake, dar este ridicol! Nimeni nu încearcă să-mi întindă vreo cursă.

— În orice caz, nu mi-aș asuma riscul. Nu se lăsă convins și o conduse pe Sabrina spre hotel, fără să mai reia discuția și ea de acum

obișnuită cu ritualul inspecției locurilor, așteptă răbdătoare ca el să-și termine treaba, când, deodată, îl auzi scoțând o exclamație furioasă.

Intrigată, fugi până la el.

— Jake? Ce s-a întâmplat?

— Cineva mi-a scotocit prin cameră.

— Vorbești serios?

Fascinată, Sabrina îl privi cu intensitate. Atmosfera era încărcată de electricitate și Jake îi apărea sub o nouă lumină.

Bărbatul ingenuncheat în fața genții de voiaj nu semăna deloc cu ființa pe care credea că o cunoaște și, când se ridică, Sabrina înțelese de ce Teague îl recomandase mamei ei; nimeni, mai bine ca el, nu putea s-o protejeze împotriva dușmanilor ei. Sabrina citea asta pe figura lui hotărâtă, pe corpul suplu gata de contraatac.

— Sabrina. doar camera mea a fost cercetată cu de-amănuntul. Aceasta înseamnă că se încearcă să se afle cine sunt și aș paria cu plăcere ca individul care ne dorește răul nu este altul decât Dryden. O să-l chem pe Teague.

— Perry Dryden. Dar de ce?

— De la început s-a interesat prea mult de tine, Sabrina Cred că recunoști că e destul de curios că a calatorit chiar în același avion cu noi; ce coincidență bizară! În sfârșit, comportamentul lui se schimbă radical, atunci când se crede la adăpost de priviri indiscrete. Asta nu-mi spune nimic bun.

— Ți-a fost nesuferit chiar de la început!

— Exact. De altfel, Dryden nu cunoaște mai multă istorie medievală decât mine. Ai remarcat că nu are nici cea mai mică idee originală asupra subiectului? Se muțumește să preia părerea cuiva și s-o formuleze cu mici schimbări și... gata!

— Nu-mi imaginasem că ai observat toate aceste delalii, murmură Sabrina înțepată.

— Și în seara asta? De ce a întârziat atâta la petrecere? Și în fond ce-ți tot povestea pe plajă, zilele trecute?

— Încerca să obțină unele informații despre tine!

— Și i-ai spus ceva?

— Bineînțeles că nu!

Sabrina ezită o secundă înainte de a adăuga cu o voce timidă:

— Cred că momentul nu e prea bine ales dar... știi că Perry nu poartă cu adevărat lentile de vedere?

— Cum?

— Fără îndoială se gândește să-i impresioneze pe cei din jur? Am observat asta azi la piscină.

— Ah! Micuța detectivă! exclamă Jake, admirativ.

— Jake, dar de ce n-o banuiești și pe Larissa? Mi-a pus o mulțime de întrebări despre tine!

— M-am gândit și eu, dar putem s-o tăiem de pe listă.

— Pentru că are un fizic de star?

Jake afișă un surâs amuzat.

— Nu. Pe de o parte, Larissa și-a planificat acest seminar de circa un an. Pe de altă parte, mișcările ei sunt foarte ușor de controlat. Și, în sfârșit, ea n-a părăsit deloc petrecerea în această seară.

— Fleacuri!

În acest timp, Jake forma deja un număr de telefon.

— Dar unde este? Contactați-l imediat! Strigă el cu o voce de stentor.

Câteva minute mai târziu. Teague îi suna.

— Cineva ne supraveghează aici în Hawaii. Cred că știu cine este. Dacă mă înșel, vom examina îndeaproape lista clienților hotelului. Totuși, nu cred că ne va fi greu să dăm de urma avestui individ...

Spre marea surpriza a Sabrinei, Jake îi dădu o descriere remarcabil de precisă a lui Perry, înainte de a adauga:

— Când ne poți furniza informațiile necesare?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Jake explodează:

— Când? Măine la amiaza?... Nu, în două ore grăbește-te, Teague.

Cu un gest nervos, închise telefonul și se îndreptă spre fereastră.

Sabrina îl lăasă liniștit câteva clipe, dar nu putu rezista mult timp acestui insuportabil suspans.

— Jake? Ce se întâmplă? Ce vom face?

— Sabrina, îți jur că cei ce au operat sunt niște profesioniști. Nimic nu a fost deplasat, în afară de firul de păr pe care l-am pus ca semn pe geanta mea de voiaj.

— Doamne!

— Până în prezent Teague susținea că aceste amenințări provin de la un grup de tineri revoluționari neorganizați! Ceea ce s-a întâmplat acum ne pune pe o nouă pistă. Du-te și te culcă, Sabrina. Avem două ore de așteptare în fața noastră și, pentru moment, suntem în siguranță aici. Nu cred că intenționează să te răpească chiar din hotel. Vor aștepta probabil o clipă favorabilă – o excursie de exemplu.

— Ce istorie abracadabrantă! Cum vrei să dorm. Jake?

— Lungește-te, Sabrina. Odihna îți va fi de folos.

Cum refuza să-l asculte, Jake se ridică dintr-un salt și se îndreaptă spre ea.

— Bravo! Recurge la forță când nu se poate face ascultat! strigă ea pe un ton furios, întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se spre camera ei.

Exasperată, trânti ușa cu putere.

CAPITOLUL VIII

Când Jake împinse ușa de comunicare câteva minute mai târziu, Sabrina se găsea pe balconul învăluit în întuneric. Sprijinită de balustradă, privea bosumflată razele lunii reflectate pe suprafața mării.

— După câte văd, nu mi-ai urmat sfaturile!

— Ce părere ai? Doar n-am cinci ani ca să ațipesc la comandă, în asemenea împrejurări! răspunse ea fără să se întoarcă.

— Ești supărată, fluturaș? iartă-mi bruschetea de adineaori.

— Jake, chiar crezi că ne spionează cineva? Nu exagerezi?

— Sabrina, știu ce fac, îi răspunse el sec.

— Și Teague? El știe? Ce face mama?

— Foarte bine. Ea nu riscă nimic. Teague este un remarcabil body-guard.

— Va fi el în stare să afle ceva despre Perry Dryden doar în două ore?

— Rămâne de văzut.

— De ce Teague te ascultă orbește?

În fața tăcerii lui Jake, Sabrina insista:

— Cine comandă?

După o lungă tăcere, Jake sfârși prin a răspunde.

— Teague își imaginează că-mi este dator vândut.

— De ce?

— Întotdeauna ești atât de curioasă?

Da. În ce te privește, da, gândi Sabrina în sinea ei. Vezi Jake, mi-e teribil de frică în seara asta, căci am impresia că m-am îndrăgostit de tine...

Dar nu putea pronunța aceste cuvinte cu voce tare. Cu ochii fixați în depărtări, urmărind jocul valurilor, își alungă spaima și răspunse:

— Mă condamni pentru asta?

— Nu, bineînțeles. La început Teague a fost însărcinat cu misiunea în Asia în urma căreia am fost prins și închis. A avut o problemă și am fost trimis eu în locul lui.

— Oh! Doamne!

Sabrina înmărmurise, cu mâinile crispate de balustradă. Timp de o clipă, îl detestă pe Teague din tot sufletul.

— Scumpă Sabrina... Ți-e încă milă de mine? Întrebă el cu o voce ironică, atingându-i umărul.

— Absolut deloc! Acum împărtășesc părerea lui Teague: ți-e dator vândut!

— Nu, Sabrina. În noaptea aceea m-a pândit ghinionul, asta-i tot. Totuși mărturisesc că acum am profitat de sentimentul lui de vinovăție ca să obțin un răspuns rapid.

— Toate astea le faci pentru mine?

— Pentru noi, fluturașule. Aș înnebuni dacă ți s-ar întâmpla ceva. Nu știi asta?

Și mâna lui atinse gâtul Sabrinci într-o mângâiere de o infinită tandrețe.

— Oh, Jake! strigă tânăra femeie, cuprinsă de fiori.

— Nu tremura, scumpa mea. Nu-ți fie teamă, sunt cu tine.

Degetele lui îi mângâiau acum ceafa delicată și Sabrina, cu inima bătând, murea de dorința de a i se azvârli în brațe. Îl iubea! Acum era sigură de asta. Niciodată nu mai încercase un sentiment atât de viu, atât de violent, atât de derutant. Doar la acest simplu gând, simțea că i se înmoaie picioarele și o slăbiciune de nedescris o cuprindea.

În această seară emoțiile ei depășiseră orice limită! Totuși Sabrina găsea chiar în această vulnerabilitate o forță nouă ca și cum, în prezența lui Jake Devlin, această slăbiciune avea o justificare. Cu el merita să riști... Cu un gest calm, ea își închise pleoapele și se sprijini de umărul lui.

Jake îi înconjură talia cu brațul și îi șopti la ureche:

— Ți-e frică, Sabrina?

— Nu...

El se referea la sentimentele lor, nu la circumstanțele dramatice în care se aflau. Sabrina înțelesese asta.

— Sunt neliniștită... neîncrezătoare, Oh, Jake! Sunt îngrozită!

Tulburată de destăinuirea ei, Sabrina se întoarse și-și ascunse fața la pieptul lui Jake.

— Scumpa mea...

O legăna ca pe un copil.

— Nu poți avea încredere în mine? N-ai avut destule dovezi de sinceritate din partea mea? Ți-am mărturisit lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui!

Conștientă de gravitatea acestui moment, de importanța cuvintelor pe care le va pronunța, Sabrina se strânse și mai tare la pieptul lui Jake, ca pentru a găsi curajul necesar apoi, cu inima plină de dragoste, îi șopti:

— Am încredere în tine, Jake.

Într-o zi, își promise ea, Jake va afla de intensitatea pasiunii pe care o conținea această simpla frază. Într-o zi...

— Scumpa mea! Minunata, dulcea mea Sabrina... fluturașul meu adorat! O să veghez asupra ta, Sabrina!

— Da, Jake.

O strânse și mai tare și cuvintele nebunești pe care i le murmură se transformă în sărutări dulci. Buzele lui mângâiară părul mătăsos, urechile delicate apoi se lipiră de gura ei senzuală...

— Sabrina, am nevoie de tine. Te-am dorit toată ziua. Fluturaș, mai trebuie să aștept încă?

— Nu, Jake. Nu, și eu te doresc la fel de mult, răspunse ea cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

Niciodată nu mai simțise o asemenea emoție în brațele unui bărbat.

— Scumpa mea! Nu mai fi atât de mirată! Îți promit că, în curând, plăcerea nu va mai fi un secret pentru tine.

La aceste cuvinte, îi acoperi buzele cu un sărut arzător.

Ahandonându-se îmbrățișării, Sabrina avu impresia ciudată că clipele le sunt numărate; datorită pericolului inevitabil a mărturisirii ei? sau a atitudinii lui Jake? Nu-și dădea seama. Singurul lucru care conta era dorința lor violentă.

Tot trupul ei i se oferea fara rezerve; când se lipi de corpul lui viril, nu-și putu înăbuși un geamăt prelung.

Jake o ridică atunci în brațe și o purtă așa până la patul lui.

— Mă faci sa-mi pierd capul, scumpa mea. Ai puterea de a mă face să uit totul... în afară de tine.

— Adevărat, Jake?

Cu unic răspuns, el o îmbrățișă din nou, în timp ce-i desfăcea febril închizătoarea de la muumuu. Sabrina nu protestă când veșmântul colorat îi căzu la picioare. Din contra, degetele ei nerăbdătoare descheiară unul câte unul nasturii cămășii lui Jake, care alunecă la rândul ei pe covor.

În curând erau amândoi goi în penumbra vibrantă și se priveau înnebuniți de dorință.

— Ești foarte frumos, spuse ea cu o voce încântată.

— Nu, fluturașule! Tu ești o adevărată frumusețe, ești lumina și viața și când te strâng la piept simt că renasc.

— Vino repede atunci, îi răspunse Sabrina deschizând brațele.

Se aplecă spre ea pentru a trasa cu buzele pe pielea catifelată dâre de foc, apoi se întinse peste trupul mătăsos pentru a-i dovedi dorința lui imperioasă; apoi îi mângâie vârfurile sânilor în așa fel încât ea strigă gâfâind:

— Oh! Jake, dragul meu. Mâinile ei îi cuprinseră umerii puternici și se cambră într-o invitație irezistibilă.

Dar Jake cunoștea ce înseamnă răbdarea. Degetele lui parcurgeau neobosite pielea arămie a coapselor, exacerband la culme delicioasa tortură.

— Jake! Oh, Jake!

— Scumpo, spune-mi toate secretele tale!

— Inutil, Jake, le cunoști deja, răspunse ea, depunând o ploaie de sărutări pe gâtul lui.

— Și tu? Vrajitoarco!

La acest compliment, Sabrina se înroși, în timp ce unghiile ei urmau conturul mușchilor de oțel, stârnindu-i fiori în tot trupul.

Tulburat și încântat totodată de îndrăzneala ei, Jake surâse fericit și o strânse între coapse pentru a o simți și mai aproape de el.

— Acum o să-mi spui în sfârșit ce-dorești? o întrebă el între două mângâieri fierbinți.

— Pe tine! strigă ea, răvășită de această îndelungată îmbrățișare.

Dusă de valul plăcerii împărtășite, își arcui trupul spre Jake, care gemu.

— Fluturașul meu, ești făcută pentru mine!

La aceste cuvinte, veni spre ea și trupurile lor se regăsiră și se uniră sub semnul voluptății.

Sabrina închise ochii și se abandonă ritmului îmbătător al senzualității. Împreună, se scufundară în vârtejul tumultuos al extazului, prizonieri ai celei mai mari plăceri. Nu mai existau nici vânător, nici fluture, ci doar o plasă magică care-i reținea sub vraja dragostei.

Mult timp se scurse pâna când Sabrina reuși să părăsească culmile extazului. Când, în sfârșit, își deschise pleoapele, descoperi un Jake nemișcat care o învăluia cu o privire de o infinită tandrețe.

O tachină cu drăgălășenie:

— Îmi pierd capul din cauza ta, Sabrina! Aștept un telefon de o importanță crucială, niște necunoscuți mi-au scotocit prin cameră, trebuie să mă gândesc la toate astea și... mă las sedus de tine! momentul e foarte bine ales!

— Nu e vina mea! ripostă Sabrina cu un zâmbet poznaș.

— Ba da! Și cel mai rău este că noaptea nu ne aparține. Mi-ar place să te mai pot ține în brațe și să-mi deschid inima în fața ta. Dar... trebuie să facem un plan de acțiune.

Scoase un suspin îndelung și adăugă:

— Sabrina, avem atâtea să ne spunem.

— Crezi?

— Da! E vorba de viitorul nostru. Din nefericire însă acum nu avem timp.

Timp de o clipă închise ochii și reluă:

— N-ar fi trebuit să mă las cuprins de slăbiciune în seara asta.

Intrigată, Sabrina își încruntă sprâncenele.

— Jake...

— În picioare, scumpo! În așteptarea telefonului lui Teague, să facem un duș și apoi să ne strângem bagajele.

— De ce?

— După părerea mea, cel mai bine e să dispărem cât mai repede. Am o presimțire ciudată. O să chem recepția ca să ne închiriem o mașină.

— Jake...

— Scumpo... fără comentarii.

Dacă ochii lui erau plini de amabilitate, în schimb tonul vocii lui trăda o mare fermitate. Sabrina încercă să-l convingă. Timp pierdut. Jake nu vroia să mai audă nimic și o împinse spre sala de baie.

— Afirmai că suntem în siguranța aici! Jake, nu mai înțeleg nimic! Și cursul Larisei de mâine dimineață?

— Discutăm mai târziu! Acum ascultă-mă fără comentarii!

Și, după aceste cuvinte autoritare, o trase lângă el sub duș. Se săpuni repede, apoi plecă bombănind ceva la adresa telefonului.

— Ah, bărbații! Imediat ce au obținut ceea ce doresc, uită de romantism!

Abia terminase fraza că Jake, cu un prosop prins în jurul șalelor, ridică perdeaua de la duș.

— Te aud, Sabrina.

Un fulger provocator îi scliffea în ochii gri.

— Și atunci?

Mai avansă un pas și-i sărută buzele umede.

— Amintește-ți că nu ți-am promis niciodată o viață ca-n romane. Nu pot, scumpa mea. Dar, de acum înainte, ești a mea și-ți promit că o să veghez asupra ta. Fluturaș, știi că am intenția să trăim împreună când o să scăpăm din necazul ăsta?

Înmărmurită, începu să se bâlbâie:

— Tu... tu... adevărat?

Nu mai avu timp să-i ceară explicații că el și închisese ușa de la baie.

Rămasă singură, Sabrina prelungi plăcerea dușului după pofta inimii. Așa putea să mai reflecteze în liniște câteva minute.

Spuse: „să trăim împreună”!

Ei bine? Ce sperase ea? O cerere în căsătorie?

Sabrina trebui să recunoască că, până atunci, nici nu-și pusese această problemă. Aceasta dragoste atât de neașteptată o năucise de-a binelea!

Oricum Jake avea dreptate: trebuiau să aibă o discuție serioasă! Aceasta hotărâre înțeleaptă fiind luată, Sabrina ieși de sub duș și se îndreptă spre camera ei, unde făcu ochii mari în fața tabloului care i se oferea: cele două valize tronau pe patul ei, în timp ce Jake termina să-și aranjeze geanta de voiaj.

— Mă faci praf cu ocheele tale! strigă Jake cu un ton ironic.

— Ce tot faci acolo?

— Tu ce crezi, frumoasa mea? Pregătesc plecarea noastră! Să-mi iau trusa de toaletă din baie și sunt gata. Grabește-te, Sabrina!

Nu-i mai așteptă răspunsul și se îndepărtă cu un pas grăbit, bagându-și portofelul în buzunar, tocmai când se auzi soneria stridentă a telefonului.

— Bună, Teague. Da?

Fără să fie atentă la ceea ce vorbea, Sabrina căuta ceva potrivit să se îmbrace, când privirea îi căzu pe geanta deschisă de pe pat. Fără voia ei, se trezi că scotocește prin bagaj... poate dorea pur și simplu să știe mai multe despre acest bărbat?

Abia dacă băgase de seamă teancurile de cămăși frumos împăturate când un obiect îi atrase atenția, un portofel!

De ce avea Jake două portofele, când acesta părea plin de hârtii diverse și cărți de credit?

Incapabilă să reziste demonului curiozității, Sabrina luă portofelul. Primul lucru pe care-l observă fu un vechi permis de conducere. Fotografia nu era recentă dar în mod sigur era vorba de Jake!

Dar, spre surprinderea ei, numele era, „Jason Stone”!

În timp ce caută să găsească explicația acestei descoperiri, Jake, din încăperea vecină, ridică tonul.

— Ce-ți închipui? Bineînțeles că o scot din hotel.

Urmă un moment de tăcere, apoi Jake reîncepu să vocifereze:

— Nici nu se pune problema, Teague! Este în grija mea. O să fac cum cred că e mai bine și, în primul rând, trebuie s-o ștergem discret ca s-o ascund într-un loc sigur. Nu știm încă ce se ascunde în spatele acestei mașinații... Ce? Ți-ai pierdut capul? Ascultă... Vezi-ți de treaba ta, aici eu mă ocup de toate, și de Sabrina în mod special.

Închise brusc, atât de brusc că Sabrina nu mai avu timp să ascundă dovada indiscreției ei și Jake, o surprinse cu mâna în portofelul lui!

— Mereu mania asta a ta de a te juca de-a detectivul! făcu el cu o voce furioasă.

Fără a-și pierde totuși sângele rece, se apropie de ea și o deposează de trofeu.

— Îmbracă-te fără să mai pierzi o secundă. Mă auzi? Ai cinci minute!

Timp de o clipă fu gata să-l asculte fără discuții, dar apoi își adună tot curajul și-l întreabă:

— Jake, cred că îmi datorezi niște explicații.

— Mai târziu. Ai încredere în mine așa cum mi-ai promis și îmbracă-te la iuțeală!

Fără voia ei, Sabrina se execută. Cu degetele țepe, își puse o cămașă bleu și-și trase blugii. Tocmai termina să se îmbrace când se întoarse și observă că Jake scotea din geanta o centură cu aspect ciudat.

— Ce faci acolo?

— Mă pregătesc! Ce credeai?

Fără să mai adauge vreun cuvânt, se duse în sala de baie.

Trăsnită, Sabrina privea fix ușa camerei. N-ar fi fost mai bine să fuga? Toate visele i se spulberaseră! Jake se arata sub o nouă lumină: dur, rece, implacabil. Era vorba de același bărbat?

Nu mai înțelegea nimic și acest blenstemat portofel îi stârnise mii de bănuieli. Adresa indicată pe hârtia mototolită menționa un orașel din California, nu orașul Portland din Oregon. Se gândi atunci la sobrietatea locuinței lui Jake: oare chiar trăia acolo? Și de cât timp preda cursuri copiilor?

Acest cuvânt găsi un formidabil ecou în mintea ei înfierbântată. Copiii! Uitase ea fermecătorul surâs cu care Jake li se adresa? Fermecătorul surâs care îi era destinat și ei, Sabrinei!

Răvășită, își mai aminti ceva. În această seară figura lui Jake se întunecase și pe fruntea lui apăruse un rid de îngrijorare, de neîncredere.

Și el îi cerea să aibă în el o încredere oarbă!

Ce pretenție absurdă! Sabrina simți că tremură sub povara trădărilor trecute: tatăl ei, fostul ei soț.

Iar astăzi, un alt bărbat... Jake Devlin o implora să aibă încredere în el.

CAPITOLUL IX

Portofelul!

Pe naiba! Cum am putut să fiu atât de prost? Își reproșă Jake în sinea lui.

Dar acum nu avea timp să-i dea explicațiile pe care ea le dorea.

— Hai, Sabrina! Vreau să te știu la loc sigur.

— De ce atâta grabă, Jake? Ce ți-a spus Teague? De ce ai două identități? Ce se întâmplă? Îl întrebă ea cu o voce hotărâtă.

Jake o fixă timp de o clipă: ceva în această atitudine încăpățânată îi amintea de prima lor întâlnire. Sabrina era nestatornică ca oceanul, la fel de dulce și amabilă ca și insolentă și înfumurată! Ce ființă fascinantă! Totuși, Jake nu întârzie să se ia singur la rost, datorită îl aștepta și pentru asta trebuia să fie stăpân pe situație și să nu-i lase Sabine nici cea mai mică posibilitate de revoltă. Viețile lor depindeau de asta!

— Sabrina, vei ști totul când va veni momentul. Să ne grăbim. Minutele fug, fluturașule. Ne așteaptă mașina.

— Dacă tu crezi că o să te urmez fără nici explicație te înșeli amarnic, Jake.

Bărbatul își strânse furios pumnii. Necesitatea face câteodată uz de forță: uneori trebuie să uiți de politețe și maniere curtenitoare! Îndrăzneții cavaleri ai Mesei Rotunde cunoscuseră și ei desigur aceleași probleme cu doamnele gândurilor lor! Hotărârea era luată. Cu un gest hotărât, își aruncă pe umăr geanta de voiaj, luă una din valizele Sabine; o lăsă pe cea de-a doua plină cu cărți și-și trecu mâna în jurul umerilor ei.

— Hai, Sabrina. repetă el.

Furioasă, tânăra femeie se zbatu din toate puterile.

— Lasă-mă, Jake! O să te urmez: dar dacă nu încetezi imediat cu manevrele tale de karatist, promit că scol tot hotelul în picioare, strigă ea în timp ce el o împingea spre ușă.

— Iartă-mă, Sabrina, îi spuse el, eliberând-o.

— Nu-mi mai prezenta scuze, Jake! Asta mă face și mai nervoasă!

— Ce-ar fi trebuit să zic?

— Ce se întâmplă, Jake? De ce te porți așa?

Incapabil să folosească cuvintele potrivite, el clătină din cap:

— Sabrina, am o presimțire! mărturisi el când ajunseră la recepție.

— Ce fel de presimțire?

Mi s-a întâmplat același lucru în noaptea când am fost prins. Am impresia că situația se degradează cu o viteză vertiginoasă, că n-am luat în seama un element important... Iată ce simt! Acum vrei să te grăbești?

Când văzu, din ușa hotelului, mașina ce le fusese rezervată reuși cu greu să-și înăbușe o exclamație mânioasă. Era vorba de un mini-jeep de operetă, fără capotă, o jucărie aproape într-un fel, capabilă să atingă patruzeci de kilometri pe oră... la coborâre!

— Este singura pe care o aveți? îl întreabă el perplex pe receptionerul indiferent.

— Da, domnule. Nu ne-ați lăsat nici un pic de timp.

— Ce minionă e! a strigat Sabrina pe care Jake o trăgea spre jeep.

Înmărmurit, Jake o privi o clipă:

— Minionă?

Totuși, în ciuda împrejurărilor, remarca Sabrinei îi smulse un surâs amuzat.

— Numai tu puteai să găsești un asemenea calificativ pentru broasca asta!

Suspina ușurat. Of! Sabrina era ea prost dispusă, dar măcar nu-i făcuse scandal în mijlocul holului de la intrare și, aparent, nu părea în panică. Foarte galant de data asta, o ajută să se instaleze, sări în mașină și demară grăbit înainte ca Sabrina să se poată răzgândi.

— Bine, Jake. Povestește-mi acum tot. Ce ți-a spus Teague?

— Nimic.

— Cum? Și îndrăznești să mă antrenezi într-o asemenea aventură, în toiul nopții, fără nici un motiv!

Sabrina țipa, neputând să-și creadă urechilor.

— Sabrina, asta poate însemna foarte multe lucruri. Cum îți explici că nu a găsit nimic despre Dryden? Nu lucrează la Portland. Teague a

verificat toate birourile de avocatura! Închipuiește-ți că numele lui nici nu figura pe lista de pasageri a avionului! Acum Teague caută alte informații, dar n-o să rămânem cu brațele încrucișate în așteptarea lor!

Orice ar gândi Teague despre asta! adaugă în sinea lui.

— Și ce vrei să faci?

— Să ajungem la Milo și să luăm primul avion spre Portland.

Se întrerupse. Parcă auzise un zgomot suspect la cutia de viteze?

— Cred că exagerezi, Jake! În plus îmi datorezi niște explicații. M-am arătat foarte coperantă, cu toată atitudinea ta mai mult decât curioasă. Cred că...

— Ssst!

La dracu! Nu mai era nici o îndoială! Se auzea un zgomot rău prevestitor! Ce ghinion! Se terminase benzina sau intrase vreo murdărie în carburator? Sau... un sabotaj?

— N-o sa tac, Jake. Depășești orice limită. Am fost mai mult decât răbdătoare și...

Mârâielile motorului puseră capăt monologului ei înflăcărat.

— E ceva care nu merge?

— Totul, făcu Jake aruncând o privire prin retrovizor.

Încetul cu încetul, mașina părea că se sufocă.

— Sabrina, ascultă-mă.

Trebuia să se supună evidenței și Jake conduse cu o mână sigură mașina spre marginea drumului. Aici mașina își dădu sufletul și abia atunci el se întoarse spre Sabrina care îl observa cu ochii plini de spaima Nebun de furie izbi cu pumnul în volan. Nu avea timp nici s-o consoleze, nici să-i explice!

— Jake?

O să abandonăm jeep-ul și ne întoarcem la hotel. Avem trei kilometri de parcurs, dar vom merge pe plajă ca să ne putem ascunde pe faleză sau printre stânci, dacă va fi cazul. Nu alerga, nu fă semn nici unui, vehiculul cate ar putea să ne intersecteze. Rămâi lângă mine și procedează exact cum ți-am spus.

Jake adopta în mod deliberat un ton dur, autoritar. Dacă ar fi fost amabil în acel moment, Sabrina ar fi profitat de situație ca să-l asalteze cu întrebările!

— Jake?

Îi vorbea în șoaptă, căutând pe chipul lui un surâs, o încurajare.

— Bine. Lăsăm aici toate lucrurile și... la drum.

Dintr-un salt ieși din jeep și se repezi s-o ajute pe Sabrina.

— Jake, nu cred că...

Cu gingășie, Jake îi puse mâinile pe umeri și o privi cu un aer grav:

— Sabrina, nu vreau să ne certăm acum. Te rog să mă asculți fără nici un comentariu și o să mă scoți din rolul meu de body-guard mai târziu, dacă crezi că am greșit. Clar?

— Am înțeles. De altfel este exact ceea ce și aveam de gând să fac! Te comporți într-un mod ridicol.

— Perfect. Măine o să mă dai afară.

Acestea fiind spuse, o luă de mână și o trase spre umbra deasă a falezei. Zgomotul valurilor care se loveau de stânci era asurzitor și Jake mulțumi cerului pentru asta. Vacarmul lor ar fi providențial dacă ceva rău ar apărea!

Luna în schimb îl încurca nespus. Razele ei argintii îi înconjurau, luminând cărarea stâncoasă care ducea spre mare și conturându-le siluetele de fugari.

Cu toată înaintarea lor anevoioasă, erau deja ascunși eventualelor priviri din direcția șoselei, când auziră zgomotul unei mașini. Jake înțepeni pe loc și Sabrina, îngrozită, i se aruncă în brațe.

Instantaneu, Jake îi acoperi gura cu o mână viguroasă pentru a o împiedica să întrebe ceva. Atunci, fără a face vreun gest, se liniști și își încordară amândoi auzul. Vehiculul, aflat sus pe șosea, încetini, apoi opri.

Erau deci urmăriți. Jake examinează rapid locurile. Se impunea o decizie imediată:

— Nici un cuvânt, Sabrina, îi șopti la ureche în timp ce o conducea spre o peșteră naturală, săpată în coasta falezei.

Îl urma docilă, dar Jake îi citi groaza în priviri.

În fața spaimei ei, o vie emoție îi cuprinse inima. Cât i-ar fi plăcut s-o ia în brațe, s-o mângâie, s-o alinte cu vorbe dulci!

Dar vai... timpul le lipsea. Acum trebuia neapărat să-i înțeleagă instrucțiunile. În genunche lângă ea și-i cuprinse fața între mâini.

— Sabrina, o să rămâi aici în timp ce eu o să mă ocup de Dryden.

— Perry? El este în mașină?

— Probabil că da. Oricum, nu poate fi vorba de ceva bun.
— Oh! Jake, nu vreau să ai de-a face cu un bandit periculos!
— Scumpo, trebuie să-l interceptez înainte să ne găsească el pe noi, dar promite-mi să nu te miști de aici până când nu vin eu să te iau; Mă auzi?

Cu bărbia ridicată arogant, îl sfida fără rușine.

— Sabrina, nu glumesc.

— Refuz să te las singur în fața unui asemenea risc!

— Of, Sabrina! Am destule la care trebuie să mă gândesc și fără să-ți mai port și ție de grijă, dacă vor răsună împușcături.

— Împușcături? repetă ea îngrozită.

Chipul îi devenise livid

Trebuia să tac, gândi Jake. Din vina mea s-a speriat și mai rău! Consternat, încercă s-o liniștească, spunându-i adevărul... sau aproape.

— Sabrina, nu pot să neglijez o astfel de enențialitate. Înțelege că n-o să mă pot apăra dacă mă tem pentru tine. Jură-mi că stai aici liniștită.

— O să stau aici atât timp cât consider eu.

Cu prețul unui efort teribil, Jake își înăbuși furia.

— Fluturaș, păzește-te. O să te pedepsesc imediat ce această afacere va lua sfârșit!

Se ridică și-i declară pe un ton grav:

— Nu te mișca din această grotă, Sabrina, dacă nu vrei să mi se întâmple ceva.

— Oh, nu...

Acest argument îi era nesuferit, dar nu era ultima șansă ca să se facă ascultat de această încăpățânată?

— Așa se va întâmpla dacă părăsești acest loc!

Sabrina îl asculta cu ochii închiși. Când îi redeschise, constată cu surprindere că Jake își desfăcuse ciudata centură...

— Am înțeles, Jake. Ai cuvântul meu.

Jake scoase un suspin de ușurare.

Totuși îi mai rămase încă ceva de precizat.

— Sabrina... dacă n-ar fi vorba decât de mine...

Jake ezita, căutând un subterfugiu, o formulare mai puțin directă.

— Oh! Jake!

— Dacă Dryden te găsește, să nu-i opui rezistență, nici să nu încerci să fugi. Oricum Sabrina, să știi că dacă se va întâmpla ceva, Teague va porni în căutarea ta. Deci, dacă va fi cazul, ascultă-l pe Dryden pâna ce apare Teague.

Tăcu, se aplecă spre Sabrina și-i dădu o sărutare de încurajare, apoi se strecură fără zgomot afară din peșteră. Abia parcurse câțiva metri când vocea lui Dryden răsună de-a lungul falezei. Totuși Jake nu-l zărea, fără îndoială se găsea încă în apropierea mașinii.

— Sabrina, Sabrina, mă auzi? striga Dryden din toate puterile.

Jake se lipi de o stâncă și aruncă o privire grăbită spre grotă. Abia reușea să distingă silueta fragilă a tinerei femei ghemuită în penumbră, dar îi simți privirea fixată asupra lui, în timp ce Dryden urma din nou.

— Sabrina, ascultă-mă. Ești într-un mare pericol. Tovarășul tău de călătorie nu este persoana drept care s-a prezentat. Se numește în realitate Jason Stone, o lichea periculoasă care are ordinul să te răpească atunci când clientul lui i-o va ordona. Sabrina?

Lipit de stânca care îl ascundea privirilor, Jake o observa pe Sabrina. La ce se gândea oare? La portofel? La permisul de conducere? Bineînțeles! Cum putea oare să-i explice asta acum? N-ar crede un cuvânt! Perry Dryden știa să se folosească de ceea ce descoperise scotocindu-i prin lucruri!

Cum va reacționa Sabrina? Își va păstra încrederea în mine? se întreba cu teamă Jake.

Dintr-odată vocea lui Dryden răsună din nou, mai aproape de data asta.

— Sabrina, nu cred că e înarmat Vino la mine ca să te pot proteja.

Inima lui Jake bătea nebunește. În această noapte, Dryden avea în mâna toate atuurile și dacă Sabrina se va lasă convinsă de argumentele lui și va ieși din ascunzătoare, Jake nu va fi în stare să împiedice inevitabilul!

Jake se simțea dezarmat. Parcă fusese prins într-o cursă... într-o închisoare unde avea senzația că se sufoca fără aer.

Privirea lui scrută întunericul și se fixă pe figura ovală a Sabrinei, pe care se oprise pentru o clipă o dâră de lumină. Ochii i se măriseră de uimire.

Din adăpostul ei îi trimitea o sărutare ușoară ca un fluture.

Jake avu impresia că porțile libertății se deschiseră în fața lui. Un sentiment de ușurare nespusă îl copleși. Sabrina îi surâdea și pe buzele ei, descifra două cuvinte: „Te iubesc”. Nu era sigur, dar ar fi jurat totuși că nu s-a înșelat. Eliberat de o mare greutate. Jake nu mai putea de bucurie. Sabrina avea încredere în el, o încredere oarbă! Totuși, nu avea timp de pierdut.

Se ridică și, cu pași prudenți, se furișă în direcția lui Dryden.

Trebuia să meargă drept la țintă. Sigur, fusese angajat să vegheze asupra unei tinere încăpățânată! Dar astăzi, o căldură ciudată îi încălzea sufletul; într-adevăr, se lansase pe un drum periculos, neînarmat, dar era apărat de dragostea femeii iubite.

Fără zgomot. Jake urcă drumul pietros care-l ducea spre șosea. Se mișca cu ușurința unei pisici sălbatice; nici o piatră nu i se rostogoli sub picioare.

În acest timp Dryden mai lansă câteva apeluri frenetice, apoi, aparent descurajat, renunță strige.

Jake reuși să ajungă în punctul de unde îl putea observa în siguranță pe Dryden.

Ticălosul terminase să scotocească prin jeep. Acum se îndrepta spre plaja cu un mers hotărât. Trecu prin fața lui Jake, fără să-l observe măcar, și acesta înțelese atunci motivul siguranței lui: în mâna dreaptă a lui Dryden strălucea un pistol.

Jake nu-și pierdu timpul cu gânduri zadarnice, ci începu să-și urmărească dușmanul cu abilitate. Totuși, în tăcerea nopții, pietrele ce i se rostogoleau sub picioare răsunau lugubru.

Ajuns pe plajă. Dryden se opri, în mod vizibil surprins. Timp de o clipă privirile lui scrutară întunericul în speranța, poate, de a descoperi vreun indiciu.

Trăgea de timp, încercând să găsească o soluție. La un moment dat păru că a găsit, căci se orientă în direcția hotelului de-a lungul falezei.

Jake simți că-i sare inima din piept. Oare Dryden nu se îndrepta spre grota minusculă unde se ascunde Sabrina?

În același moment, Dryden încercă o nouă cursă psihologică.

— Devlin sau Stone, indiferent cine ești... Ascultă-mă. Să facem un târg. Doar tânăra femeie mă interesează. Trimite-o la mine și-ți promit că n-o să-i fac nici un rău. De acord?

Se lansa în promisiunile cele mai ademenitoare, care nu mai lăsau nici o îndoială asupra vicleniei lui. În acest timp Jake aștepta momentul propice, ținând bine strânsă în mână ciudata centură.

Fără îndoială, Jake știa ce înseamnă răbdarea, dar nervii lui erau totuși supuși la o grea încercare în noaptea asta! Așa că hotărî să provoace el destinul.

Ridică de la picioarele lui o piatră mare din lavă și, cu un tir foarte precis, o aruncă în direcția opusă locului unde se ascundea Sabrina.

În ciuda vuietului valurilor, zgomotul îi atrase atenția lui Dryden care-și pierdu capul și trase trei focuri succesive de armă.

Era exact ocazia sperată de Jake. Fără nici o ezitare învârti deasupra capului centura lasso...

Totul se derulă cu o viteză vertiginoasă. Surprins de acest atac neașteptat, Dryden lăsa să-i scape pistolul cu un urlat de durere și frică.

Și înainte să-și poată da seama ce i se întâmpla, Jake sări și-l puse la pământ cu ușurință.

— Jake!

În picioare, la intrarea în grotă, Sabrina privea scena cu ochi îngroziți.

— Văd că întotdeauna ești la fel de ascultătoare! Nu ți-am cerut să stai liniștită până când vin eu să te caut?

Îi surâdea totuși, ușurat.

— Imediat ce această poveste se va termina, Jake Devlin va trebui să-mi explice această atitudine autoritară. De câte ori mai trebuie să-ți amintesc că lucrezi pentru mine? strigă ea pe un ton sever.

Apoi, alergă spre el, i se aruncă în brațe și împreună, se rostogoliră pe nisip, râzând în hohote. Nebună de bucurie, Sabrina își ascunse capul la umărul lui, șoptind:

— Oh! Jake, dacă ai ști cât am fost de speriată când am auzit focurile de arma! Niciodată în viața mea n-am tremurat atâta. Mi-era atât de frică pentru tine! Să nu te mai expui niciodată la așa ceva!

— Da, doamnă! declară el cu o voce răgușită de pasiune.

O sărută îndelung, ținând-o strâns lipită de el, apoi o împinse cu blândețe.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce-o să facem acum? Îl ducem pe Perry la comisariat?

— În curând, răspunse el fără a mai da vreo explicație.

— Cum asta? Nu trebuie să-l ducem la poliție și să-l chemăm pe Teague?

— Trebuie întâi să ne lămurim în niște probleme.

— Jake? Nu înțeleg...

— Du-te și mă așteaptă în jeep. Sabrina.

— Nu, întâi răspunde-mi. Ce vrei să faci cu Perry?

— Trebuie să-mi mărturisească motivele pentru care a acționat astfel. Lasă-mă, Sabrina. Te ajung din urmă în cinci minute.

— Nu cumva să-l torturezi! urlă ea.

— Nici nu se pune problema, Sabrina. Acum du-te, ca să-mi pot termina și eu treaba. Poate mai sunt și alți oameni în primejdie și aș vrea să aflu.

Învinsă, abandonează partida și urcă cărarea stâncoasă, bombanindu-l pe acest bărbat tiranic care-i hotăra de unul singur viața, în modul cel mai natural din lume.

Din fericire, scăpaseră amândoi cu bine.

CAPITOLUL X

La puțin timp după aceste evenimente dramatice, Sabrina se găsea singură în atmosfera liniștită a camerei ei de la hotel. Era prost dispusă, enervată, ceea ce o făcea să străbată camera în lung și-n lat ca o leoaică.

Așteptase cam un sfert de oră lângă jeep-ul stricat și Ford-ul cu care-i urmărise Dryden. Apoi apăruse Jake, care, învăluit într-o tăcere surâzătoare, îl împinsese pe Dryden pe locul din spate al Fordului. Speriată, bănuitoare, Sabrina îl studia pe Dryden dar aparent, pungașul era nevătămat.

Mereu tăcut, Jake puse în funcțiune motorul și trio-ul deja parcursese câteva sute de metri când, în fine, declară pe un ton ironic:

— Sabrina, încetează să te uiți la mine ca la un călău! A fost angajat de un grup de tineri revoluționari, ale căror opinii însă nu le împărtășește; eroul tău nici nu ține deloc să-și demonstreze bravura în spiritul cavaleresc în numele vreunei cauze. Perspectiva de a petrece câțiva ani într-o închisoare nu îl entuziasmează deloc. Așa încât mi-a povestit din proprie inițiativă tot ce doream să știm.

— Ce? Dryden nu este nici măcar un cavaler rătăcitor, pierdut pe drumuri greșite? Perry, mă dezamăgești îi spuse Sabrina cu un surâs resemnat.

Dryden nu-i răspunse nimic. Așezat pe scaunul din spate, privea pe fereastră. Gluma Sabineei nu-l atinsese în nici un fel.

În timpul drumului nu mai schimbară nici un cuvânt. Jake părea preocupat, Dryden amuțise de-a binelea, astfel că Sabrina, moartă de curiozitate, abia aștepta să ajungă la hotel.

Mare fu nemulțumirea ei când Jake, cu un ton care nu admitea replică, o obligă să se ducă în camera ei!

— Trebuie să chem poliția, pe Teague și să-l supraveghez pe Dryden. Du-te, Sabrina! Vin la tine cât pot de repede.

— Nu. Am obosit tot primind ordine, Jake Devlin. Și mie mi-ar place să primesc răspunsuri la toate întrebările pe care mi le pun. Niciodată n-am trăit niște momente atât de excitante!

— Da?

— Jake nu păru deloc impresionat. Escortându-l pe prizonier spre holul de la intrare, adăugă:

— Sper, în mod sincer, că nu ți-ar place să mai trăiești o asemenea aventură. Eu personal prefer un stil de viață mai liniștit, Sabrina.

La aceste cuvinte, chipul Sabrinei se luminează. Nu-i spusese el mai devreme că dorea să-și petreacă viața împreună cu ea?

Puțin după sosirea poliției. Jake, care reușise să-l contacteze pe Teague, îi comunică calm:

— O să te sune mama ta.

— Încerci să scapi de mine, i-o întorsese ea.

— Sabrina, destule emoții pentru noaptea asta. Du-te la tine în cameră!

Deși furioasă, sfârși prin a ceda ordinelor lui și acum se găsea închisă între cei patru pereți ai elegantei ei camere.

Își rumegă în tăcere mânia, când auzi soneria telefonului.

— Bună, mămico! Ce faci? strigă ea veselă.

— Bine, dar tu, Sabrina? Domnul Teague mi-a povestit că erai cu body-guard-ul tău când v-a atacat acel Dryden. După părerea lui, Dryden îl mituisise pe recepționar ca să-i raporteze toate mișcările voastre. Astfel, aflase că Jake a comandat o mașină. Probabil profitase de întuneric ca să verse ceva în benzină și v-a putut urmări fără dificultate.

— Îmi merge foarte bine, mămico. Fii liniștită. Și domnul Teague? Ce a mai spus? Eu nu știu nimic fiindcă body-guardul meu preferă să păstreze tăcerea.

— Se pare că Dryden este un profesionis angajat de un mic grup de țicniți ca să te răpească. Vroiau prin asta să facă presiuni asupra mea și a lui Farsight ca să ne blocheze cercetările și să ne împiedice să onorăm contractul.

— Dar la ce bun? Chiar dacă Farsight și-ar fi abandonat lucrările, o altă întreprindere ar fi preluat contractul!

— Trorismul se bucură astăzi de o mare publicitate. Grație presei, acțiunea lor ar fi avut un mare răsunet. Cine știe ce e în mintea unor asemenea oameni! În prezent au împânzit lumea întreaga! Teague afirmă că Dryden a dat o listă impresionantă de nume care va permite FBI să aresteze capii. Această afacere va fi încheiată într-un timp record. Cu atât mai bine. Eram nebună de îngrijorare din cauza ta! Noroc că te-am obligat să pleci cu un body-guard! Dacă te-aș fi ascultat, mi-aș fi reproșat-o toată viața!

— Da, tocmai vroiam să-ți spun...

Chiar în acel moment Jake deschise ușa, dar Sabrina nu se sfii să continue:

— Acest body-guard pe cate l-ai angajat își ia munca prea în serios, mamă!

— Slavă Domnului!

Jake străbătu camera și veni să se așeze pe pat lângă Sabrina. O expresie de neliniște se citea în ochii gri care o observau cu atenție pe Sabrina.

— Nu înțelegi, mamă. Îmi dă tot timpul ordine. A insistat să doarmă la mine acasă pe canapea, înainte să plecăm din Portland. Aici a vrut să luăm două camere prevăzute cu ușă de comunicare între ele, se scoală în toiul nopții și deschide ușa dintre camere, critică felul meu de a mă comporta, modul meu de viață. Pe scurt. Îmi face morală de dimineața până seara, sub pretextul că l-ai angajat ca să vegheze asupra mea.

Împinsă de enervare, Sabrina nu mai termina lista reproșurilor și o făcea cu atâta răutate, încât Joan McAllaster, perplexă, o întrebă:

— Ce aștepți de la mine. Sabrina?

— Vreau să-l concediezi imediat!

De data asta, Jake consideră că auzise destule. Se ridică dintr-un salt și înșfăcă receptorul.

— Alo, doamna McAllaster?... Da, înțeleg... Da. Mulțumesc foarte mult... Da, bineînțeles.

Urmă o lungă tăcere.

— Da, și eu sper să vă întâlnesc în curând. Nu fiți îngrijorată în privința Sabrinei. Sunt eu aici. Noapte bună, doamnă... Da...? ...Oh
Și surâse ironic.

— Da. O să lucrez benevol. La revedere, spuse el întinzându-i receptorul Sabineei.

Sabrina închise și-l interogă imediat:

— Ce ți-a spus?

— Că sunt concediat.

— Oh, foarte bine! Iată-ne acum pe picior de egalitate, îi lansă ea cu malițiozitate.

— A adăugat totodată că sunt invitatul ei pe restul sejurului tău din Hawai. Ca recompensă!

Sabrina căzu pe gânduri.

— Mda... e pe drept!

Inima îi bătea cu putere. Spiritul ei înfierbântat era chinuit de mii de întrebări și de îndoieli. În fond, ce știa ea de Jake, ce gândea el cu adevărat despre legătura lor? N-ar fi fost mai înțelept din partea ei să joace teatru, ca să poată afla mai multe?

— Seminarul îți place, Jake?

— Da, mult.

— Poți afla acolo o mulțime de lucruri, nu-i așa?

— Da, dar am aflat și mai multe, azi noapte pe plajă.

Sabrina clipi ușor.

— Vorbești de Dryden și complicității lui?

— Nu, de tine!

O emoție stranie o cuprinse pe Sabrina.

— Ce vrei să spui, Jake?

— Mi-ai dăruit încrederea ta, Sabrina. O încredere absolută. Erai supărată, eu nu aveam timp să-ți explic situația noastră, dar tu ai avut încredere în mine. Când mi-ai transmis sărutul acela...

— Oh!

Ea afișă un aer dezinvolt.

— A fost un gest deliberat, Sabrina? Erai sinceră?

— Da, bineînțeles.

Și vocea ei se transformă într-un murmur abia auzit. Sabrina re trăi acele momente îngrozitoare, spaimile ei, acel moment groaznic de confuzie după intervenția mincinoasă a lui Dryden. Închise ochii și-și regăsi siguranța: îl iubea pe Jake. Își dăduse seama de asta în singurătatea grotei, în toiul pericolului.

— Îmi oferi atunci un gaj! Dă-mi-l acum! îi spuse Jake apropiindu-se de ea.

— Care? Acel mic sărut?

Acum vorbea în șoaptă. Ce bine era să-l simtă pe Jake atât de aproape de ea! Ce liniștitoare era prezența lui! Sabrina murea de dorința de a i se arunca în brațe!

— Amintește-ți de cuvintele Larisei. Cavalerii nu se luptau niciodată fără o eșarfă, fără un dar de la doamna inimii lor! Afirmau că în el se afla izvorul curajului lor.

— Credeam că-ți bați joc de aceste principii ale cavalerilor!

— Așa gândeam în această noapte. Sabrina, știi ce a însemnat pentru mine încrederea ta?

— Lliniștea. Nu riscai să mă vezi făcând o nebunie.

— Nu, Sabrina. Atitudinea ta exprima dragostea.

Sabrina se crispă când mâna lui Jake i se așează pe umăr. Îi ghicise deci secretul! Ce-o să facă acum?

— Mă iubești, Sabrina?

Ochii mari gri căpătaseră culoarea argintului în bătaia razelor lunii

— Da.

Acest răspuns simplu, ca o mărturisire, o făcu să tremure, simțindu-se acum lipsită de apărare, ca și cum și-ar fi abandonat armura.

Nespus de fragilă, emoționată, stătea dreaptă în fața lui.

Dar Jake, tulburat, își și deschisese brațele pentru a o primi la pieptul lui puternic.

— Doamne, Sabrina! Nici nu-ți poți imagina cât sunt de fericit! Scumpa mea, îți jur, o să veghez asupra dragostei noastre. N-o să-ți mai fie niciodată frică. Crede-mă. Voi fi lângă tine mereu, să nu te îndoiești de asta.

— Încerci să-mi spui ceva important, Jake?

Își ascunse fața în parul ei des și mătăsos și, cu o voce gătită de bucurie, îi mărturisi:

— Fii fără teamă, Sabrina. Cred că te-am iubit din acea primă noapte, petrecută în apartamentul tău din Portland. Când m-am trezit dimineața în brațele tale am simțit o senzație de împlinire, necunoscută până atunci. Apoi, pe acest balcon, mi te-ai dăruit și am

înțeles ce se întâmplă cu mine. Niciodată n-am încercat un sentiment atât de violent. Mi-am promis atunci să-ți las timp de gândire. Știam că ai nevoie de asta. Vroiam să te obișnuiești, să ai încredere în mine. Dar, vai... în această noapte, toate visurile, toate speranțele mele s-au spulberat.

— După ce am descoperit portofelul? întreba ea.

— Pot să-ți explic totul dar este foarte complicat!

— Îmi închipui.

— Sabrina, pe vremea când duceam o viață aventuroasă, aveam obiceiul să călătoresc sub diverse nume de împrumut, cel de Jason Stone printre altele. Vechile obiceiuri nu se pierd așa ușor, mai ales că acesta mi-a adus deseori avantaje. Astfel că părăsind Portland-ul am aruncat în geanta de voiaj și acel permis de conducere, în cazul că... De exemplu, dacă am fi luat un avion din Milo, aş fi utilizat această falsă identitate pentru a încurca piste.

— De ce erai atât de furios când m-ai văzut cu portofelul în mână, Jake?

— Pe de o parte mă exasperase Teague, pe de altă parte ar fi trebuit să-ți explic în amănunt motivele comportamentului meu și eram în criza de timp. Turbam de furie, însă fără îndoială împotriva mea.

— Și Teague, ce-ți spusese?

— Mă sfătuisese pur și simplu să nu părăsesc hotelul. Trebuia să servești drept momeală acestei adunături de ticăloși. Acum îmi înțelegi furia?

Emoționată, Sabrina îi surâse:

— Totul e bine când se sfârșește cu bine. Toată lumea e acum mulțumită, nu?

— Eu simt dacă tu mă iubești!

O lumină plină de duioșie îi îmblânzi figura gravă.

— Scumpul meu fluturaș! Am atât de puțin să-ți ofer. Școala n-o să-mi aducă cine știe ce venit înainte de un an sau doi și n-am dreptul să-ți propun să...

Cu o voce glumeață, ea îl întrerupse.

— Înțeleg că mă ceri în căsătorie, Jake? Pentru că în acest caz, accept!

Un surâs plin de senzualitate învălui chipul lui Jake.

— În acest caz nu am de ales! Dacă hotărârea e luată, eu în chip de nobil cavaler, nu pot decât să mă plec în fața dorințelor tale!

Cu ochii încetoșați de lacrimi de fericire, Sabrina îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Vei fi soțul cel mai ușor de dus de nas din întreaga lume!

— Ce tot spui? Eu care mă și vedeam adorat de o soție blândă și supusă!

— Ce importanță mai are! Oh, Jake! Cât te iubesc! Niciodată n-aș fi crezut că inima mea va cunoaște un asemenea sentiment! Mă credeam vindecată de dragoste pentru totdeauna!

— Excelent pretext pentru a juca rolul tinerei femei dinamice care aleargă de la un cocktail la un seminar la bordul unui MG, lansat cu o suță de kilometri pe oră, nu-i așa?

— Te gândești să-mi schimbi viața?

— Pentru început, ne vom debarasa de primejdiosul tău bolid!

— Nici vorbă!

— Portland-ul dispune de un excelent sistem de transport în comun, iar pentru diverse escapade, te informez, scumpa mea, că posed o superbă limuzină.

— Și sentimentele mele.

— Mă ocup eu de asta!

— Jake, ai uitat că ai fost concediat? Nu mai ai dreptul să-mi dai ordine! Îl provocă Sabrina pufnind în râs.

— Nu mai sunt body-guard, bineînțeles, dar atenție! un viitor soț câștigă un număr impresionant de drepturi și privilegii. Oh! Sabrina. cât te iubesc! Și am atâta nevoie de tine!

— Ca să-ți alung fantelele nocturne?

— Nu. Tu mi-ai redat gustul de a trăi, visez cu ochii deschiși la pasiunea, drăgălășenia și dragostea ta. Oferă-mi, scumpa mea, aceste trei comori și, în schimb, eu îți voi aparține pentru totdeauna.

Cu figura transfigurată de fericire. Sabrina îi mângâie obrazul

— Da, Jake. Pentru totdeauna.

Se aplecă atunci și-și lipi buzele de ale ei, într-un sărut plin de promisiuni.

Apoi o ridică în brațe și o purtă până la pat. Aici, o dezbracă de veșminte ca și cum ar fi fost vorba de un giuvaer de preț înfășurat în

mătăsurii. O clipă îndelungată îi admiră pielea mătăsoasă, apoi se dezbracă în grabă pentru a se lipi de trupul ispititor.

— Îmbrățișează-mă, fluturaș și du-mă pe aripile tale fremătătoare până la capătul lumii.

O cuprinse în brațe și-i acoperi gâtul cu sărutări fierbinți. Împreună îngăimară cântecul etern al amantilor fericiți, descifrară misterul universal al plăcerii împărtășite, apoi căzură pradă unei lenevii binevenite, până când Jake se întinse și murmură:

— S-a făcut târziu.

— Hmm! Ți-e somn?

— Da. Am lucrat toată noaptea!

— Crezi că și acum somnul îți va fi bântuit de coșmaruri?

— Nu, fiindcă tu ești lângă mine. Când te căsătorești cu mine?

— La sfârșitul lunii noastre de miere din Hawaii.

— Ciudat! Am impresia că nu respecti deloc ordinea lucrurilor. După părerea mea este exact invers. Am însă o idee mai bună. Imediat voi chema detectivul pe care l-am întâlnit în această noapte și-i voi cere să ne aranjeze aici căsătoria noastră.

— Nu grăbești lucrurile?

— Nu. Tu ce crezi?

— Sunt sigură pe sentimentele mele, dar Jake... cum e posibil? Ne cunoaștem de atât de puțin timp!

Cu un gest posesiv, Jake îi luă mâna și o duse la buze.

— Este foarte simplu, tu ești un fluturaș, iar eu țin plasa! Suntem făcuți unul pentru altul.

— Ce prozaic ești. Dar nici nu te imaginam, în rolul de amant platonice. Ești fără pereche în rolul de salvator al domnișoarelor aflate la necaz?

— Iar tu gonești monștrii nopții cu o abilitate remarcabilă. Vezi, formăm o echipă perfectă!

— Aha, vezi sa nu uiți acest termen! Ilustrează de minune această noțiune de colaborare pe care te încăpățânezi s-o negi. Cred însă că va fi greu să-ți schimbi comportarea!

— Nu ai decât să te gândești la puterea dragostei mele, dacă din când în când modesta mea persoană te va enerva, o necăji el.

— Dacă e vorba să stabilim niște reguli pentru legătura noastră, îți subliniez ca n-o să tolerez ca...

— Ce?

— Să abuzezi de degetele tale diabolice! Talentele tale la judo și karate mă lasă rece!

— Ce vrei să spui cu asta?

Și, la această întrebare, împlăti vorbele cu gestul și degetele lui exercitară o apăsare puternică asupra uneia din coapsele Sabrinei care fremăta electrizată.

— Asta!

— Și asta?

Reînnoi experiența la baza gâtului și, de data aceasta tânăra femeie gemu de plăcere.

— Oh! Da, Jake, da.

Se aplecă spre ea și cu manierele unui cavaler al timpurilor noastre o conduse pe drumurile dragostei, într-o cursă nebună dar și magică totodată.

